ଆୟୁବ ପୁସ୍ତକ

ଉତ୍ତମ ବ୍ୟକ୍ତ ଆୟୁବ

1 ଉଷ୍ ଦେଶରେ ଆୟୁବ ନାମରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତ ବାସ
କରୁଥିଲା। ଆୟୁବ ଜଣେ ଉତ୍ତମ ଓ ଧାର୍ମିକ ବ୍ୟକ୍ତ
ଥିଲା। ଆୟୁବ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା କରବା ବ୍ୟତୀତ
ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ବରତ ରହୁଥିଲା।
2ଆୟୁବର ସାତୋଟି ପୁତ୍ର ଓ ତିନୋଟି ଝିଅ ଥିଲେ। 3ଆୟୁବ
7,000 ମେଣ୍ଢା, 3,000 ଓଟ, 1,000 ଷଣ୍ଢ ଏବଂ 500
ମାଇ ଗଧର ମାଲକ ଥିଲା। ତା'ର ଅନେକ ଗୁଡ଼ଏ ଭୃତ୍ୟ
ଥିଲେ। ଆୟୁବ ପୂର୍ବାଞ୍ଚଳ ଦେଶମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସବୁଠାରୁ
ବେଶୀ ଧନୀ ଥିଲା।

4ଆୟୁବର ପୁଅମାନେ ପାଳ ପାଳ କର ସେମାନଙ୍କ
ଘରେ ଭୋଜି ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ତିନ
ଭଉଣୀଙ୍କୁ ଏହ ଭୋଜିଗୁଡକରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ନମନ୍ତ୍ରଣ
କଲେ। 5ଆୟୁବ ଉତ୍ସବ ପରଦନ ପ୍ରାତଃ କାଳରୁ ଶଯ୍ୟା
ତ୍ୟାଗ କର ତା'ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁଅର ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ
ନକଟରେ ହୋମବଳ ଅର୍ପଣ କରୁଥିଲା। ସେ ଭାବୁଥିଲା, "ମୋ
ପିଲାମାନେ ହୁଏତ ହୃଦୟରେ ପାପକର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଶାପ
ଦେଇଥାଇ ପାରନ୍ତ। ଆୟୁବ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ଏପର କଲେ।"

6ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହତ ସାକ୍ଷାତ ଲାଗି ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନଙ୍କ ପାଇଁ
ସେହ ଦନଟି ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା। ସେହ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନଙ୍କ ସହତ
ଶୟତାନ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା। 7ସଦାପ୍ରଭୁ
ଶୟତାନକୁ ପଚାରଲେ, "ତୁମ୍ଭେ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲ?"

ଶୟତାନ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା, "ମୁଁ ପୃଥିବୀର
ଏଣେତେଣେ ବଚରଣ କରୁଥଲ।"

8ତା'ପରେ ସଦାପ୍ରଭୁ ଶୟତାନକୁ ପଚାରଲେ, "ତୁମ୍ଭେ
ମୋର ସେବକ ଆୟୁବକୁ ଦେଖିଛ କ? ଆୟୁବ ଭଳ ଜଣେ
ବ୍ୟକ୍ତ ଏ ପୃଥିବୀରେ କେହ ନାହିଁ। ଆୟୁବ ଜଣେ ଉତ୍ତମ ଓ
ଧାର୍ମିକ ବ୍ୟକ୍ତ ଅଟେ। ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଉପାସନା କରେ
ଏବଂ ମନ୍ଦକାର୍ଯ୍ୟ କରବାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖାନ କରେ।"

9ଶୟତାନ ଉତ୍ତର ଦେଲା, "ନଶ୍ଚୟ! କନ୍ତୁ ଆୟୁବର
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଉପାସନା କରବାର ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ରହଛ।
10ଆପଣ ସବୁବେଳେ ଆୟୁବକୁ ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତ।
ତା'ର ପରବାରକୁ, ତା'ର ଯାହା କଛ ନଜର, ସବୁକୁ ଆପଣ
ସୁରକ୍ଷା ଦଅନ୍ତ। ସେ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ସବୁଥିରେ ଆପଣ
ତାକୁ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ କରାନ୍ତ। ହିଁ, ଆପଣ ତାକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ
ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତ, ସେଥିପାଇଁ ସବୁଥିରେ ସେ ଏତେ ଧନୀ ଯେ,
ତା'ର ମେଷପଲ ଓ ଗୋପଲ ସାରଦେଶରେ ଥିଲେ। 11ମୁଁ
ପ୍ରତିଜ୍ଞା କର କହପାରେ ଆପଣ ତା'ର ସର୍ବସ୍ୱ ନଷ୍ଟ କର
ଦଅନ୍ତୁ, ଆପଣ ଦେଖିବେ ସେ କପର ଆପଣଙ୍କୁ ଆପଣଙ୍କ
ସମ୍ମୁଖରେ ଅଭିଶାପ ଦେବ।"

12ତା'ପରେ ସଦାପ୍ରଭୁ ଶୟତାନକୁ କହଲେ, "ଠିକ୍ ଅଛ,
ତା'ର ଯାହାସବୁ ଅଛ, ସେଗୁଡକ ସହତ ତୁମ୍ଭେ ଯେପର
ଚାହଁ କର, କନ୍ତୁ ସେହ ବ୍ୟକ୍ତକୁ ସ୍ପର୍ଶ କର ନାହିଁ।"
ତା'ପରେ ଶୟତାନ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରୁ ଚାଲଗଲା।

ଆୟୁବ ସର୍ବସ୍ୱ ହରାଇଲା

13ଗୋଟିଏ ଦନ ଭୋଜି ମଧ୍ୟରେ, ଆୟୁବର ପୁଅ ଓ
ଝିଅମାନେ ବଡ ଭାଇର ଘରେ ଏକତ୍ର ଖାଇବା ସହତ
ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ପାନ କରୁଥିଲେ। 14ଏହ ସମୟରେ ଜଣେ
ସମ୍ବାଦବାହକ ଆୟୁବକୁ ଖବର ଦେଲା, "ବଳଦମାନେ ଜମିରେ
ହଳ କରୁଥିବା ବେଳେ, ଗଧଗୁଡ଼କ ସେମାନଙ୍କ ନକଟରେ
ଚରୁଥିଲେ। 15ଶିବାୟୀୟମାନେ ଆକ୍ରମଣ କଲେ ଏବଂ ଆମ୍ଭଠାରୁ
ସମସ୍ତ ପଶୁମାନଙ୍କୁ ନେଇଗଲେ। ସେମାନେ ତୁମ୍ଭର ଦାସମାନଙ୍କୁ
ମଧ୍ୟ ଖଡ୍ଗରେ ହତ୍ୟା କଲେ। ମୁଁ ହେଉଛ କେବଳ ଏକମାତ୍ର
ଯିଏ ରକ୍ଷା ପାଇଛ ଏବଂ ତୁମ୍ଭକୁ ଏ ବଷୟରେ କହବାକୁ।"

16ସେ କଥା କହୁଥିଲାବେଳେ, ଆଉ ଜଣେ ବାର୍ତ୍ତାବହ
ଆସିଲା ଏବଂ କହଲା, "ଆକାଶରୁ ବଜୁଳ ପଡ ତୁମ୍ଭର ମେଣ୍ଢା
ଓ ଛେଳ ଓ ତୁମ୍ଭର ଦାସମାନଙ୍କୁ ପୋଡ଼ଦେଲା। ମୁଁ କେବଳ
ଏକମାତ୍ର ଯିଏ ରକ୍ଷା ପାଇଛ ତୁମ୍ଭକୁ ଏହ ବଷୟରେ କହବା
ପାଇଁ।"

17ସେ କଥା କହୁଥିବାବେଳେ, ଆଉ ଜଣେ ବାର୍ତ୍ତାବହ
ଆସିଲା ଏବଂ କହଲା, "କଲ୍ଦୀୟମାନେ ତିନ ଦଳ ସୈନକଙ୍କୁ
ପଠାଇଛନ୍ତ ଏବଂ ଆକ୍ରମଣ କରଛନ୍ତ ଏବଂ ଓଟମାନଙ୍କୁ ନେଇ
ଗଲେ ଓ ସମସ୍ତ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଖଡ୍ଗରେ ହତ୍ୟା କଲେ। ମୁଁ
କେବଳ ଏକମାତ୍ର ଯିଏ ଏ ବଷୟରେ ଆପଣଙ୍କୁ କହବା
ପାଇଁ ରକ୍ଷା ପାଇଅଛ।"

18ସେ କଥା କହୁଥିଲାବେଳେ, ଅନ୍ୟ ଜଣେ ବାର୍ତ୍ତାବହ
ଆସି କହଲା, "ଆପଣଙ୍କ ପୁଅ-ଝିଅମାନେ ଯେତେବେଳେ ବଡ
ଭାଇର ଘରେ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ପାନ ଓ ଖାଇବାରେ ବ୍ୟସ୍ତଥିଲେ
19ସେହ ସମୟରେ ଏକ ଝଡ଼ ମରୁଭୂମି ଆଡୁ ଆସିଲା ଏବଂ
ତାଙ୍କର ଘରକୁ ଭାଙ୍ଗି ଦେଲା। ଏବଂ ଆପଣଙ୍କ ପୁଅ
ଝିଅମାନଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମାରଦେଲା। ମୁଁ କେବଳ
ଏକମାତ୍ର ଯିଏ ଆପଣଙ୍କୁ ଏହା କହବାକୁ ରକ୍ଷା ପାଇଛ।"

20ଆୟୁବ ଯେତେବେଳେ ଏସବୁ ଶୁଣିଲା ସେ ନଜର
ପୋଷାକପତ୍ର ଚରଦେଲା ଏବଂ ଦୁଃଖ ଓ ଗ୍ଲାନରେ ଲଣ୍ଡା
ହୋଇପଡ଼ଲା। ତା'ପରେ ଆୟୁବ ଭୂମିରେ ବସି ପଡ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ
ଉପାସନା କରବାକୁ ଲାଗିଲା। 21ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କର କହଲା,

"ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଏହ ପୃଥିବୀରେ ଜନ୍ମ ଲାଭ କଲ
ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଥିଲ ଲଙ୍ଗଳା ଓ ମୋ ପାଖରେ କଛ ନ
ଥିଲା। ଠିକ୍ ସେହପର ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରବ

ଓ ଏ ପୃଥିବୀକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବି ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଲଙ୍ଗଳା
ଓ ଖାଲି ହାତରେ ଯିବି। ସଦାପ୍ରଭୁ ସବୁକିଛି ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ
ସବୁକିଛି ନେଇ ଯାଆନ୍ତି। ତେଣୁ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ହିଁ
ପ୍ରଶଂସା ଯୋଗ୍ୟ।" 22ଏତେ ସବୁ ଘଟିଲା ପରେ ଆୟୁବ
ପାପ କଲା ନାହିଁ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର କିଛି ଭୁଲ କରିଛନ୍ତି
ବୋଲି ସେ କହିଲା ନାହିଁ।

ଶୟତାନ ଆୟୁବକୁ ଚିନ୍ତାରେ ପକାଇଲା

2 ଅନ୍ୟ ଦିନ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଗଣ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସେମାନଙ୍କୁ
ଉପସ୍ଥିତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଲେ ଏବଂ ଶୟତାନ ମଧ୍ୟ
ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜକୁ ଉପସ୍ଥିତ କରିବାକୁ ଆସିଲା।
2ସଦାପ୍ରଭୁ ଶୟତାନକୁ ପଚାରିଲେ, "ତୁମ୍ଭେ ଏତେଦିନ ଧରି
କେଉଁଠାରେ ଥିଲ?" ଶୟତାନ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା,
"ମୁଁ ପୃଥିବୀରେ ଚାରିଆଡ଼େ ବିଚରଣ କରୁଥିଲି।"
3ତା'ପରେ ସଦାପ୍ରଭୁ ଶୟତାନକୁ ପଚାରିଲେ, "ତୁମ୍ଭେ
ଆମ୍ଭ ସେବକ ଆୟୁବକୁ ଦେଖିଛ କି? ଆୟୁବ ଭଳି ଜଣେ
ବ୍ୟକ୍ତି ଏ ପୃଥିବୀରେ କେହି ନାହାଁନ୍ତି। ଆୟୁବ ଜଣେ ଉତ୍ତମ
ଓ ଧାର୍ମିକ ବ୍ୟକ୍ତି। ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ କେବଳ ଉପାସନା
କରେ ଓ ମନ୍ଦକାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ବାରଣ କରେ। ସେ ଏବେ
ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଯଦିଓ ତୁମ୍ଭେ ତା'ର ବିନା କାରଣରେ ସମସ୍ତ
ବସ୍ତୁକୁ ନଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ମୋତେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇଥିଲ।" 4ଶୟତାନ
ଉତ୍ତର ଦେଲା, "ଚର୍ମ, ଚର୍ମ ପାଇଁ! ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ
ଜୀବନ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ସବୁକିଛି ଦେଇ ଦେବ। 5ଯଦି
ଆପଣ ତା'ର ଶରୀରକୁ କିଛି କରନ୍ତି, ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଆପଣଙ୍କୁ
ଆପଣଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଭିଶାପ ଦେବ।" 6ଏହାପରେ ସଦାପ୍ରଭୁ
ଶୟତାନକୁ କହିଲେ, "ଠିକ୍ ଅଛି, ଏବେ ମୁଁ ଆୟୁବକୁ ତୁମ୍ଭ
ଅଧିକାର ଭିତରକୁ ପ୍ରଦାନ କରୁଛି।, ଗୋଟିଏ ସର୍ତ୍ତରେ, ଯେ
ତୁମ୍ଭେ ତା'ର ଜୀବନକୁ ଛାଡିଦେବ।"
7ତା'ପରେ ଶୟତାନ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଇ
ଚାଲିଗଲା। ସେ ଆୟୁବକୁ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ କ୍ଷତ ଦେଲା। ଏହି
କ୍ଷତଗୁଡିକ ସମଗ୍ର ଶରୀରରେ ମୁଣ୍ଡଠାରୁ ପାଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥିଲା।
8ସେଥିପାଇଁ ଆୟୁବ ଅଳିଆଗଦା ପାଖରେ ବସିଲା। ସେ
ଖଣ୍ଡିଏ ଭଙ୍ଗା ପାତ୍ରରେ ନିଜର କ୍ଷତ ହୋଇଥିବା ସ୍ଥାନକୁ
କୁଣ୍ଡାଇବାକୁ ଲାଗିଲା। 9ଏହି ସମୟରେ ଆୟୁବର ସ୍ତ୍ରୀ ଆୟୁବ
ନିକଟକୁ ଆସି ତା'ର ଦୁଃଖାବସ୍ଥା ଦେଖି କହିଲା, "ଏବେ ବି
ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ବୋଲି ଭାବୁଛ। ତୁମ୍ଭେ କାହିଁକି
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅଭିଶାପ ଦେଇ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରୁ ନାହିଁ।"
10ଆୟୁବ ତା'ର ପତ୍ନୀକୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା, "ତୁମ୍ଭେ ଜଣେ
ମୂର୍ଖ ସ୍ତ୍ରୀ ଭଳି କଥା କହୁଛ। ପରମେଶ୍ୱର ଆମ୍ଭକୁ ସବୁକିଛି
ଭଲ ଜିନିଷ ଦେଇଛନ୍ତି, ଆମ୍ଭେ ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଅଛୁ।
ସେହିଭଳି ଆମ୍ଭେ ମଧ୍ୟ ସେ ଦେଉଥିବା କଷ୍ଟକୁ ଗ୍ରହଣ
କରିବା ଉଚିତ୍।" ଯଦିଓ ଏହାସବୁ ଘଟିଲା ଆୟୁବ ତା'
ଓଷ୍ଠରେ ପାପ କଲା ନାହିଁ।

ଆୟୁବର ତିନିବନ୍ଧୁ ତା' ନିକଟକୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଆସିଲେ

11ଆୟୁବର ତିନି ଜଣ ବନ୍ଧୁ ଥିଲେ। ସେମାନେ ହେଲେ
ତୈମନୀୟ ଇଲୀଫସ୍, ଶୂହୀୟ ବିଲ୍‌ଦଦ୍ ଓ ନାମାଥୀୟ
ସୋଫର। ଏହି ତିନି ବନ୍ଧୁ ଆୟୁବ ଉପରେ ପଡିଥିବା ସମସ୍ତ
ବିପଦ କଥା ଶୁଣିଲେ। ସେହି ତିନି ବନ୍ଧୁ ନିଜର ଘର
ଛାଡ଼ିଲେ ଏବଂ ଏକତ୍ରିତ ହେଲେ। ସେମାନେ ତା'ର ଦୁଃଖ
ସମୟରେ ଆୟୁବକୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ତଥା ସମବେଦନା ଜଣାଇବାକୁ
ମନସ୍ଥ କଲେ। 12କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସେହି ତିନି ବନ୍ଧୁ
ଦୂରରୁ ଆୟୁବକୁ ଦେଖିଲେ, ସେମାନେ ତାକୁ ଚିହ୍ନି ପାରି
ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ କ୍ରନ୍ଦନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ। ଆଉ ସେମାନେ
ଆପଣା ବସ୍ତ୍ର ଚିରି ସ୍ୱର୍ଗ ଆଡକୁ ଚାହିଁ ଆପଣା ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ
ଧୂଳି ଫିଙ୍ଗିଲେ। 13ତା'ପରେ ସେହି ତିନି ବନ୍ଧୁ ଆୟୁବ
ସହିତ ସାତଦିନ ଓ ସାତରାତି ଭୂମିରେ ବସିଲେ। ସେମାନଙ୍କ
ପାଟିରୁ ପଦଟିଏ କଥା ବାହାରୁ ନଥିଲା। ସେମାନେ ଆୟୁବକୁ
କଥାପଦେ କହିଲେ ନାହିଁ, କାରଣ ସେମାନେ ଦେଖିଲେ ଯେ,
ସେ କେତେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗୁଛି।

ଆୟୁବ ନିଜର ଜନ୍ମ ଦିନକୁ ଅଭିଶାପ ଦେଲେ

3 ଏହାପରେ ଆୟୁବ ନିଜର ପାଟି ଖୋଲିଲା ଏବଂ ତା'ର
ଜନ୍ମ ଦିନକୁ ଅଭିଶାପ ଦେଲା। 2-3ସେ କହିଲା,
"ମୁଁ ଚାହୁଁଛି ଯେଉଁଦିନ ମୁଁ ଜନ୍ମଲାଭ କଲି, ସେଭଳି ଦିନ
ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଲୋପ ପାଇଯାଉ। ମୁଁ ଚାହୁଁଛି ଯେଉଁ
ରାତ୍ରୀରେ ସେମାନେ କହିଲେ, 'ଏହା ଏକ ବାଳକ!' କେବେ
ହୋଇ ନଥାନ୍ତା।
4ମୁଁ ଚାହେଁ ସେହି ଦିନଟି ଅନ୍ଧାର ରହିଥାଆନ୍ତା ଏବଂ ମୁଁ
ଚାହେଁ ପରମେଶ୍ୱର ସେହି ଦିନଟିକୁ ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତୁ। ମୁଁ ଚାହେଁ
ଯେ ସେଦିନ ଦୀପ୍ତୀ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇନଥାଆନ୍ତା।
5ମୁଁ ଚାହେଁ ସେହି ଦିନଟି ମୃତ୍ୟୁ ଭଳି ଅନ୍ଧକାର ହୋଇ
ରହନ୍ତା। ମୁଁ ଚାହେଁ ବାଦଲ ତାକୁ ଲୁଚାଇ ଦିଅନ୍ତା। ମୁଁ ଚାହେଁ
ଯେଉଁଦିନ ମୁଁ ଜନ୍ମ ଲାଭ କଲି କଳାବାଦଲ ସେହିଦିନର
ଆଲୋକକୁ ଭୟଭୀତ କରାଇଦେଉ।
6ସେହି ରାତ୍ରିଟିକୁ ଘନ ଅନ୍ଧକାର ଘୋଡ଼ାଇଦେଉ, ସେହି
ରାତ୍ରିଟି କ୍ୟାଲେଣ୍ଡରରୁ ଲିଭିଯାଉ। ସେହି ରାତ୍ରିଟିକୁ କୌଣସି
ମାସରେ ସ୍ଥାନ ଦିଆ ନ ଯାଉ।
7ସେହି ରାତ୍ରିରେ କୌଣସି ଉତ୍ପାଦନ ନ ହେଉ। ସେହି
ରାତିରେ କୌଣସି ଶୁଭ ଖବର ଶୁଣା ନ ଯାଉ।
8କେତେକ ଯାଦୁକର ସବୁବେଳେ ଲିବିୟାଥନକୁ ଆବାହନ
କରି ଜଗାନ୍ତି। ସେହିମାନେ ସେହି ଦିନକୁ ଅଭିଶାପ ଦିଅନ୍ତୁ।
ଯେଉଁଦିନ ମୁଁ ଜନ୍ମିଲି।
9ସେହି ଦିନର ପ୍ରାତଃକାଳୀନ ନକ୍ଷତ୍ର କାଳିମାମୟ ହୋଇ
ଅନ୍ଧକାରରେ ଲୁଚି ଯାଉ। ରାତ୍ରିଟି ପ୍ରଭାତର ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ରହୁ
ଏବଂ ସୂର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରଥମ କିରଣ ନ ଦେଖୁ।
10କାହିଁକି? କାରଣ ସେହି ରାତ୍ରିଟି ମୋର ଜନ୍ମ ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ
ଅଟକାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ। ସେହି ରାତ୍ରିଟି ମୋତେ ଏଭଳି
ଦୁଃଖ ଦେଖିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିପାରିଲା ନାହିଁ।
11ମୁଁ ଜନ୍ମ ସମୟରେ କାହିଁକି ନମଲି? ମୁଁ କାହିଁକି ନ
ମରି ବଞ୍ଚିଛି?
12କାହିଁକି ମୋର ମା' ତା'ର ଆଣ୍ଠୁରେ ମୋତେ ବସାଇ
ରଖିଲା? ମୋର ମା କାହିଁକି ମୋତେ ତା'ର ଛାତିରୁ
ସ୍ତନ୍ୟପାନ କରାଇଲା?

13ମୁଁ ଯଦି ଜନ୍ମ ହେଲାବେଳେ ମରିଯାଇଥାନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ
ଶାନ୍ତିରେ ଥାନ୍ତି। ମୁଁ ଇଚ୍ଛାକରେ ମୁଁ ଶୋଇରହିଥାଆନ୍ତି ଏବଂ
ବିଶ୍ରାମ ପାଇଥାନ୍ତି।
14ରାଜାମାନଙ୍କ ସହିତ ଜ୍ଞାନୀଲୋକ, ଯେଉଁମାନେ ଅତୀତରେ
ଏହି ପୃଥିବୀରେ ଥିଲେ ଏବଂ ନିଜ ପାଇଁ ପ୍ରାସାଦ ନିର୍ମାଣ
କରିଥିଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଧ୍ୱଂସାବସ୍ଥାରେ ଅଛନ୍ତି।
15ମୋତେ ଯଦି ସେହି ଶାସକମାନଙ୍କ ସହିତ କବର
ଦିଆଯାଇଥାନ୍ତା। ସେମାନଙ୍କର ଘରଗୁଡିକ ସୁନା ରୂପାରେ
ଭରିଥିଲା।
16ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଶିଶୁ ବା ପିଲାଥିଲି କାହିଁକି ନ ମରି
ଭୂମିରେ କବର ନ ନେଲି? ମୁଁ ଇଚ୍ଛା କରେ ମୁଁ ଏଭଳି
ଏକ ଶିଶୁ ଯିଏ କି ପ୍ରଥମ କିରଣ ଦେଖିବାର ନ ଥିଲା।
17ଦୁଷ୍ଟଲୋକମାନେ କବର ମଧ୍ୟରେ କାହାକୁ ଅସୁବିଧାରେ
ପକାନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ଲୋକେ କ୍ଲାନ୍ତ ହେଲେ କବରରେ
ବିଶ୍ରାମ ନିଅନ୍ତି।
18ଏପରିକି ବନ୍ଦୀମାନେ ମଧ୍ୟ କବରରେ ଶାନ୍ତି ପାଆନ୍ତି
କାରଣ ସେଠାରେ ଜଗୁଆଳିର ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଯାଏ ନାହିଁ।
19ସବୁ ପ୍ରକାରର ଲୋକେ ଯଥା ଦରକାରୀ ଲୋକ ଓ
ଅଦରକାରୀ ଲୋକ, ଏପରିକି କ୍ରୀତଦାସମାନେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ
ମୁନିବଙ୍କଠାରୁ କବରରେ ମୁକ୍ତ ପାଆନ୍ତି।
20କାହିଁକି ଜଣେ ପୀଡିତ ବ୍ୟକ୍ତି ବଞ୍ଚିରହିବା ଉଚିତ?
କାହିଁକି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଜୀବନ ଦେବା ଯାହାର ଆତ୍ମା ତିକ୍ତ।
21ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ମରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ଅଥଚ ମୃତ୍ୟୁ ତା'
ନିକଟକୁ ଆସୁନାହିଁ। ସେହି ଲୋକଟି ଗୁପ୍ତଧନ ସନ୍ଧାନଠାରୁ
ଅଧିକ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଖୋଜି ବୁଲୁଛି।
22ସେହି ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କର କବର ପାଇ
ଖୁସି ହେବେ, ସେମାନେ ତାଙ୍କର ସମାଧି ପାଇ ଉଲ୍ଲସିତ
ହେବେ।
23କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟତକୁ ଗୋପନ
ରଖନ୍ତି ଏବଂ ସେହିମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବା ନିମନ୍ତେ ଏକ
ପ୍ରାଚୀର ନିର୍ମାଣ କରନ୍ତି।
24ଏପରିକି ମୁଁ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବା ପୂର୍ବରେ, ମୁଁ ଦୁଃଖରେ
ବିଳାପ କଲି ଏବଂ ମୋର ଲୋତକ ପାଣିପରି ବହିଗଲା।
25କାରଣ ମୁଁ ଯେଉଁ ବିଷୟରେ ଭୟ କରୁଥିଲି ତାହା
ହିଁ ମୋ ପ୍ରତି ଘଟିଲା ଏବଂ ଯେଉଁ ବିଷୟରେ ଅତି ଆଶଙ୍କା
କରୁଥିଲି ତାହା ମୋ ନିକଟରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା।
26ମୁଁ ସ୍ଥିର କରିପାରୁ ନଥିଲି। ମୁଁ ନିରବ ରହିନଥିଲି,
ମୋର ବିଶ୍ରାମ ନଥିଲା, ମୁଁ କେବଳ ବିବ୍ରତ ହେଉଥିଲି।"

ଇଲୀଫସ୍ କହିଲା

4 ତୈମନୀୟ ଇଲୀଫସ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, 2"ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ
କିଛି କହିବି, ଏହାଦ୍ୱାରା ତୁମ୍ଭେ ଦୁଃଖିତ ହେବ କି?
3ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ ବହୁତ ଲୋକଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛ।
କେତେ ଦୁର୍ବଳ ଲୋକକୁ ତୁମ୍ଭେ ବଳବାନ କରିଛ।
4ତୁମ୍ଭର ବାକ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ ଛିଡ଼ା ହେବାକୁ ଶକ୍ତି ଦେଇଛି।
ତୁମ୍ଭେ ସେହିମାନଙ୍କୁ ବଳବାନ କରିଛ, ଯେଉଁମାନେ ଦିନେ
ନିଜ ଗୋଡରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ପାରୁ ନ ଥିଲେ।
5କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ୍ଭ ନିକଟକୁ ବିପଦ ଆସିଛି ଓ
ତୁମ୍ଭେ ହତାଶ୍ ହୋଇଛ, ବିପଦ ତୁମ୍ଭକୁ ଆଘାତ କରିଛି ଓ
ତୁମ୍ଭେ ବିବ୍ରତ ହେଉଛ।
6ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଉପାସନା କର। ତୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କୁ
ବିଶ୍ୱାସ କର। ତୁମ୍ଭେ ଜଣେ ଉତ୍ତମ ବ୍ୟକ୍ତି। ତାହାହିଁ ତୁମ୍ଭର
ଆଶାର ସ୍ରୋତ ହେଉ।
7ଆୟୁବ ଥରେ ଭାବି ଦେଖିଲ, କେହି ନିରପରାଧ ବ୍ୟକ୍ତି
କେବେ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଛନ୍ତି! ଉତ୍ତମ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ବିନାଶ
ଘଟେ ନାହିଁ।
8ମୁଁ ଦେଖିଛି କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଅନ୍ୟକୁ ବିପଦରେ
ପକାନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନକୁ ଦୁଃର୍ବିସହ କରି ଦିଅନ୍ତି।
କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ସେମାନେ ହିଁ ଦଣ୍ଡ ପାଆନ୍ତି।
9ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦଣ୍ଡରେ ସେମାନେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରନ୍ତି।
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ରୋଧରେ ସେମାନେ ଧ୍ୱଂସ ହୁଅନ୍ତି।
10ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ସିଂହ ଭଳି ଗର୍ଜନ କରି ଶୀଘ୍ର ବଢିଯାନ୍ତି।
କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ନିରବ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି ଓ
ସେମାନଙ୍କର ଦାନ୍ତକୁ ଭାଙ୍ଗି ଦିଅନ୍ତି।
11ହିଁ, ସେହି ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ଗୁଡ଼ାକ ସିଂହ ଭଳି, ଯେଉଁମାନେ
ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କୁ ମାରିବାକୁ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ। ସେମାନେ ଶେଷରେ
ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କର ପିଲାମାନେ ଚାରିଆଡ଼େ
ଘୁରି ବୁଲନ୍ତି।
12ଗୁପ୍ତରେ ମୋ ନିକଟକୁ ଗୋଟିଏ ଖବର ଆସିଲା।
ମୋର କାନ ସେହି ବିଷୟରେ କିଛି ଗୁଣୁଗୁଣୁ ଶବ୍ଦ ଶୁଣିଲା।
13ରାତ୍ରିର ଗୋଟିଏ ଖରାପ ସ୍ୱପ୍ନ ଭଳି ଏହା ମୋର
ନିଦ୍ରାକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେଲା।
14ମୁଁ ଭୟଭୀତ ହେଲି ଓ ମୋର ହାଡସବୁ ଥରିଲା।
15ଏହି ସମୟରେ ଗୋଟାଏ ଆତ୍ମା ମୋର ମୁହଁ ସମ୍ମୁଖରେ
ଚାଲିଗଲା ଏବଂ ମୋର ରୋମ ଟାଙ୍କୁରି ଉଠିଲା।
16ସେହି ଆତ୍ମା ମୋର ସମ୍ମୁଖରେ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତାକୁ
ଦେଖି ପାରୁନଥିଲି। ତା'ର ମୂର୍ତ୍ତି ମୋ ଚକ୍ଷୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିଲା
ଏବଂ ଚାରିଆଡ଼େ ନିଶବ୍ଦ ଥିଲା। ତା'ପରେ ମୁଁ ଏକ ଧୀର
ସ୍ୱର ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲି।
17'ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ କ'ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ
ଧାର୍ମିକ ହୋଇ ପାରିବ? ନିଜ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଠାରୁ ମନୁଷ୍ୟ କ'ଣ
ଅଧିକ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ?
18ଦେଖ, ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ସେବକଗଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ
ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ଦୂତଗଣଠାରେ
ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ ପାଆନ୍ତି।
19ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅଧିକ ଖରାପ। ସେମାନେ
ମାଟି ଘରେ ବାସ କରନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାରମ୍ଭ ଧୂଳିରୁ,
ସେମାନେ ଦଳିତ ହୋଇ ପକ୍ଷଯୁକ୍ତ ପୋକ ମରିବାଠାରୁ ଅଧିକ
ସହଜରେ ମରିଯାନ୍ତି।
20ଲୋକମାନେ ପ୍ରାତଃକାଳଠାରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମରନ୍ତି,
ଏବଂ ତାହା କେହି ଖାତିରି କରନ୍ତି ନାହିଁ। ସେମାନେ ମରନ୍ତି
ଏବଂ ଚିରକାଳ ପାଇଁ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି।
21ସେମାନଙ୍କର ତମ୍ବୁର ରସିସବୁ ଛିଣ୍ଡିଯାଏ, ସେମାନେ
ଜ୍ଞାନଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରନ୍ତି।'

5 “ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କୁ ଡାକ, ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଗୁହାରୁଛ,
କିନ୍ତୁ କେହି ତୁମ୍ଭକୁ ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଏଠାରେ ନାହିଁ।
ତୁମ୍ଭେ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନଙ୍କୁ ବଦଳାଇ ପାରିବନାହିଁ।
2ଜଣେ ନିର୍ବୋଧ ଲୋକର ରାଗ ହିଁ ତାକୁ ହତ୍ୟା କରେ
ଓ କ୍ରୋଧ ନିରୀହ ଲୋକକୁ ବଧ କରେ।
3ମୁଁ ଜଣେ ଏପରି ନିର୍ବୋଧ ଲୋକକୁ ଦେଖିଛି ଯିଏ
ଭାବୁଥିଲା ଯେ ସେ ସୁରକ୍ଷିତ, କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ସେ ଅଭିଶପ୍ତ
ହେଲା।
4ତା'ର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ କେହି ନ
ଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କୁ ଦରବାରରେ କେହି ପକ୍ଷସମର୍ଥନ କଲେନାହିଁ।
5କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ଲୋକେ ସେମାନଙ୍କର ଶସ୍ୟସବୁ ଖାଇଦେଇଛନ୍ତି।
ସେହି କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ଲୋକେ ମଧ୍ୟ କଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରୁ ଶସ୍ୟକଣାକୁ
ନେଇଯାଇଛନ୍ତି। ଲୋଭୀ ଲୋକ ସେମାନଙ୍କର ସବୁକିଛି ଲୁଟି
ନେଇଛନ୍ତି।
6ଦୁଃସମୟ ଧୂଳିରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ନାହିଁ, କଷ୍ଟ ଭୂମିରୁ
ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ନାହିଁ।
7କିନ୍ତୁ ମଣିଷ ଜନ୍ମ ହୋଇଛି କଷ୍ଟ ସହିବା ଲାଗି ଯେପରି
ନିଶ୍ଚୟ ଅଗ୍ନିକଣିକା ଅଗ୍ନିରୁ ଉପରକୁ ଉଡ଼ିବୁଲେ।
8କିନ୍ତୁ ଆୟୁବ ମୁଁ ଯଦି ତୁମ୍ଭ ଜାଗାରେ ଥାନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଡ଼ାକି ନିଜର ସମସ୍ତ ଦୁଃଖ ତାଙ୍କୁ ଜଣାନ୍ତି।
9ଲୋକେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର୍ମକୁ ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ
କି ତାଙ୍କର ଅଲୌକିକ କାର୍ଯ୍ୟର ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତ ନାହିଁ।
10ପରମେଶ୍ୱର ପୃଥିବୀରେ ବର୍ଷା କରାନ୍ତି ଓ ଶସ୍ୟ
କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଜଳ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି।
11ପରମେଶ୍ୱର ନମ୍ର ଲୋକକୁ ଉପରକୁ ଉଠାନ୍ତି ଏବଂ
ଯେଉଁମାନେ ଅତି ଦୁଃଖି ସେମାନଙ୍କୁ ଖୁସି କରାନ୍ତି।
12ପରମେଶ୍ୱର ମନ୍ଦ ଓ ଚତୁର ଲୋକର କାମନାକୁ
ବ୍ୟର୍ଥ କରନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ସଫଳତା ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ।
13ପରମେଶ୍ୱର ଚତୁର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଫାନ୍ଦରେ
ଧରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଚତୁର ଯୋଜନା ସଫଳ କରାନ୍ତି ନାହିଁ।
14ସେହି ଚତୁର ଲୋକମାନେ ଦିନବେଳେ ଝୁଣ୍ଟି ପଡନ୍ତି,
ଯେପରି କି ତାହା ଅନ୍ଧକାର, ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ
ଏପରି ଲୋକପରି ରାସ୍ତା ଅଣ୍ଡାଳି ହୁଅନ୍ତି, ଯେପରି କି ତାହା
ମଧ୍ୟରାତ୍ରୀ।
15ପରମେଶ୍ୱର ଗରୀବ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେହି ଚତୁର
ଲୋକଙ୍କର କଟୁବାକ୍ୟର ରକ୍ଷା କରନ୍ତି। ସେ ଗରୀବ ଲୋକଙ୍କୁ
ପରାକ୍ରମୀ ଲୋକ କବଳରୁ ଉଦ୍ଧାର କରନ୍ତି।
16ସେଥିପାଇଁ ଗରୀବ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଭରସା ଅଛି ଓ
ଅନ୍ୟାୟକାରୀ ନିଶ୍ଚୟ ନୀରବ ରହିବ।
17ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ପରମେଶ୍ୱର ସଂଶୋଧନ କରନ୍ତି, ସେ
ଭାଗ୍ୟବାନ୍। ତେଣୁ ସେହି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱର
ଯେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭକୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତି, ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ
ଅଭିଯୋଗ କରନାହିଁ।
18ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦଣ୍ଡରେ ଯେଉଁ କ୍ଷତ ହୁଏ ପୁଣି ସେ
ନିଜେ ସେମାନଙ୍କର କ୍ଷତରେ ପଟି ବାନ୍ଧନ୍ତି। ପରମେଶ୍ୱର
ହୁଏତ ଜଣକୁ ଆଘାତ କରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ହାତ ସୁସ୍ଥତା
ମଧ୍ୟ ଆଣେ।
19ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ବିପଦରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିପାରିବେ। ହଁ,
ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ବିନା ଆଘାତରେ ସାତୋଟି ଦୁର୍ବିପାକରୁ
ରକ୍ଷା କରିପାରିବେ।
20ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ସମୟରେ ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭକୁ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରୁ
ରକ୍ଷା କରିପାରିବେ। ଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ ତୁମ୍ଭକୁ ଖଡ୍ଗ ମୁଖରୁ
ବଞ୍ଚାଇ ପାରିବେ।
21ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭକୁ ଲୋକଙ୍କ ଜିହ୍ୱାର ଅନିଷ୍ଟକର
ବାକ୍ୟରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ପାରିବେ। ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭକୁ ରକ୍ଷା
କରିବେ, ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ବିପଦ ଆସୁଛି, ତୁମ୍ଭେ
ଭୟଭୀତ ହୁଅ ନାହିଁ।
22ବିନାଶ ଓ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ପ୍ରତି ତୁମ୍ଭେ ହସିପାର। ତୁମ୍ଭେ
ବଣୁଆ ହିଂସ୍ର ଜନ୍ତୁକୁ ଭୟ କର ନାହିଁ।
23ତୁମ୍ଭର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଚୁକ୍ତି ହୋଇଛି। ତେଣୁ
କ୍ଷେତର ପଥର ଏପରିକି ବଣର ହିଂସ୍ର ଜନ୍ତୁ ମଧ୍ୟ ତୁମ୍ଭ
ସହିତ ଶାନ୍ତିରେ ରହିବେ।
24ତୁମ୍ଭେ ଶାନ୍ତିରେ ରହିପାରିବ କାରଣ ତୁମ୍ଭର ତମ୍ବୁ
ସୁରକ୍ଷିତ ଅଛି। ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଗଣିପାରିବ ଏବଂ
ଦେଖିବ କିଛି ହଜିଯାଇ ନାହିଁ।
25ତୁମ୍ଭର ଅନେକ ସନ୍ତାନସନ୍ତତି ହେବେ, ଏତେ ଅଧିକ
ଯେପରି କି ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଘାସର ଝାଡ ପରି।
26ତୁମ୍ଭେ ଗହମ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଗହମ ସଦୃଶ ଯିଏ ଅମଳ
ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ। ହଁ ତୁମ୍ଭେ ଅତ୍ୟଧିକ ବୃଦ୍ଧ
ହେଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚି ରହିବ।
27ଆୟୁବ, ଦେଖ ଆମ୍ଭେମାନେ ଏସବୁ ଜିନିଷ ଅନୁସନ୍ଧାନ
କରି ସେମାନଙ୍କୁ ଜାଣିଛୁ ଏବଂ ଏସବୁ ସତ୍ୟ ବୋଲି ମଧ୍ୟ
ଜାଣିଛୁ। ତେଣୁ ଆମ୍ଭ କଥା ଶୁଣ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆପଣା
ମଙ୍ଗଳ ନିମନ୍ତେ ଶିକ୍ଷା କର।”

ଆୟୁବ ଇଲୀଫସ୍‌କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା

6 ଏହାପରେ ଆୟୁବ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲା, “ଯଦି ମୋର
ଦୁଃଖ ଓଜନ କରାଯାଇ ପାରନ୍ତା।
2ଯଦି ମୋର ସମସ୍ତ ଦୁର୍ଗତି ତରାଜୁର ଏକ ପାଖରେ
ରଖା ଯାଆନ୍ତା,
3ତୁମ୍ଭେ ମୋର ଦୁଃଖକୁ ବୁଝି ପାରନ୍ତ। ମୋର ଦୁଃଖ
ସମୁଦ୍ରର ସମସ୍ତ ବାଲିଠାରୁ ଅଧିକ ଭାରୀ ହୁଅନ୍ତା।
ତେଣୁ ସେଥିପାଇଁ ମୋର କଥାସବୁ ମୂର୍ଖାମୀ ବୋଲି ଜଣା
ପଡୁଛି।
4ପରମେଶ୍ୱର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ, ତାଙ୍କର ବାଣସବୁ ମୋର
ଅନ୍ତରକୁ ବିଦ୍ଧ କରୁଛି। ମୋର ଆତ୍ମା ସେହି ବାଣର ବିଷକୁ
ପାନ କରୁଛି। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମାରାତ୍ମକ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ସବୁ ମୋ
ବିରୁଦ୍ଧରେ ଗୋଟିଏ ଧାଡ଼ିରେ ସଜାଇ ରଖାଯାଇଛି।
5ତୁମ୍ଭର ବାକ୍ୟସବୁ କହିବାକୁ ସହଜ, ଯେତେବେଳେ
କିଛି ଅଘଟଣ ଘଟି ନଥାଏ। ଏପରିକି ଗୋଟିଏ ବଣୁଆ ଗଧ
ମଧ୍ୟ କିଛି ଅଭିଯୋଗ କରେ ନାହିଁ ଯେତେବେଳେ ସେ
ପ୍ରଚୁର ଘାସ ଖାଇବାକୁ ପାଏ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଗାଈ ମଧ୍ୟ କିଛି
ଅଭିଯୋଗ କରେ ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ତା' ନିକଟରେ ତା'
ନିଜର ଖାଦ୍ୟ ଥାଏ।

6ଲବଣ ବନା ଖାଦ୍ୟ ସ୍ୱାଦଷ୍ଟ ଲାଗେ ନାହିଁ। ଅଣ୍ଡାର ଧଳା ଲାଳର ଯେମିତି କୌଣସି ସ୍ୱାଦ ନଥାଏ।

7ମୁଁ ତାକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରବାକୁ ମନାକରେ କାରଣ ସେପ୍ରକାର ଖାଦ୍ୟ ମୋତେ ରୋଗୀଣା କର ପକାଏ। ସେହଭଳ ତୁମ୍ଭର କଥାଗୁଡ଼କ ମୁଁ ଅନୁଭବ କରୁଛ।

8ମୁଁ ଚାହୁଁଛି, ମୁଁ ଯାହା ମାଗିଛ ତାହା ମୁଁ ପାଆନ୍ତ। ମୁଁ ଇଚ୍ଛାକରେ ଯାହା ମୋର ଦରକାର ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ଦେବେ।

9ମୁଁ ଇଚ୍ଛା କରେ ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ଦଳ ଦଅନ୍ତୁ, ତୁମ୍ଭର ହାତ ବଢାଅ ଓ ମାର ଦଅ।

10ଯଦ ସେ ତାହା କର ମୋତେ ମାର ଦଅନ୍ତେ, ମୁଁ ଗୋଟିଏ ବଷୟରେ ଅନ୍ତତଃ ସାନ୍ତ୍ୱନା ପାଆନ୍ତ, ଏହ ନଷ୍ଠୁର ଯନ୍ତ୍ରଣା ମଧରେ ମୁଁ ଆନନ୍ଦ ପାଆନ୍ତ କାରଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେହ ପବତ୍ର ଜଣଙ୍କର କୌଣସି ଆଜ୍ଞାକୁ ମୁଁ ଅବମାନନା କର ନାହିଁ।

11ମୋର କ'ଣ ଶକ୍ତ ବାକ ରହଛ ଯେ ମୁଁ ଆଶା କରବ? ମୁଁ ଜାଣେନା ମୋର କ'ଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛ। ସେଥିପାଇଁ ମୋର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରବା ପାଇଁ କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ।

12ମୁଁ ପଥର ଭଳ ଶକ୍ତ ନୁହେଁ। ମୋର ମାଂସ ତମ୍ବାରେ ତିଆର ନୁହେଁ।

13ନଜକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରବାକୁ ମୋର ଶକ୍ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ନାହିଁ। କାରଣ ସମସ୍ତ ସଫଳତା ମୋଠାରୁ କାଢ଼ ନଆଯାଇଛ।

14ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତର ସାଙ୍ଗମାନେ ତା'ର କଷ୍ଟ ସମୟରେ ତାକୁ ଦୟା କରବା କଥା, ଯଦଓ ସେ ସର୍ବଶକ୍ତମାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ବମୁଖ ହୁଏ।

15କନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ମୋର ଭାଇମାନେ ମୋ ପ୍ରତି ବଶ୍ୱସ୍ତ ନୁହଁ। ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ଉପରେ ନର୍ଭର କରପାରବ ନାହିଁ। ତୁମ୍ଭେ ଝରଣା ପର ସମୟ ସମୟରେ ବହୁଥାଅ ଓ ଅନ୍ୟ ସମୟରେ ନୁହଁ। ତୁମ୍ଭେ ସେହ ଉଚ୍ଛୁଳବା ଝରଣାପର।

16କେତେବେଳେ ବରଫରେ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ବରଫ ତରଳ ଯାଏ।

17କନ୍ତୁ ସେତେବେଳେ ପାଗ ଉତ୍ତପ୍ତ ଓ ଶୁଖିଲା ଥାଏ ଜଳ ପ୍ରବାହତ ବନ୍ଦ ହୁଏ।

18ବ୍ୟବସାୟୀ ତାଙ୍କ ପଥରୁ ପାଣି ଖୋଜିବା ପାଇଁ ବମୁଖ ହୁଅନ୍ତ। ସେମାନେ ମରୁଭୂମିକୁ ଚାଲଯାଆନ୍ତ ଓ ହଜିଯାଆନ୍ତ।

19'ତେମାର ବ୍ୟବସାୟୀ ପାଣିର ଅନ୍ୱେଷଣ କଲେ। ଶିବାର ପଥିକଗଣ ଆଶାକର ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତ।

20ସେମାନେ ନଶ୍ଚିତ ଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ନଶ୍ଚୟ ପାଣି ପାଇବେ କନ୍ତୁ ଶେଷରେ ସେମାନେ ନରାଶ ହେଲେ।

21ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ୍ଭେ ସେହ ସ୍ରୋତଭଳ କଛ ନୁହଁ। ତୁମ୍ଭେ ମୋର ବପଦ ଦେଖି ଭୟଭୀତ ହେଉଅଛ କ?

22ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ସାହାଯ୍ୟ ମାଗିଛ କ? ନାଁ, କନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ସ୍ୱଇଚ୍ଛାରେ ମୋତେ ତୁମ୍ଭର ଉପଦେଶ ଦେଉଅଛ।

23ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ କହଛ କ? 'ମୋତେ ଶତ୍ରୁ କବଳରୁ ଉଦ୍ଧାର କର। ମୋତେ ନଷ୍ଠୁର ଲୋକଙ୍କ କବଳରୁ ବଞ୍ଚାଅ।'

24ମୋତେ ଶିକ୍ଷା ଦଅ। ତା' ଉତ୍ତାରେ ମୁଁ ନରବ ରହବ। ମୋତେ କୁହ ମୁଁ କ'ଣ ଭୁଲ କରୁଛ।

25ସାଧୁ ବାକ୍ୟ ବଡ଼ ଶକ୍ତଶାଳୀ, କନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭର ଯୁକ୍ତ କଛ ପ୍ରମାଣ କରୁନାହିଁ।

26ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ମୋତେ ସମାଲୋଚନା କରବା ପାଇଁ ଯୋଜନା କରୁଛ ଯେ, ବନା କୌଣସି ଆଶାର ବକ୍ତା ପବନ ପର ଅଟେ।

27ତୁମ୍ଭ ଅନାଥଙ୍କର ଜନଷ ଜିତବା ପାଇଁ ମଧ ଗୁଳାବାଣ୍ଟ କରବ, ତୁମ୍ଭେ ନଜର ବନ୍ଧୁକୁ ମଧ ବକ୍ରି କରଦେବ।

28ଏବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ୍ଭେ ମୋର ମୁହଁ ଦେଖି କୁହ ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ମିଛ କହବ? ନା!

29ସେଥିପାଇଁ ତୁମ୍ଭର ମନ ପରବର୍ତ୍ତନ କର ଓ ପକ୍ଷପାତ କର ନାହିଁ। ପୁନର୍ବାର ବଚାର କର ମୁଁ ନରୀହ ଅଟେ।

30ମୁଁ ମିଛ କହୁନାହିଁ। ଏବଂ ମୁଁ ଜାଣେ କେଉଁଟି ଭଲ ଓ ମନ୍ଦ।"

7 ଆୟୁବ ଉତ୍ତର ଦେଲା, "ପୃଥିବୀରେ କ'ଣ ମନୁଷ୍ୟ ସଂଗ୍ରାମ କରେ ନାହିଁ? ତା'ର ଜୀବନ ହେଉଛ ଜଣେ ବେତନ ପାଉଥିବା ଶ୍ରମିକର ଜୀବନ ସଦୃଶ।

2ମଣିଷ, ଜଣେ ଦାସ ଯେଉଳ ଦନର କଠିନ ଶ୍ରମ ପରେ ଶୀତଳ ଛାୟା ଚାହେଁ। ମଣିଷ ଜଣେ ମୂଲ ପାଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତ ଯେମିତି ତା'ର ବେତନ ଦନକୁ ଅପେକ୍ଷା କରେ।

3ଅନେକ ମାସ ମୋତେ ନରାଶ କର ରାତ୍ରି ପରେ ରାତ୍ରି କଷ୍ଟ ଦଆଯାଇ ଥିଲା।

4ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଶୟନ କରେ, ମୁଁ କହେ, 'ଆଉ କେତେ ସମୟ ପରେ ଶଯ୍ୟା ତ୍ୟାଗ କରବ।' ମାତ୍ର ରାତ୍ରି ଦୀର୍ଘ ହୁଏ। ଏବଂ ପ୍ରଭାତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ବଛଣାରେ ଛଟପଟ ହୁଏ।

5ଯଦଓ ମୋର ଶରୀର ପୋଷାକ ଆଚ୍ଛାଦତ ଏକ କୀଟ ଓ ଧୂଳର ସମାହାର। ମୋର ଚର୍ମ ଫାଟିଯାଏ ଏବଂ ବହୁଥିବା ଘାରେ ଢାଙ୍କି ହୋଇଛ।

6ମୋର ଦନଗୁଡ଼କ ଶୀଘ୍ର ଗତଯାଏ। ଏହା ତନ୍ତୀର ନଳୀଠାରୁ ଆହୁର ଦ୍ରୁତଗାମୀ। ଶେଷରେ ଜୀବନଟା କୌଣସି ଆଶାର ପୂରଣ ବନା ଶେଷ ହୋଇଯାଏ।

7ପରମେଶ୍ୱର, ମନେକର ମୋର ଜୀବନ କେବଳ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ୱାସ। ମୁଁ କେବେ ଆଉ କୌଣସି ଭଲ ବଷୟ ଦେଖିବ ନାହିଁ।

8ତୁମ୍ଭେ ବ ମୋତେ ଆଉ ଦେଖିବ ନାହିଁ। ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଖୋଜିବ କନ୍ତୁ ମୁଁ ନ ଥିବ।

9ଭାଷା ମେଘ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲାପର, ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତ କବର* ଭିତରକୁ ଯାଏ ଏବଂ ସେ ସେଥିରୁ ଫେର ଆସେ ନାହିଁ।

10ସେ ଆଉ ତା'ର ଆପଣା ବାସଗୃହକୁ କେବେ ଆସିବ ନାହିଁ। ଏବଂ ତା'ର ସେ ପୁରୁଣା ଘର ମଧ ତାକୁ ଆଉ ଚହ୍ନିବ ନାହିଁ।

କବର ହିବ୍ରୁ ସିୟୋଲ, ମୃତ୍ୟୁଲୋକ, ମୃତ ଲୋକମାନେ ଯାଉଥିବା ସ୍ଥାନ।

11ତେଣୁ ମୁଁ ଆଉ ନୀରବ ରହିପାରିବି ନାହିଁ, ମୁଁ ମୋର
ଆତ୍ମାର ବେଦନା ପ୍ରକାଶ କରିବି। ମୁଁ ଅଭିଯୋଗ କରିବି
କାରଣ ମୋର ଆତ୍ମା ତିକ୍ତ ହୋଇଅଛି।
12ହେ ପରମେଶ୍ୱର, କାହିଁକି ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ପ୍ରହରୀ
ଦେଉଛ? ମୁଁ କ'ଣ ସମୁଦ୍ର ପରି ନା ସାମୁଦ୍ରିକ ରାକ୍ଷସ ପରି?
13ଯଦି ମୁଁ କହେ ମୋର ବିଛଣା ମୋତେ ଆନନ୍ଦ ଆଣି
ଦେବା ଉଚିତ୍। ମୋର ବିଛଣା ମୋତେ ବିଶ୍ରାମ ଓ ଶାନ୍ତି
ଆଣି ଦେବା ଉଚିତ୍।
14କିନ୍ତୁ ହେ ପରମେଶ୍ୱର, ମୋର ଶୟନ ସମୟରେ
ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଭୟ ଦେଖାଉଛ। ତା'ପରେ ତୁମ୍ଭେ
ମୋତେ ଦର୍ଶନରେ ଡରାଉଛ।
15ତେଣୁ ମୁଁ ବଞ୍ଚିବାଠାରୁ ଶ୍ୱାସରୋଧ ହୋଇ ମରିବାକୁ
ଅଧିକ ପସନ୍ଦ କରେ।
16ମୁଁ ଏ ଜୀବନକୁ ଘୃଣା କରେ। ମୁଁ ତ୍ୟାଗ କରୁଛି, ମୁଁ
ଅଧିକ ଦିନ ବଞ୍ଚିବି ନାହିଁ। ମୋତେ ଛାଡ଼, ମୋର ବଞ୍ଚିବାର
କିଛି ଅର୍ଥ ନାହିଁ।
17ହେ ପରମେଶ୍ୱର, କାହିଁକି ମଣିଷ ତୁମ୍ଭ ପାଇଁ ଏତେ
ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ। ତୁମ୍ଭେ କାହିଁକି ତାକୁ ସମ୍ମାନ ଦେବ? ତୁମ୍ଭେ
କାହିଁକି ତା'ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବ?
18କାହିଁକି ମଣିଷକୁ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସକାଳରେ ସାକ୍ଷାତ
କର ଏବଂ ତା'ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୂହୁର୍ତ୍ତକୁ ପରୀକ୍ଷା କର।
19ତୁମ୍ଭେ କେତେକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋଠାରୁ ଆପଣା ଦୃଷ୍ଟି
ଦୂରେଇ ରଖିବ? ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଏକାକୀ ବହୁକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ଗ୍ରାସିତ ହେବାକୁ ଛାଡି ଦିଅ ନାହିଁ।
20ଯଦି ମୁଁ କିଛି ପାପ କରିଛି ତାହା କିପରି ତୁମ୍ଭକୁ
ଆଘାତ କରୁଛି? ଯିଏ ମଣିଷମାନଙ୍କ ଉପରେ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି
ରଖନ୍ତି। କାହିଁକି ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଆପଣା ଲକ୍ଷ୍ୟ
ସ୍ୱରୂପ ରଖିଛ? ମୁଁ କ'ଣ ତୁମ୍ଭ ପାଇଁ କୌଣସି ସମସ୍ୟା
ହୋଇଛି?
21କାହିଁକି ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ କ୍ଷମା କରୁ ନାହଁ, ଯଦି ମୁଁ
କିଛି ଅଧର୍ମ କରିଥାଏ? କାହିଁକି ମୋର କୌଣସି ପାପ କ୍ଷମା
କରୁନାହଁ?"

ବିଲଦଦ୍ ଆୟୁବକୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା

8 ବିଲ୍ଦଦ୍ ଶୂହୀୟକୁ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲା, ତୁମ୍ଭେ
କେତେକାଳ ଏହିପରି କଥା କହିବ?
2"ତୁମ୍ଭର କଥାସବୁ ପ୍ରବଳ ବାୟୁ ତୁଲ୍ୟ ଅଟେ।
3ପରମେଶ୍ୱର କ'ଣ ବିଗ୍ଭରର ବିପରୀତ କରନ୍ତି କି?
ଅଥବା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ନ୍ୟାୟର ବିପରୀତ କରନ୍ତି କି?
4ଯଦି ତୁମ୍ଭର ପୁତ୍ର କନ୍ୟାଗଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ
ପାପ କରିଅଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର
ଅପରାଧ ପାଇଁ ଶାସ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।
5କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଖ
ଏବଂ ସେହି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କର।
6ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ତେବେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ
ଭାବରେ, ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ ଏବଂ ତୁମ୍ଭର ଯଥାର୍ଥ
ବାସସ୍ଥାନକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପନ କରିବେ।
7ତୁମ୍ଭର ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥା ଯାହା ଥିଲା ତାହାଠାରୁ ତୁମ୍ଭକୁ
ସେ ଅଧିକ ଉନ୍ନତ କରିବେ।
8ପ୍ରାଚୀନ କାଳର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପଚ୍ଚର ଓ ସେମାନଙ୍କ
ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଯାହା ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ, ତାକୁ
ମନୋଯୋଗ ଦେଇ ଶୁଣ।
9ଯାହା ଦେଖାଯାଉଛି, ସତେ ଯେମିତି ଆମ୍ଭେ ଗତକାଲି
ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଛୁ। ଆମ୍ଭେ କିଛି ଜାଣି ନାହୁଁ ପୃଥିବୀରେ
ଆମ୍ଭର ଦିନ ଛାୟା ପରି।
10ସେହି ପୂର୍ବର ଲୋକମାନେ ତୁମ୍ଭକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବେ।
ସେମାନେ ଯାହା ଶିକ୍ଷା କରିଥିଲେ, ତୁମ୍ଭକୁ ତାହା ଶିକ୍ଷା
ଦେବେ।
11ବିଲଦଦ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲା, "ଶୁଖିଲା ଭୂମିରେ
କ'ଣ ନଳବଣ ବଢିପାରେ? ଜଳବିନା କ'ଣ ସନ୍ତରୀ
ବଢିପାରେ।
12ଯଦି ଜଳ ଶୁଖିଯାଏ, ସେହିସବୁ ବୃକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ଶୁଖିଯିବ
ଏପରିକି ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ବଢୁଥିଲା ବେଳେ ଅନ୍ୟ
କୌଣସି ବୃକ୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ସେମାନେ ଶୁଖି ଯାଆନ୍ତି।
13ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତି
ସେମାନେ ସେହି ଘାସ ସଦୃଶ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଇଥିବା
ଲୋକର କୌଣସି ଆଶା ନ ଥାଏ।
14ସେ ଲୋକର ଆଉ ଯିବା ପାଇଁ କିଛି ନାହିଁ। ତା'ର
ସୁରକ୍ଷା ବୁଢିଆଣୀର ଜାଲପରି।
15ସେ ଯଦି ତା' ଉପରେ ଆଉଜି ପଡେ, ତାହା
ଛିଣ୍ଡିଯିବ। ସେ ତାକୁ ଧରି ରଖିଲେ ଏହା ତାକୁ ଧରି ରଖି
ପାରିବ ନାହିଁ।
16ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ଲତା ସଦୃଶ ଯିଏ ପ୍ରଚୁର ପାଣି ଓ
ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣରେ ବଢେ। ତାହାର ଶାଖା ପ୍ରଶାଖା ସମସ୍ତ
ଉଦ୍ୟାନରେ ବ୍ୟାପି ଥାଏ।
17ଏହା ତା'ର ଚେର ଦ୍ୱାରା ଗଦାଏ ପଥରକୁ ଗୁଡାଇ
ଦିଏ।
18ଯଦି ସେହି ଲତାକୁ ତା'ର ନିଜ ସ୍ଥାନରୁ ବିଚ୍ୟୁତ
କରାଯାଏ ଏହା ମରିଯିବ ଏବଂ କେହି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ।
ପୂର୍ବରୁ ଏପରି ଏକ ଲତା ଏଠାରେ ଥିଲା।
19କିନ୍ତୁ ସେ ଗଛ ଖୁସି ଥିଲା। ତାହା ଜାଗାରେ ଅନ୍ୟ
ଏକ ଲତା ମାଡ଼ିବ।
20ପରମେଶ୍ୱର ଅନ୍ୟାୟସବୁକୁ କେବେ ପ୍ରତ୍ୟାଖାନ
କରନ୍ତି ନାହିଁ କି ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି ନାହିଁ।
21ପରମେଶ୍ୱର ପୁଣି ତୁମ୍ଭ ମୁଖରେ ହସ ଫୁଟାଇବେ।
ତୁମ୍ଭେ ଓଠରେ ଖୁସିର ଶବ୍ଦ ଭରି ଦେବେ।
22ତୁମ୍ଭର ଶତ୍ରୁମାନେ ଲଜ୍ଜାର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିବେ ଓ ଦୁଷ୍ଟ
ଲୋକର ଗୃହ ଗୁଡ଼ିକ ଧ୍ୱଂସ ହେବ।"

ଆୟୁବ ବିଲଦଦକୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା

9 ତା'ପରେ ଆୟୁବ ବିଲଦଦକୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା।
2"ହିଁ, ଏହା ସତ୍ୟ ବୋଲି ମୁଁ ଜାଣେ ଯାହା
ତୁମ୍ଭେ କହୁଛ। ଜଣେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଯୁକ୍ତିରେ କିପରି ଜିତି
ପାରିବ?

3ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହତ ବାଦାନୁବାଦ କରପାରବ
ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ 1000 ପ୍ରଶ୍ନ କରପାରନ୍ତ ସେ
କନ୍ତୁ ଗୋଟିକର ଉତ୍ତର ମଧ ଦେଇ ପାରବ ନାହିଁ।
4ପରମେଶ୍ୱର ଅତି ବଜ୍ଞ ଓ ଶକ୍ତଶାଳୀ ଅଟନ୍ତ। କେହ
ତାଙ୍କ ବରୁଦ୍ଧରେ ଛିଡା ହୋଇ କେବେ ଅକ୍ଷତ ରହପାରବ
ନାହିଁ।
5ପରମେଶ୍ୱର କ୍ରୋଧ ହେଲେ ପର୍ବତକୁ ମଧ ତା' ନଜ
ସ୍ଥାନରୁ ହଟାଇ ଦେଇ ପାରନ୍ତ। ଏବଂ ସେହ ପର୍ବତ ମଧ
ନଜେ ଜାଣିପାରେ ନାହିଁ।
6ପରମେଶ୍ୱର ଇଚ୍ଛାକଲେ ଭୂମିକମ୍ପ ସୃଷ୍ଟି କର ପୃଥିବୀକୁ
ହଲାଇ ପାରନ୍ତ। ପରମେଶ୍ୱର ପୃଥିବୀର ମୂଳଦୁଆ ଦୋହଲାଇ
ଦେଇ ପାରନ୍ତ।
7ପରମେଶ୍ୱର ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ କହ ତା'ର ଉଦୟ ହେବାକୁ ବନ୍ଦ
କରଦେଇ ପାରନ୍ତ। ସେ ତାରାଗଣକୁ ଚମକବା ବନ୍ଦ କର
ଦେଇପାରନ୍ତ।
8ପରମେଶ୍ୱର ଏକାକୀ ଆକାଶକୁ ବସ୍ତାର କରଛନ୍ତ।
ପରମେଶ୍ୱର ସମୁଦ୍ରର ତରଙ୍ଗ ଉପରେ ଚାଲନ୍ତ।
9ପରମେଶ୍ୱର ନକ୍ଷତ୍ରପୁଞ୍ଜ, ତାରାଗଣ ଓ ସପ୍ତର୍ଷିମଣ୍ଡଳ
ନର୍ମାଣ କରଛନ୍ତ। ସେ ଗ୍ରହ ନର୍ମାଣ କରଛନ୍ତ। ଯାହା ଦକ୍ଷିଣ
ଆକାଶକୁ ପାରକରେ।
10ପରମେଶ୍ୱର ଅନେକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତ,
ଯାହା ଲୋକେ ବୁଝି ପାରନ୍ତ ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ
କାର୍ଯ୍ୟର କୌଣସି ଶେଷ ନାହିଁ।
11ପରମେଶ୍ୱର ମୋ ନକଟରେ ଗମନ କରନ୍ତ। କନ୍ତୁ ମୁଁ
ତାଙ୍କୁ ଦେଖେ ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱର ଯେତେବେଳେ ମୋ
ନକଟ ଦେଇ ଯାଆନ୍ତ। ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଚହ୍ନିପାରେ ନାହିଁ।
12ଯଦ ପରମେଶ୍ୱର କାହାଠାରୁ କଛ ଛଡ଼ାଇ ନଅନ୍ତ କଏ
ତାଙ୍କୁ ମନାକର ପାରବ। କଏ ତାଙ୍କୁ କହ ପାରବ, 'ତୁମ୍ଭେ
କ'ଣ କରୁଛ?'
13ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କ କ୍ରୋଧ ଧରରଖି ପାରବେ ନାହିଁ।
ରାହବର ସାହାଯ୍ୟକାରୀମାନେ ମଧ ତାଙ୍କୁ ଭୟ କରନ୍ତ।
14ତେଣୁ ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହତ ଯୁକ୍ତ କରପାରବ
ନାହିଁ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ କ'ଣ କହବ ତାହା ମଧ ଜାଣି ନାହିଁ।
15ମୁଁ ନରୀହ, କନ୍ତୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଇପାରବ
ନାହିଁ। ମୁଁ ମୋର ବଚାରକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ଦୟା ପାଇଁ ଭିକ୍ଷା କରପାରେ।
16ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଯଦ ଡାକେ ଏବଂ ସେ ମୋତେ ଉତ୍ତର
ଦଅନ୍ତ, ମୁଁ ତଥାପି ବଶ୍ୱାସ କରେ ନାହିଁ ଯେ ସେ ମୋର
କଥା ଶୁଣିବେ।
17ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ଚକଟି ଦେବା ପାଇଁ ଝଡ
ପଠାଇବେ, କୌଣସି କାରଣ ନଥାଇ ସେ ମୋତେ ଅଧିକ
ଆଘାତ କରବେ।
18ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ପୁନର୍ବାର ନଶ୍ୱାସ ନେବାକୁ
ଦେବେ ନାହିଁ, କନ୍ତୁ ଅଧିକ କଷ୍ଟ ଦେବେ।
19ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପରାସ୍ତ କରପାରବ ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱର
ଅତ୍ୟନ୍ତ ପରାକ୍ରମଶାଳୀ, ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ନେଇ ପାରବ
ନାହିଁ। ଏବଂ ମୋ ପ୍ରତି ସଦୟ ହେବାକୁ ବାଧ କରପାରବ
ନାହିଁ। କଏ ତାଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଆସିବାକୁ ବାଧ କରପାରବ।
20ମୁଁ ନରୀହ ହେଲେ ହେଁ ମୋ ନଜ କଥା ମୋତେ
ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରବ। ମୁଁ ନର୍ଦ୍ଦୋଷ ଏବଂ ମୁଁ ଯାହା କହୁଛ
ତାହା ମୋତେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରୁଛ।
21ମୁଁ ନରୀହ, କନ୍ତୁ କ'ଣ ଚନ୍ତା କରବାକୁ ପଡବ ମୁଁ
ଜାଣେ ନାହିଁ। ମୋ ଜୀବନକୁ ମୁଁ ଘୃଣା କରେ।
22ମୁଁ ନଜକୁ କହେ, 'ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ସମାନ ଘଟଣା
ଘଟେ। ନରୀହ ଲୋକ ମଧ ଦୋଷୀ ବ୍ୟକ୍ତଭଳ ମରନ୍ତ।
ପରମେଶ୍ୱର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଂହାର କରନ୍ତ।'
23ଯଦ ହଠାତ୍ କଛ ଭୟଙ୍କର ଘଟଣା ଘଟେ ଓ ଜଣେ
ନରୀହ ବ୍ୟକ୍ତ ପ୍ରାଣ ହରାଏ, ପରମେଶ୍ୱର କ'ଣ ନର୍ଦ୍ଦୋଷର
ମୃତ୍ୟୁରେ କେବଳ ହସି ପାରବେ?
24ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତ କୌଣସି ଜାଗା
ଅଧିକାର କରେ, ପରମେଶ୍ୱର ସେହ ନେତାଙ୍କୁ ଗତିରୋଧ
କରନ୍ତ, ଯାହାସବୁ ଘଟୁଛ ତାକୁ ଦେଖି? ଯଦ ପରମେଶ୍ୱର
ତାହା ନ କରନ୍ତ, ତେବେ କଏ?
25ମୋର ଦନ ସବୁ ଶୀଘ୍ର ଗତ ଚାଲଛ ଜଣେ ଦୌଡାଳ
ଭଳ। ମୋର ଦନ ସବୁ ଗତ ଚାଲଛ। ମୋ ଜୀବନରେ
କୌଣସି ସୁଖ ନାହିଁ।
26ମୋର ଦନ ସବୁ ଗତ ଯାଉଛ ବେଗଶାଳୀ ନଳତୃଣ
ନର୍ମିତ ଜାହାଜ ଭଳ ଓ ଶିକାର ଉପରେ ଝାମ୍ପ ଦେବାକୁ
ଉଦ୍ୟତ ଉତ୍କ୍ରୋଶ ପକ୍ଷୀଭଳ।
27ମୁଁ ଯଦ କହେ, 'ମୁଁ ଅଭିଯୋଗ କରବ ନାହିଁ, ମୁଁ
ମୋର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୁଲ ଯିବ। ମୋ ମୁହଁରେ ହସ ଫୁଟାଇବ।'
28ଏହା ପ୍ରକୃତରେ କଛ ପରବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଏ ନାହିଁ, ସେହ
ଯନ୍ତ୍ରଣା ଏବେ ବ ମୋତେ ଭୟଭୀତ କରେ।
29ମୁଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇସାରଛ, ତେଣୁ କାହିଁ ବୃଥା
ପରଶ୍ରମ କରବ। ତେଣୁ ମୁଁ କହୁଛ, 'ସବୁକଛ ଭୁଲଯାଅ।'
30ଯଦ ମୁଁ ବରଫରେ ନଜକୁ ଧୌତ କରେ। ମୁଁ
ହାତଗୁଡକୁ ସାବୁନରେ ଧୋଇ ସଫା କରେ।
31ତଥାପି ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ଖସଡା ଗାତ ମଧକୁ
ଠେଲ ଦେବେ। ତା'ପରେ ମୋର ନଜର ବସ୍ତ୍ର ମୋତେ ଘୃଣା
କରବ।
32ପରମେଶ୍ୱର ମୋଭଳ ମନୁଷ୍ୟ ନୁହନ୍ତ ଯେ ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ
ଉତ୍ତର ଦେବ। ଆମ୍ଭର କେବେ ଗୋଟିଏ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ
ଏକତ୍ର ପରସ୍ପର ସାକ୍ଷାତ ହୋଇପାରବ ନାହିଁ।
33ମୁଁ ଚାହେଁ କଏ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ହୁଅନ୍ତା, ଯିଏ
ଦୁଇପକ୍ଷର କଥା ଶୁଣି ଏବଂ ଆମ୍ଭକୁ ଏକତ୍ର ଆଣନ୍ତା, କନ୍ତୁ
କେହ ନାହିଁ।
34ମୁଁ ଚାହେଁ କେହ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦଣ୍ଡ ଦେବାର
ବାଡଟିକୁ ତାଙ୍କଠାରୁ ନେଇ ଯାଆନ୍ତା? ତେବେ ପରମେଶ୍ୱର
ମୋତେ ଭୟଭୀତ କରନ୍ତେ ନାହିଁ।
35ତେବେ ମୁଁ କହନ୍ତ, ଯାହା ମୁଁ କହବାକୁ ଚାହେଁ
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୟ ନକର। କନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହା ମୁଁ
କହପାରବ ନାହିଁ।
10 ମୁଁ ମୋର ନଜର ପ୍ରାଣକୁ ଘୃଣା କରେ ତେଣୁ ମୁଁ
ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦରେ ମୋର ଅଭିଯୋଗ କରବ। ମୋର ଆତ୍ମା
ତିକ୍ତ ହୋଇ ଗଲାଣି। ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ କହପାରବ।

2ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ କହ ପାରବ, 'ମୋତେ କଳଙ୍କିତ
କର ନାହିଁ। ମୋତେ କେବଳ ଏତିକ କୁହନ୍ତୁ, ମୁଁ କ'ଣ
ଭୁଲ କରଛ। ଆପଣଙ୍କର ମୋ ବପକ୍ଷରେ କ'ଣ କହବାର
ଅଛ।
3ଯେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱର, ମୋତେ ଆଘାତ କରନ୍ତ,
ତାହା କ'ଣ ତୁମ୍ଭକୁ ଖୁସି କରେ? ଏପର ଦେଖାଯାଉଛ
ଯେପର ତୁମ୍ଭେ ଯାହାକୁ ଗଢ଼ଛ, ତାହାର କୌଣସି ଯତ୍ନ
ନେଉନାହିଁ। କନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କର ଯୋଜନାରେ
ଖୁସି।
4ହେ ପରମେଶ୍ୱର, ତୁମ୍ଭର କ'ଣ ଚର୍ମର ଚକ୍ଷୁ ଅଛ।
ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେପର ଦେଖନ୍ତ, ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ସେପର
ଦେଖ।
5ତୁମ୍ଭର ଆୟୁ କ'ଣ ମନୁଷ୍ୟର ଆୟୁ ଭଳ କ୍ଷୀଣ। ତୁମ୍ଭର
ଜୀବନ କ'ଣ ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନଭଳ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ?
6ତୁମ୍ଭେ ମୋର ଅଧର୍ମ ଓ ପାପକୁ ଖୋଜୁଛ।
7ତୁମ୍ଭେ ତ ଜାଣ ମୁଁ ନର୍ଦ୍ଦୋଷ। କନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭ ହାତରୁ
ମୋତେ କେହ ଉଦ୍ଧାର କରପାରବେ ନାହିଁ।
8ହେ ପରମେଶ୍ୱର, ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ତୁମ୍ଭ ହାତରେ
ଗଢ଼ଛ। ମୋର ଶରୀରକୁ ତୁମ୍ଭେ ନର୍ମାଣ କରଛ। କନ୍ତୁ
ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ୍ଭେ ବଦଳଛ ଏବଂ ମୋତେ ଧ୍ୱଂସ କରଛ।
9ହେ ପରମେଶ୍ୱର, ତୁମ୍ଭେ ମନେରଖ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ
ମାଟି ଭଳ୍ୟ ତିଆର କରଥିଲ। ପୁଣି ମୋତେ ଧୂଳରେ
ମିଶାଇ ଦେବ କ?
10ତୁମ୍ଭେ କ୍ଷୀର ପର ମୋତେ ଢାଳ ଦେଇଛ, ତୁମ୍ଭେ
ଛେନା ପର ମୋତେ ଘୁରାଅ ଏବଂ ଚପୁଡ ଦଅ।
11ଏବେ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ହାଡ ଓ ଶିରାରେ ମୋର
ଶରୀର ଗଢ଼ଛ ତା'ପରେ ଚର୍ମ ଓ ମାଂସରେ ମୋର ଶରୀର
ଆଚ୍ଛାଦତ କରଛ।
12ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଜୀବନ ଦାନ କରଛ ଏବଂ ମୋତେ
ଦୟା ଦେଖାଇଛ। ତୁମ୍ଭେ ମୋର ଯତ୍ନ ନେଇଛ ଏବଂ ମୋର
ଆତ୍ମାର ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷକ ହୋଇଛ।
13ତଥାପି ଏସବୁ ବଷୟ ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭ ହୃଦୟରେ ଗୋପନ
ରଖିଥିଲ ମୁଁ ଜାଣେ ଏହା ତୁମ୍ଭ ମନର ଗୋପନ ଅଭିପ୍ରାୟ।
ହିଁ, ମୁଁ ଜାଣେ ଏହାହିଁ ତୁମ୍ଭ ମନର ବଗ୍ଭର।
14ଯଦ ମୁଁ ପାପ କରଛ, ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଦେଖିବ,
ଯେହେତୁ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଅଧର୍ମ କରଥିବାରୁ ଶାସ୍ତି ଦେବ।
15ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ପାପ କରେ, ମୁଁ ଦୋଷୀ ହୁଏ
ଏବଂ ତାହା ମୋ ପ୍ରତି ବହୁତ ଖଗ୍ଭପ। ଯଦଓ ମୁଁ ନର୍ଦ୍ଦୋଷ
ମୁଁ ମୁଣ୍ଡ ଟେକ ପାରେ ନାହିଁ। ମୁଁ ଏତେ ଲଜ୍ଜିତ ଓ ବଚଳତ
ହୁଏ।
16ଯଦ ମୋ ଜୀବନରେ କଛ ସଫଳତା ଆସିଛ ଏବଂ
ଯେଉଁଥିପାଇଁ ମୁଁ ଗର୍ବତ ବା ମୁଣ୍ଡ ଟେକ ବାଟ ଗ୍ଭଲବାର
ଶକ୍ତ ହାସଲ କରଛ ତଥାପି ସିଂହକୁ ଶିକାର କଲାପର ତୁମ୍ଭେ
ମୋତେ ସଂହାର କରୁଛ। ଏବେ ପୁନର୍ବାର ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର
ଶକ୍ତକୁ ମୋ ବରୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରୟୋଗ କରୁଛ।
17ତୁମ୍ଭେ ନୂଆ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ମୋ ବରୁଦ୍ଧରେ ନେଇଆସ
ମୋତେ ଅଧର୍ମ ପ୍ରମାଣିତ କରବା ପାଇଁ। ତୁମ୍ଭେ ଆପଣା
ଗ୍ଭଗକୁ ମୋ ଉପରେ ବାରମ୍ବାର ନାନା ପ୍ରକାରରେ ବୃଦ୍ଧି
କରୁଛ। ତୁମ୍ଭେ ସୈନ୍ୟ ପରେ ସୈନ୍ୟ ମୋ ବରୁଦ୍ଧରେ
ପଠାଇଛ।
18ହେ ପରମେଶ୍ୱର, ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ କାହିଁକ ଜନ୍ମ
ହେବାକୁ ଦେଲ? ମୁଁ ଇଚ୍ଛା କରେ କେହ ମୋତେ ଦେଖିବା
ପୂର୍ବରୁ ମରଯାଇଥାଆନ୍ତ।
19ମୋତେ ଭଲ ହୋଇଥାଆନ୍ତା ଯଦ ମୁଁ ବଞ୍ଚିନଥାଆନ୍ତ।
କ ମାତୃଗର୍ଭରୁ ସିଧା କବରକୁ ଯାଇଥିଲେ ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା।
20ମୋର ଜୀବନ ପ୍ରାୟ ଶେଷ ହୋଇଯାଇଛ, ତେଣୁ
ମୋତେ ଛାଡ଼ ଦଅ। ଯାହା କଛ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଜୀବନର
ବାକ ଅଛ, ଆନନ୍ଦ କରବାକୁ ଦଅ।
21ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ସେହ ସ୍ଥାନକୁ ଯିବ ଯେଉଁଠାରୁ କେହ
କେବେ ଫେରେ ନାହିଁ। ଯାହା ମୃତ୍ୟୁ ଓ ଅନ୍ଧକାର ଅଟେ।
22ମୋର ଯେଉଁ ଅଳ୍ପ ଅବଶିଷ୍ଟ ଜୀବନ ବାକ ଅଛ ତାକୁ
ଭୋଗ କରବାକୁ ଦଅ ସେହ ଦେଶକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଯାହାକୁ
କେହ କେବେ ଦେଖି ନାହିଁ, ସେହ ଅନ୍ଧକାର ଅବ୍ୟବସ୍ଥା
ଗ୍ଭଜ୍ୟରେ ଆଲୋକ ମଧ ଘନ ଅନ୍ଧକାର ସମାନ ଅଟେ।'"

ସୋଫର ଆୟୁବଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲ

11 ଏହାପରେ ନାମଥାୟ ସୋଫର ଆୟୁବଙ୍କୁ ଉତ୍ତର
ଦେଇ କହଲ।
2"ଏତେ ଶବ୍ଦର ବନ୍ୟାର କଛ ଉତ୍ତର ଦଆଯିବ ନାହିଁ
କ। ଏହା କ'ଣ ଆୟୁବର ନର୍ଦ୍ଦୋଷତା ପ୍ରମାଣ କରୁଛ? ନାଁ।
3ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ଭାବୁଛ ଆୟୁବ ଆମ୍ଭ ପାଖରେ ତୁମ୍ଭକୁ
ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ କଛ ନାହିଁ। ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପରହାସ
କଲ, ଲୋକେ କ'ଣ ତୁମ୍ଭକୁ ଚେତାବନୀ ନ ଶୁଣାଇ
ନୀରବରେ ତାହା ସହ୍ୟ କରବେ।
4ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ କହୁଛ, 'ମୋର ଯୁକ୍ତତର୍କ
ସବୁ ଠିକ୍ ଏବଂ ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପବତ୍ର।'
5ଆୟୁବ, ଆହା ସତରେ ଯଦ ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭକୁ କଥା
କହନ୍ତେ ଏବଂ କହନ୍ତେ ତୁମ୍ଭେ ଭଲ।
6ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭକୁ ଜ୍ଞାନର ନଗୂଢ ରହସ୍ୟ ବଷୟରେ
କହନ୍ତେ ଏବଂ ସେ କହ ପାରନ୍ତେ କପର ଗୋଟିଏ ଗପର
ଦୁଇଟି ପାଖ ରହଛ। ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ, ପରମେଶ୍ୱର
ତୁମ୍ଭକୁ ଦଣ୍ଡ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତ ଯେତିକ ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ଦେବା
କଥା।
7ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ସତରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବୁଝିଅଛ?
ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ସତରେ ସର୍ବଶକ୍ତମାନ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ସୀମା
ବୁଝିପାରୁଛ?
8ସେଗୁଡକ ସ୍ୱର୍ଗ ଅପେକ୍ଷା ଉଚ୍ଚରେ। ସେଗୁଡକ ବଷୟରେ
ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ କରପାରବ? ସେଗୁଡକ କବର ଅପେକ୍ଷା
ଗଭୀର। ତୁମ୍ଭେ ସେହ ବଷୟରେ କ'ଣ ଜାଣ?
9ପରମେଶ୍ୱର ପୃଥିବୀଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଗରୀୟାନ ସମୁଦ୍ରଠାରୁ
ଆହୁର ଗଭୀର।
10ଯଦ ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭକୁ ବନ୍ଦୀକର ବଗ୍ଭର ସଭାରେ
ଉପସ୍ଥାପିତ କରାନ୍ତ, କଏ ତାକୁ ବାରଣ କରବ।
11ସତରେ ପରମେଶ୍ୱର ଜାଣନ୍ତ କଏ ଅଯୋଗ୍ୟ। ପରମେଶ୍ୱର

ଯେତେବେଳେ ମନ୍ଦ ବଷୟ଼ ଦେଖନ୍ତ, ସେ ତାହା ମନେ ପକାନ୍ତ।

12ଗୋଟାଏ ବଣୁଆ ଗଧ ମଣିଷକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇପାରେ ନାହିଁ। ଜଣେ ବୋକା କେବେ ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇପାରବ ନାହିଁ।

13କନ୍ତୁ ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ ଯଥାର୍ଥରୂପେ ଅନ୍ତରର ସହତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ଉଚତ। ଏବଂ ତାଙ୍କ ଉପାସନା ପାଇଁ ତୁମ୍ଭର ଦୁଇହାତ ପ୍ରସାରତ କର।

14ଯଦ ତୁମ୍ଭ ହାତରେ ପାପ ବା ଅଧର୍ମ ଥାଏ ତା'ହେଲେ ତାକୁ ଦୂର କର ଓ ଅନ୍ୟାୟ଼କୁ ତୁମ୍ଭ ଗୃହରେ ବାସ କରବାକୁ ଦଅନାହିଁ।

15ତା'ପରେ ତୁମ୍ଭେ ଲଜ୍ଜ୍ୟାରହତ ହୋଇ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଖି ପାରବ ଏବଂ ତୁମ୍ଭେ ବନା ଭୟ଼ରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଗରେ ଶକ୍ତଶାଳୀ ହୋଇ ଛଡା ହୋଇ ପାରବ।

16ତା'ପରେ ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ବପଦକୁ ଭୁଲଯବ। ବହଗଲା ଜଳ ପର ତୁମ୍ଭର ସମସ୍ତ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯବ।

17ତା'ପରେ ତୁମ୍ଭର ଜୀବନ ମଧ୍ୟାହ୍ନର ସୂର୍ଯ୍ୟ କରଣଠାରୁ ଆହୁର ନର୍ମଳ ହେବ। ଜୀବନର ଅନ୍ଧକାରମୟ଼ ସମୟ଼ଗୁଡ଼କ ପ୍ରଭାତର ସୂର୍ଯ୍ୟ ତୁଲ୍ୟ ଚକ୍‌ଚକ୍ ହେବ।

18ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭର ଯତ୍ନ ନେବେ ଏବଂ ତୁମ୍ଭକୁ ଶାନ୍ତ ଦେବେ। ତା'ପରେ ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱକୁ ଅନାଇବ ଏବଂ ନରାପଦରେ ବଶ୍ରାମ ନେବ।

19ତୁମ୍ଭେ ଶାନ୍ତରେ ଶୋଇପାରବ! କେହ ତୁମ୍ଭକୁ ବବ୍ରତ କରପାରବେ ନାହିଁ। ତୁମ୍ଭର ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ବହୁ ଲୋକ ତୁମ୍ଭ ନକଟକୁ ଆସବେ।

20ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କର ଚକ୍ଷୁ ସେମାନଙ୍କୁ ବଫଳତା ଦେବ। ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ହାତ ବଢାଇ ପାରନ୍ତ। କନ୍ତୁ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ଅସୁବଧାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇପାରବେ ନାହିଁ। ସେମାନଙ୍କର ଆଶା କେବଳ ମୃତ୍ୟୁ ଆଡକୁ ନେଇଯାଏ।"

ଆୟୁବ ସୋଫରଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲ

12 ତା'ପରେ ଆୟୁବ ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହଲ,
2"ତୁମ୍ଭେ ଭାବୁଛ ତୁମ୍ଭେ କେବଳ ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକ।
ତୁମ୍ଭେ ଭାବୁଛ ତୁମ୍ଭେ ମରଗଲେ ତୁମ୍ଭ ସହତ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ
ମରଯବ।

3କନ୍ତୁ ମୋର ମନ ତୁମ୍ଭର ମନ ଭଳ ଭଲ। ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ଠାରୁ ନ୍ୟୁନ ନୁହେଁ। ଯେ କୌଣସି ଲୋକ ଏହା ସତ୍ୟ ବୋଲ ଦେଖିପାରବ।

4ମୁଁ ମୋର ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କର ହାସ୍ୟାସ୍ପଦର ପାତ୍ର ହୋଇଅଛ। ସେମାନେ କୁହନ୍ତ: ସେ 'ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଡାକଲା ଓ ପରମେଶ୍ୱର ତାକୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ। ସେଥିପାଇଁ ଏପର ସବୁ ଅମଙ୍ଗଳ ତାକୁ ଘଟଲା।' "ମୁଁ ଜଣେ ଧାର୍ମିକ ବ୍ୟକ୍ତ, ମୁଁ ସରଳ ତଥାପ ସେମାନେ ମୋତେ ଦେଖି ହସନ୍ତ।

5ମଶାଲ ତା' ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ ଯିଏ ନଜକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ବୋଲ ଭାବେ। ଏହା ସେହମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଯୋଗୀ, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ପାଦ ଖସ ଯାଉଛ।

6ଡକାୟ଼ତମାନଙ୍କ ତମ୍ବୁଗୁଡ଼କ ସୁରକ୍ଷିତ ଅଟେ। ଯେଉଁମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବରକ୍ତ କରାନ୍ତ, ସେମାନେ ଶାନ୍ତରେ ରହନ୍ତ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ବଳ ହେଉଛ ସେମାନଙ୍କର ପରମେଶ୍ୱର।

7ତୁମ୍ଭେ ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କୁ ପଚାର ସେମାନେ ତୁମ୍ଭକୁ ଶିକ୍ଷାଦେବେ, ତୁମ୍ଭେ ଆକାଶର ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ପଚାର ସେମାନେ ତୁମ୍ଭକୁ କହବେ।

8ତୁମ୍ଭେ ପୃଥିବୀକୁ ପଚାର ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବ। ତୁମ୍ଭେ ସମୁଦ୍ରର ମାଛକୁ ପଚାର ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ଜ୍ଞାନ କଥା କହବ।

9ଏକଥା ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତ ସଦାପ୍ରଭୁ ଏସବୁ ସୃଷ୍ଟି କରଛନ୍ତ।

10ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ଓ ନଶ୍ୱାସ ନେଇ ବଞ୍ଚୁଥିବା ମଣିଷସବୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶକ୍ତର ଅଧିନରେ।

11କନ୍ତୁ ଜିହ୍ୱା ଯେପର ଖାଦ୍ୟର ସ୍ୱାଦ ବାରପାରେ। କାନ ସେପର ଶୁଣୁଥିବା ଶବ୍ଦକୁ ବାରପାରେ।

12ତେଣୁ ଆମ୍ଭେ କହୁଛୁ, 'ଜ୍ଞାନ ବୃଦ୍ଧ ଲୋକମାନଙ୍କଠାରେ ଅଛ। ବୁଝାମଣା ଦୀର୍ଘଜୀବନ ବଢାଏ।'

13କନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ ଓ ଶକ୍ତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ଅଛ। ସଦୁପଦେଶ ଓ ବୁଝିବା ଶକ୍ତ ତାଙ୍କର ଅଛ।

14ଯଦ ପରମେଶ୍ୱର କଛ ଚର ଦଅନ୍ତ, ଲୋକେ ତାହାକୁ ଆଉ ପୁଣି ତିଆର କରପାରନ୍ତ ନାହିଁ। ଯଦ ପରମେଶ୍ୱର ଜଣକୁ ବନ୍ଦୀଗୃହରେ ପକାଇ ଦଅନ୍ତ, ଲୋକେ ଚେଷ୍ଟାକର ମଧ୍ୟ ତାକୁ ମୁକୁଳାଇ ପାରନ୍ତ ନାହିଁ।

15ଯେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱର ବର୍ଷାକୁ ରଦ୍ଧ କରନ୍ତ, ତା'ହେଲେ ପୃଥିବୀ ଶୁଷ୍କ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ଯେତେବେଳେ ବର୍ଷା ଛାଡ ଦଅନ୍ତ, ତା'ହେଲେ ପୃଥିବୀରେ ବନ୍ୟା ହୋଇଯାଏ।

16ପରମେଶ୍ୱର ଅତ୍ୟନ୍ତ ବଳଶାଳୀ, ସବୁଠାରେ ତାଙ୍କର ବଜୟ଼ ସୁନଶ୍ଚତ। ତେଣୁ ହାରବା ଓ ଜିତିବା ସବୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପରେ ନର୍ଭର କରେ।

17ପରମେଶ୍ୱର ପରାମର୍ଶଦାତାମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନକୁ ହରଣ କର ନଅନ୍ତ ଓ ନେତା ବା ବଚାରକମାନଙ୍କୁ ନର୍ବୋଧରେ ପରଣତ କରନ୍ତ।

18ରାଜା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ ଗୃହରେ ନକ୍ଷେପ କରନ୍ତ। କନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱର ସେହ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ ଦେଇ ଆହୁର ଅଧିକ ଶକ୍ତଶାଳୀ କର ଦଅନ୍ତ।

19ପରମେଶ୍ୱର ଯାଜକମାନଙ୍କ ଶକ୍ତକୁ ହରଣ କର ନଅନ୍ତ ଓ ଅଧିକ ପରାକ୍ରମଶାଳୀ ପାଶଷଦମାନଙ୍କୁ ପରାସ୍ତ କରନ୍ତ, ଯେଉଁମାନେ କ ନଜକୁ ସବୁଠାରୁ ନରାପଦ ମନେକରନ୍ତ।

20ପରମେଶ୍ୱର ବଶ୍ୱସ୍ତ ପରାମର୍ଶଦାତାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଚୁପ କରାଇ ଦଅନ୍ତ ଓ ବୃଦ୍ଧ ଲୋକମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିକୁ ହରଣ କର ନଅନ୍ତ।

21ପରମେଶ୍ୱର ନେତାମାନଙ୍କୁ ତୁଚ୍ଛ କର ଦଅନ୍ତ। ସେ ଶାସକଠାରୁ କ୍ଷମତା ମଧ୍ୟ ଛଡ଼ାଇ ନଅନ୍ତ।

22ପରମେଶ୍ୱର ଅନ୍ଧକାରର ଗୁଢ ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣନ୍ତ। ସେ ମୃତ୍ୟୁଭଳ ଘନ ଅନ୍ଧକାର ଆଚ୍ଛାଦତ ସ୍ଥାନକୁ ଆଲୋକତ କରଦେଇ ପାରନ୍ତ।

23ପରମେଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟକୁ ଦୃଢ ଓ ଶକ୍ତଶାଳୀ କରନ୍ତ ଓ ଶେଷରେ ତାକୁ ବଛାଡ଼ ପକାନ୍ତ। ସେ ରାଜ୍ୟକୁ ବୃଦ୍ଧି କରନ୍ତ ଏବଂ ତା'ର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବନାଶ କରନ୍ତ।

24ପରମେଶ୍ୱର ନେତାମାନଙ୍କୁ ବୋକା ବନାଇ ମରୁଭୂମିରେ
ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟହୀନ ଭାବରେ ବୁଲାଇ ବାଟବଣା କରିଦିଅନ୍ତି।
25ସେହି ନେତାମାନେ ଆଲୋକ ବିନା ଅନ୍ଧାରରେ ଦରାଣ୍ଡି
ହୁଅନ୍ତି। ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ମାତାଲ ଭଳି ଟଳମଳ ଓ
ଇତସ୍ତତଃ କରାନ୍ତି।"

13 ଆୟୁବ ଉତ୍ତର ଦେଲି, "ଦେଖ ଏସବୁ କଥା ମୁଁ
ଆଗରୁ ଦେଖିଛି। ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା
ଶୁଣିଅଛି। ମୁଁ ସେସବୁ କଥା ଶୁଣିଛି ଓ ବୁଝିଛି ମଧ୍ୟ। 2ଯାହା
ତୁମ୍ଭେମାନେ ଜାଣିଛ ତାହା ମୁଁ ବି ଜାଣିଛି। ମୁଁ ତୁମ୍ଭଠାରୁ
କୌଣସି ଗୁଣରେ ନ୍ୟୁନ ନୁହେଁ। 3ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ସହିତ ତର୍କ
କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ନାହିଁ। ମୁଁ ସେହି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ
କହିବାକୁ ଚାହେଁ। ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମୋ ବିପଦ
ସଂପର୍କରେ ଯୁକ୍ତି କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେ। 4କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ
ଏକ କୁହୁକ ବିଦ୍ୟାକାରୀ ଏବଂ ମୂଲ୍ୟହୀନ ବୈଦ୍ୟ ଅଟ। 5ମୁଁ
ଚାହେଁ ତୁମ୍ଭେ ଅନ୍ତତଃ ନୀରବ ରୁହ ତାହା ସବୁଠାରୁ
ବୁଦ୍ଧିମାନର କାମ ତୁମ୍ଭେ କରିବ।
6"ଏବେ ମୋର ଯୁକ୍ତି ଶୁଣ। ମୁଁ ଯାହା କହିବାକୁ
ଇଚ୍ଛାକରେ ତାକୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣ।
7ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ମିଥ୍ୟା କଥା
କହିବ। ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛ ଯେ ତୁମ୍ଭର ମିଥ୍ୟା
କଥା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥିତ ହେବ।
8ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପକ୍ଷ ସମର୍ଥନ କରୁଛ,
କେବଳ ସେ ପରମେଶ୍ୱର ବୋଲି? ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ
ପକ୍ଷ ସମର୍ଥନ କରୁଛ କି?
9ଯଦି ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭକୁ ଅତି ନିକଟରୁ ପରୀକ୍ଷା
କରିବେ, ଏହା କ'ଣ ଭଲ ହେବ ଯେ ତୁମ୍ଭକୁ ପରମେଶ୍ୱର
ଠିକ୍ ବୋଲି କହିବେ? ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ସତରେ ଭାବୁଛ ତୁମ୍ଭେ
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରତାରିତ କରିବ, ଯେମିତିକି ତୁମ୍ଭେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ
ପ୍ରତାରିତ କରି ପାର।
10ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଜଣକ ପକ୍ଷ
ସମର୍ଥନ କର କାରଣ ସେ ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବ୍ୟକ୍ତି ତାହାହେଲେ
ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭକୁ ସମାଲୋଚନା କରିବେ।
11ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱ କ'ଣ ତୁମ୍ଭକୁ ଡରାଇବ ନାହିଁ?
ତୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭୟଭୀତ ହେଉନାହିଁ।
12ତୁମ୍ଭର ଯୁକ୍ତି ସବୁ ଅସାର। ତୁମ୍ଭର ଉତ୍ତର ସବୁ
ମୂଲ୍ୟହୀନ।
13ତୁମ୍ଭେ ଚୁପ ରୁହ ଏବଂ ମୋତେ କହିବାକୁ ଦିଅ।
ଯାହା ମୋ ପ୍ରତି ଘଟିବ ତାକୁ ମୁଁ ସମସ୍ତ ଗ୍ରହଣ କରିବି।
14ମୁଁ ନିଜକୁ ବିପଦରେ ପକାଇବି ଏବଂ ମୋ ଜୀବନ
ନିଜ ହାତରେ ଦେବି।
15ସେ ମୋତେ ମାରି ଦେଇ ପାରନ୍ତି, ମୁଁ ଭରସା
ବିହୀନ। ତଥାପି ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ମୋର ପକ୍ଷ
ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବି।
16ଯଦି ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି, ଏହା
କେବଳ ମୋର ସାହସିକ ବକ୍ତବ୍ୟ ପାଇଁ। କୌଣସି ଦୁଷ୍ଟ
ବ୍ୟକ୍ତି କେବେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିବାକୁ ସାହାସ
କରିବେ ନାହିଁ।
17ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି, ମୋ କଥା ମନଯୋଗ ଦେଇଶୁଣ।
ମୋତେ ବୁଝାଇ କହିବାକୁ ଦିଅ।
18ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋ ପକ୍ଷ ସମର୍ଥନ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ
ଅଛି। ମୁଁ ସତର୍କତାର ସହିତ ମୋର ତର୍କ ଉପସ୍ଥାପନ
କରିବି। ମୁଁ ଜାଣେ ମୁଁ ଶେଷରେ ନିଜକୁ ସରଳ ବୋଲି
ପ୍ରମାଣିତ କରିପାରିବି।
19ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରମାଣ କରିପାରେ ଯେ ମୁଁ
ଭୁଲ ତା'ହେଲେ ମୁଁ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଚୁପ ହୋଇଯିବି।
20ହେ ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ କେବଳ ଦୁଇଟି ବସ୍ତୁ ଦିଅ
ଓ ମୁଁ ତୁମ୍ଭଠାରୁ ଲୁଚିବି ନାହିଁ।
21ମୋତେ ଦଣ୍ଡ ଦେବା ବନ୍ଦକର, ଏବଂ ମୋତେ ତୁମ୍ଭ
ଭୟାବହତାରେ ଭୟଭୀତ କରନାହିଁ।
22ତା'ପରେ ମୋତେ ଡାକ ମୁଁ ଉତ୍ତର ଦେବି କିମ୍ବା ମୁଁ
କହିବି ତୁମ୍ଭେ ଉତ୍ତର ଦିଅ।
23ମୁଁ କେତେ ପାପ କରିଛି? ମୁଁ କ'ଣ ଅଧର୍ମ କରିଛି?
ମୋତେ ମୋର ପାପ ଓ ଭୁଲ୍ ସବୁ ଜଣାଇ ଦିଅ।
24ହେ ପରମେଶ୍ୱର, ଆପଣ କାହିଁକି ମୋଠାରୁ ଦୂରେଇ
ଯାଉଛନ୍ତି, ଏବଂ ଶତ୍ରୁଭଳି ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି?
25ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ମୋତେ ଡରାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ? ମୁଁ
ଏକ ପତ୍ର ଯାହାକି ପବନରେ ଉଡ଼ିଯାଏ। ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ
କୁଟାଖିଅ ପଛରେ ଗୋଡାଇବ?
26ହେ ପରମେଶ୍ୱର, ତୁମ୍ଭେ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ତିକ୍ତ କଥା
କହୁଛ ଏବଂ ହୁଏତ ମୋ ଯୌବନର ପାପ ପାଇଁ ମୋତେ
ଶାସ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରୁଛ।
27ତୁମ୍ଭେ ମୋ ପାଦରେ ବେଡି ବାନ୍ଧିଛ ଏବଂ ମୋର
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଗେଇବା ପାଦକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖିଛ ଓ ମୋର
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗତିବିଧିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଛ।
28ତେଣୁ ମୁଁ ଧିରେ ଧିରେ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ପଡୁଅଛି
ଖଣ୍ଡେ ପଚା କାଠପରି ତଥା ଖଣ୍ଡେ ପୋକଖିଆ କପଡା
ପରି।"

14 "ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ମନୁଷ୍ୟ। ଆମ୍ଭର ଜୀବନ
ଅଳ୍ପାୟୁ ତଥା ନାନା ବିପଦରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ। 2ମଣିଷର
ଜୀବନ ଫୁଲ ସଦୃଶ। ସେ ଖୁବ ଶୀଘ୍ର ବଢିଯାଏ ଓ
ଶେଷରେ ମରିଯାଏ। ମଣିଷର ଜୀବନ ଛାୟା ତୁଲ୍ୟ ଏଠାରେ
ଖୁବ୍ କମ ସମୟ ପାଇଁ। ଘଡିକେ ଦେଖାଯାଏ ପୁଣି ଅଦୃଶ୍ୟ
ହୋଇଯାଏ। 3ଏହା ସତ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ
ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଦେଖିବ? ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ମୋ ସହିତ
ବିଚାରସ୍ଥଳକୁ ଆସିବ ଏବଂ ଆମ୍ଭେ ଦୁଇଜଣ ନିଜ ନିଜର ଯୁକ୍ତି
ଉପସ୍ଥାପନା କରିବା।
4"ଅପରିଷ୍କାର ବସ୍ତୁରୁ କିଏ ପରିଷ୍କାର ବସ୍ତୁ ଉତ୍ପନ୍ନ
କରିପାରେ। ନା, କେହି ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ କରି ପାରିବ ନାହିଁ।
5ମଣିଷର ଜୀବନର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୀମା ଅଛି। ହେ
ପରମେଶ୍ୱର, ତୁମ୍ଭେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କର ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ
ଦିନ ବଞ୍ଚିବ। ତୁମ୍ଭେ ମଣିଷ ପାଇଁ ସେହି ସୀମା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ
କରିଛ। ଏହା କ'ଣ କେହି ବଦଳାଇ ପାରେ?
6ତେଣୁ ହେ ପରମେଶ୍ୱର ଆମ୍ଭକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରିବା ବନ୍ଦ
କର। ଆମ୍ଭର କ୍ଷଣିକ ଜୀବନ ଆମ୍ଭକୁ ଏକୁଟିଆ ଉପଭୋଗ

କରିବା ପାଇଁ ଦିଅ। ଯେପରି ଦିନ ମଜୁରିଆ କାମ ଶେଷ
ପରେ ତା'ର ମଜୁରିକୁ ଉପଭୋଗ କରିଥାଏ।
7ଗୋଟିଏ ଗଛ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଆଶା ଅଛି। ଯଦି ଥରେ
ଏହା କଟା ହୋଇଯାଏ, ଏହା ମଧ୍ୟ ପୁଣି ବଞ୍ଚିପାରେ। ପୁଣି
ଡାଳପତ୍ର ମେଲି ଶାଖା ବୃଦ୍ଧି କରିପାରେ।
8ଯଦିଓ ତାହାର ଚେର ଭୂମି ତଳେ ଜୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ
ଏବଂ ତାହାର କର୍ତ୍ତିତ ମୂଳଟି ଭୂମିରେ ମରିଯାଏ।
9କିନ୍ତୁ ପାଣିର ଗନ୍ଧ ପାଇବା ମାତ୍ରେ ଏହା ତାହାର ଶାଖା
ଗୋଟିଏ ଯୁବା ବୃକ୍ଷପରି ବଢାଇପାରେ।
10କିନ୍ତୁ ମଣିଷ ଯେତେବେଳେ ମରିଯାଏ। ସେ ସମସ୍ତ
ଶକ୍ତି ହରାଇ ଦିଏ। ସେପରି ଶେଷ ନିଶ୍ୱାସ ନିଏ ଏବଂ
ତା'ପରେ ସେ କେଉଁଠାରେ?
11ହ୍ରଦରୁ ପାଣି ଶୂନ୍ୟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଜଳ ପ୍ରପାତର
ପ୍ରବାହ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଶୁଖିଯାଏ।
12ଠିକ୍ ସେହିପରି, ମଣିଷ ଶୋଇପଡେ ଏବଂ ଆଉ
ଉଠେ ନାହିଁ। ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗ ଅଛି, ମୃତ ଲୋକ କେବେ
ସେହି ନିଦ୍ରାରୁ ଉଠିବେ ନାହିଁ।
13ମୁଁ ଇଚ୍ଛାକରେ, ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ପାତାଳରେ ଲୁଚାଇ
ରଖନ୍ତ। ମୁଁ ଇଚ୍ଛାକରେ, ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଲୁଚାଇ ରଖନ୍ତ, ଯେ
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମ୍ଭର ରାଗ ଶାନ୍ତ ନ ହୋଇଛି। ତା'ପରେ ତୁମ୍ଭେ
ମୋତେ ମନେକରିବା ପାଇଁ ଗୋଟେ ସମୟ ଠିକ୍ କରିବ।
14ମନୁଷ୍ୟ ମଲେ କ'ଣ ପୁଣି ଆଉ ବଞ୍ଚିବ? ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ
ଅପେକ୍ଷା କରିବି ଯେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ମୁକ୍ତ ନ ହୋଇଛି।
15ହେ ପରମେଶ୍ୱର, ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଡାକିବ ଏବଂ ମୁଁ
ତୁମ୍ଭକୁ ଉତ୍ତର ଦେବି। ତା'ପରେ ତୁମ୍ଭେ ଯେଉଁ ମଣିଷକୁ
ତିଆରି କରିଛ, ସେ ତୁମ୍ଭ ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ହେବ।
16ତୁମ୍ଭେ ତଥାପି ମୋର ପ୍ରତିଟି ପଦକ୍ଷେପକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ
କରୁଛ, କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ମୋର ପାପଗୁଡିକୁ ମନେ ପକାଇବ
ନାହିଁ।
17ତୁମ୍ଭେ ମୋର ସମସ୍ତ ପାପକୁ ଏକ ଥଳିରେ ବାନ୍ଧି
ଦେଇ ନିଜର ମୋହର ଦେଇ ବାହାରକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେବ।
18ପର୍ବତ ସବୁ ଭାଙ୍ଗିପଡି ଚୂନା ହୋଇଯାଆନ୍ତେ, ବଡ
ପଥର ଖଣ୍ଡମାନ ଭାଙ୍ଗି ଚୂନା ହୋଇ ବିଛାଡ଼ି ହୋଇ
ପଡ଼ନ୍ତେ।
19ପଥର ଉପରେ ପାଣି ବହି ତାକୁ କ୍ଷୟ କରିଦିଏ।
ବନ୍ୟା ଭୂମିରୁ ସବୁ ପଟୁମାଟି ପାଣିରେ ପୋଛି ନିଏ।
ସେହିଭଳି ହେ ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭେ ବ୍ୟକ୍ତିର ସମସ୍ତ ଆଶାକୁ
ଧୂଳିସାତ କର।
20ତୁମ୍ଭେ ତାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରାସ୍ତ କର ଏବଂ ତାକୁ ଛାଡି
ଦିଅ। ତୁମ୍ଭେ ତାକୁ ଦୁଃଖି କରାଅ ଏବଂ ତାକୁ ମରଣ ସ୍ଥାନକୁ
ପଠାଇଦିଅ।
21ଯଦି ତା'ର ସନ୍ତାନଗଣ ସମ୍ମାନିତ ହୁଅନ୍ତି, ସେ ଆଦୌ
ଜାଣେ ନାହିଁ। ଯଦି ତା'ର ସନ୍ତାନଗଣ ହତାଦର ହୁଅନ୍ତି, ସେ
ତାହା ଦେଖିପାରେ ନାହିଁ।
22ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ନିଜ ଶରୀରରେ ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ
ଅନୁଭବ କରିପାରେ ଏବଂ କେବଳ ନିଜ ପାଇଁ ଶୋକ
କରେ।"

ଇଲୀଫସ ଆୟୁବକୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା

15 ତା'ପରେ ତୈମନର ଇଲୀଫସ ଆୟୁବକୁ ଉତ୍ତର
ଦେଲା,
2"ଆୟୁବ, ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରକୃତରେ ଜ୍ଞାନୀ, ତେବେ ତୁମ୍ଭେ
ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମୂଲ୍ୟହୀନ ମତରେ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତ ନାହିଁ। ଜଣେ
ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକ ଏତେ ଗରମ ପବନରେ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇ ରହିବ
ନାହିଁ।
3ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ଭାବୁଛ ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକ ଏପରି ମୂଲ୍ୟହୀନ
କଥାକୁ ନେଇ ଯୁକ୍ତି କରିବ, ଯେଉଁ କଥାଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି
ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ।
4କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭର ଭୟ ନାହିଁ, ତୁମ୍ଭେ ଏତେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କର
ଯେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଭକ୍ତି କରିବା ପାଇଁ ସମୟ
ପାଆନ୍ତ ନାହିଁ।
5କାରଣ ତୁମ୍ଭର କଥା ତୁମ୍ଭର ପାପକୁ ହିଁ ସ୍ୱୀକାର
କରୁଛି। ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ପାପକୁ ଲୁଚାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା
କରୁଛ, ଚତୁରତା ପୂର୍ଣ୍ଣ ବାକ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ।
6ଏହା ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ପ୍ରମାଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁନାହିଁ ଯେ
ତୁମ୍ଭେ ଯାହା କରୁଛ ସବୁ ଅଧର୍ମ ବୋଲି। ଯେଉଁ ବିଷୟ
ତୁମ୍ଭ ନିଜ ମୁଖ ଦ୍ୱାରା କହୁଛ ତାହା ତୁମ୍ଭେ ଭୁଲ୍ ବୋଲି
ଦେଖାଉଛି। ତୁମ୍ଭର ନିଜ ଓଠ ତୁମ୍ଭ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସାକ୍ଷ୍ୟ
ଦେଉଛି।
7ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ପ୍ରଥମ ବ୍ୟକ୍ତି ଜନ୍ମ ହୋଇଛ?
ଏହି ପର୍ବତସବୁ ପୂର୍ବରୁ ତୁମ୍ଭେ ଗର୍ଭରେ ଧାରଣ ହୋଇଥିଲ
କି?
8ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୋପନ ଯୋଜନା ବିଷୟରେ
କିଛି ଜାଣ କି? ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ନିଜକୁ ଏକମାତ୍ର ଜ୍ଞାନୀ ବୋଲି
ଭାବୁଛ?
9ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ ଯାହା କର ତାହାଠାରୁ ଆମ୍ଭେ ଅଧିକ
ଜାଣୁ। ଆମ୍ଭେ ସେ କଥା ବୁଝିପାରୁ ଯାହା ତୁମ୍ଭେ
ଜାଣ ନାହିଁ।
10ସେହି ପାଚିଲାବାଳିଆ ଓ ବୃଦ୍ଧ ଲୋକଗୁଡ଼ିକ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ
କଥାରେ ଏକମତ ହେବେ, ଏପରିକି ତୁମ୍ଭର ପିତାଙ୍କଠାରୁ
ଆହୁରି ବୃଦ୍ଧ ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ଆମ୍ଭ ସହିତ ଅଛନ୍ତି।
11ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭକୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି।
ତାହା ତୁମ୍ଭ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ। ଆମ୍ଭେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ
ବାଣୀ ତୁମ୍ଭକୁ ଅତି ମୃଦୁ ବାକ୍ୟରେ ବୁଝାଇ କହିଲୁ।
12ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ କାହିଁକି ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ ନାହଁ?
ତୁମ୍ଭେ କାହିଁକି ସତ୍ୟକୁ ସ୍ୱୀକାର କରୁ ନାହଁ?
13ତୁମ୍ଭେ ଏହି ଦ୍ୱେଷପୂର୍ଣ୍ଣ କଥାଗୁଡାକ କହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ
ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରୁଛ।
14ମନୁଷ୍ୟ କ'ଣ ସତରେ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇପାରିବ? ଜଣେ
ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଠାରୁ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବା କେହି ଧାର୍ମିକ ହୋଇପାରିବ
କି?
15ପରମେଶ୍ୱର ଏମିତିକି ନିଜର ଦୂତମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ
କରନ୍ତି ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନୁସାରେ ଆକାଶମଣ୍ଡଳ ମଧ୍ୟ
ପବିତ୍ର ନୁହେଁ।
16ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଆହୁରି ତା'ଠାରୁ ଖରାପ। ମନୁଷ୍ୟ ଅତି

ଅପରିଷ୍କାର ଓ ଭ୍ରଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ। ସେ ଅଧର୍ମକୁ ଜଳପରି ପାନ
କରେ।
17ମୋ କଥା ଶୁଣ ଆୟୁବ, ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ବୁଝାଇ ଦେଉଛି।
ମୁଁ ଯାହା ଜାଣିଛି ତୁମ୍ଭକୁ କହିବ।
18ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ସେହି ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକଙ୍କ କଥା କହିବ ଯାହା
ସେମାନେ ମୋତେ କହିଥିଲେ। ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକମାନଙ୍କର
ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହିସବୁ କହିଥିଲେ।
ସେମାନେ କୌଣସି କଥା ମୋଠାରେ ଗୋପନ କି ଗୁପ୍ତ
ରଖି ନଥିଲେ।
19କେବଳ ସେମାନେ ହିଁ ସେମାନଙ୍କ ଦେଶରେ ବାସ
କରୁଥିଲେ। ସେହି ଦେଶରେ ବିଦେଶୀମାନଙ୍କର ଗତାଗତ ନ
ଥିଲା। ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ କେହି ବିଚିତ୍ର ମତ ଦେଇ
ନଥିଲେ।
20ସେହି ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକମାନେ କହିଥିଲେ, "ଦୁଷ୍ଟଲୋକ
ଆପଣାର କୁକର୍ମକୁ ସାରାଜୀବନ ଭୋଗ କରେ। ଜଣେ
ନିଷ୍ଠୁର ବ୍ୟକ୍ତି ତା'ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗଣିତ ବର୍ଷରେ କ୍ଳେଶ
ଭୋଗ କରେ।
21ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶବ୍ଦ ତା'ର ଭୟ ସଞ୍ଚାର କରେ। ତା'ର
ଶତ୍ରୁ ତାକୁ ଆକ୍ରମଣ କରନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ସେ ନିଜକୁ
ନିରାପଦ ମଣୁଥାଏ।
22ଜଣେ ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ବହୁତ ହତାଶ, ତା'ର ଅନ୍ଧକାରରୁ
ମୁକ୍ତି ପାଇବାର କୌଣସି ଆଶା ନଥାଏ। ଗୋଟିଏ ଦୁଷ୍ଟ
ମନୁଷ୍ୟ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଖଡ୍ଗ କେଉଁଠାରେ ହେଲେ ଅପେକ୍ଷା
କରିଥାଏ।
23ସେ ଏଣେତେଣେ ଘୁରିବୁଲେ। କିନ୍ତୁ ତା'ର ଶରୀର
ଶେଷରେ ଶାଗୁଣାର ଖାଦ୍ୟ ହୁଏ। ସେ ଜାଣେ ତା'ର ମୃତ୍ୟୁ
ନିକଟ ହୋଇ ଆସିଲାଣି।
24ଚିନ୍ତା ଓ ଦୁଃଖ ଯନ୍ତ୍ରଣା ତାକୁ ଭୟଭୀତ କରାଏ।
ଏସବୁ ରାଜାପରି ତାକୁ ଆକ୍ରମଣ କରି ତୁରନ୍ତ
ଧ୍ୱଂସ କରାନ୍ତି।
25କାହିଁକି? କାରଣ ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଦେଶକୁ
ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରେ। ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ହସ୍ତ
ଉଠାଏ ଏବଂ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପରାସ୍ତ କରିବାକୁ
ପ୍ରୟାସ କରେ।
26ସେହି ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶକ୍ତଗ୍ରୀବ। ସେ ଆପଣା
କଠିନ ଢାଲ ଧରି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବାକୁ
ଆଗେଇ ଆସେ।
27ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଧନୀ ଓ ମେଦ ବହୁଳ ହୋଇପାରେ।
28କିନ୍ତୁ ତା'ର ସହର ଧ୍ୱଂସ ପାଇବ। ତା'ର ଗୃହ ଧ୍ୱଂସ
ହେବ। ତା'ର ଘର ଶୂନ୍ୟ ହେବ।
29ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ବେଶୀଦିନ ଧନୀ ହୋଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ।
ତା'ର ସମ୍ପତ୍ତି ବେଶୀଦିନ ତିଷ୍ଠିବ ନାହିଁ। ତା'ର ସମ୍ପତ୍ତି ସମଗ୍ର
ଦେଶରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ହେବ ନାହିଁ।
30ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ଅନ୍ଧକାରରୁ ରକ୍ଷାପାଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ସେ
ଏକ ବୃକ୍ଷ ସଦୃଶ, ଯାହାର ପତ୍ର ରୋଗିଣା ହୋଇ ଶୁଖିଯାଏ
ଏବଂ ପବନ ତାକୁ ଉଡାଇ ନିଏ।
31ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ନିଜକୁ ଭ୍ରାନ୍ତ କରିବ ନାହିଁ ଯେତେବେଳେ
ସେ ଅସାର ବିଷୟ ବିଶ୍ୱାସ କରେ। କାହିଁକି? ସେ କିଛି
ପାଇବ ନାହିଁ।
32ତା'ର ଜୀବନ ଶେଷ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ବୁଢା
ହୋଇ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଇଥିବ। ସେ ଗୋଟିଏ ଶୁଖିଲା ତାଳ
ସଦୃଶ, ପୁଣି ଯାହାକି ଆଉ କେବେ ସବୁଜ ହୋଇପାରିବ
ନାହିଁ।
33ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ଜଣେ ଅପରିପକ୍ୱ ଲୋକ ଯିଏ ଅଙ୍ଗୁରଲତା
ସଦୃଶ ଫଳ ପାଚିଲା ପୂର୍ବରୁ ଝଡି ଯାଏ। ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି
ଜୀତବୃକ୍ଷଭଳି ନିଜର କଢକୁ ମଧ୍ୟ ହରାଇ ବସିବ।
34କାହିଁକି? କାରଣ ମନୁଷ୍ୟଗଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା
କିଛି ନୁହଁନ୍ତି। ଯେଉଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପଇସା ଥାଏ
ସେମାନେ ଲାଞ୍ଚ ଦିଅନ୍ତି।
35ଦୁଷ୍ଟ ବୁଦ୍ଧି ଲୋକମାନେ ସବୁବେଳେ ଅନ୍ୟର ମନ୍ଦ
ବୁଦ୍ଧି ପାଞ୍ଚୁଥାନ୍ତି, କିପରି ଅନ୍ୟର କ୍ଷତି କରି ତାକୁ ବିପଦରେ
ପକାଇବେ। ସେମାନେ ସବୁବେଳେ ଯୋଜନା କରୁଥାନ୍ତି
କିପରି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଠକି ହେବ।"

ଆୟୁବ ଇଲୀଫସ୍‌କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା

16 ତା'ପରେ ଆୟୁବ ଉତ୍ତର ଦେଲା, "ମୁଁ ଏସବୁ କଥା
ପୂର୍ବରୁ ଶୁଣି ଅଛି।
2ତୁମ୍ଭେ ତିନି ଜଣ ମୋତେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ନ ଦେଇ ଦୁଃଖ
ଦେଉଛ।
3ତୁମ୍ଭର ଶୂନ୍ୟ ବାକ୍ୟର କ'ଣ ଅନ୍ତ ହେବ ନାହିଁ।
ତୁମ୍ଭକୁ ଯୁକ୍ତି କରିବାକୁ କ'ଣ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଉଛି ମୋତେ ଉତ୍ତର
ଦିଅ।
4ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି କଥା ତୁମ୍ଭକୁ କହିପାରେ, ଯଦି
ତୁମ୍ଭର ମୋଭଳି ବିପଦ ପଡ଼ିଥାନ୍ତା। ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମ୍ଭ ବିରୁଦ୍ଧରେ
ବୁଦ୍ଧିମାନର ବାକ୍ୟ କହି ପାରନ୍ତି ଏବଂ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋ
ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ପାରନ୍ତି।
5କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ମୋର ବାକ୍ୟଦ୍ୱାରା ଉତ୍ସାହିତ କରିଥାଆନ୍ତି,
ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ତୁମ୍ଭର କଷ୍ଟକୁ କମେଇ
ଦେଇଥାଆନ୍ତି।
6ତଥାପି ମୁଁ ଯଦି କହେ, ମୋ ଦୁଃଖର ଉପଶମ
ହେଉନାହିଁ ଏବଂ ଯଦି ମୁଁ ଚୁପ୍ ରହେ ତାହା ମଧ୍ୟ ମୋତେ
ସାହାଯ୍ୟ କରେ ନାହିଁ।
7କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରକୃତରେ ମୋତେ
ନିଃଶେଷ କରି ଦେଇଛନ୍ତି। ତୁମ୍ଭେ ମୋର ପରିବାରକୁ ଧ୍ୱଂସ
କରିଛ।
8ତୁମ୍ଭେ ମୋ ଶରୀରକୁ ଜରାଜୀର୍ଣ୍ଣ କରିଛ। ସେଥିପାଇଁ
ଲୋକମାନେ ମୋତେ ଦୋଷୀବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି।
9ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ଆକ୍ରମଣ କରିଛନ୍ତି। ସେ ମୋ
ଉପରେ କୋପ କରିବାରୁ ମୋର ଶରୀର ଲୋତକରେ ଭିଜି
ଯାଇଛି। ପରମେଶ୍ୱର ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ତାଙ୍କ ଦାନ୍ତ ରଗଡ଼ନ୍ତି।
ମୋର ଶତ୍ରୁ ମୋତେ ଘୃଣା ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖନ୍ତି।
10ଲୋକମାନେ ମୋ ଚାରିକଡ଼ରେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇଛନ୍ତି
ଏବଂ ସେମାନେ ମୋତେ ଉପହାସ କରନ୍ତି, ଏବଂ ମୋ
ଗାଲରେ ଚାପୁଡ଼ା ମାରନ୍ତି।

11ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କ ହାତରେ ସମର୍ପି ଦେଇଛନ୍ତି। ସେ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମୋତେ ଆଘାତ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଛନ୍ତି।

12ମୋର ଗୋଟିଏ ଆରାମଦାୟକ ଜୀବନ ଥିଲା। ତା'ପରେ ସେ ମୋତେ ଚୂର୍ଣ୍ଣବିଚୂର୍ଣ୍ଣ କଲେ। ସେ ମୋର ବେକକୁ ଧରି ମୋତେ ଛୋଟ ଛୋଟ ଖଣ୍ଡ କରି ଭାଙ୍ଗି ଦେଲେ। ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଭ୍ୟାସ ପାଇଁ ମୋତେ ବ୍ୟବହାର କଲେ।

13ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ତୀରବାହକମାନେ ମୋର ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି। ସେ ମୋର ବୃକ୍କକୁ ଶରଦ୍ୱାରା ବିଦ୍ଧ କରନ୍ତି। ସେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଦୟା ଦେଖାନ୍ତି ନାହିଁ। ସେ ମୋର ଅନ୍ତନାଳୀକୁ ଭୂମିରେ ଫିଙ୍ଗି ଦିଅନ୍ତି।

14ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ବାରମ୍ବାର ଆକ୍ରମଣ କରନ୍ତି। ସେ ଯୁଦ୍ଧ କ୍ଷେତ୍ରର ସୈନିକ ପରି ମୋତେ ଆକ୍ରମଣ କରନ୍ତି।

15ମୋର ଦୁଃଖରେ ମୁଁ ମୋର ବସ୍ତ୍ର ଚଟରୁ ବସ୍ତ୍ର ତିଆରି କଲି। ଜଣେ ପରାଜିତ ଲୋକ ପରି ମୁଁ ଏହି ଧୂଳି ଓ ପାଉଁଶ ଉପରେ ବସିଛି।

16କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ମୋର ମୁହଁ ଲାଲ ପଡିଗଲାଣି। ମୋର ଆଖିର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ କଳା କଳା ଦାଗ ଦିଶିଲାଣି।

17ମୁଁ ଜୀବନରେ କାହାପ୍ରତି ନିଷ୍ଠୁର ଆଚରଣ କରିନାହିଁ ତଥାପି ଏହିସବୁ ଅମଙ୍ଗଳ ମୋତେ ଘଟିଲା। ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ନିର୍ମଳ ଓ ପବିତ୍ର ଅଟେ।

18ପୃଥିବୀ, ମୋ ପ୍ରତି ଯେଉଁ ଅନ୍ୟାୟ କରାଯାଇଛି ତାହା ଲୁଚାଅ ନାହିଁ। ନ୍ୟାୟ ପାଇଁ ମୋର ଭିକ୍ଷା ବନ୍ଦ ନ ହେଉ।

19ଏବେ ବି ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟରେ କେହି ଜଣେ ଅଛି, ଯିଏ ମୋ ପକ୍ଷରେ କଥା କହିବେ। କେହି ଜଣେ ମୋ ପାଇଁ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେବେ।

20ମୋ ମିତ୍ରଗଣ ମୋ ପାଇଁ କୁହ, କିପରି ମୋର ଚକ୍ଷୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ ଲୁହ ଢାଳି ଦେଉଛି।

21ସେ ମୋ ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ କୁହନ୍ତି ଯେମିତିକି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ତା'ର ବନ୍ଧୁ ପାଇଁ ଯୁକ୍ତି କରେ।

22ଆଉ କିଛି ବର୍ଷ ପରେ ମୁଁ ସେହି ମୃତ୍ୟୁ ରାଜ୍ୟକୁ ଯିବି ଯେଉଁଠାରୁ କେହି କେବେ ଫେରେ ନାହିଁ।

17 ମୋର ଆତ୍ମା ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଛି। ମୁଁ ସବୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି। ମୋର ଜୀବନ ପ୍ରାୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି। ମୋ ପାଇଁ କବର ଅପେକ୍ଷା କରିଛି।

2ଲୋକମାନେ ମୋ ଚାରିପାଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ହସୁଛନ୍ତି। ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛି ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ପରିହାସ ଏବଂ ଅପମାନ କରୁଛନ୍ତି।

3ହେ ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଦେଖାଇ ଦିଅ ଯେ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରକୃତରେ ମୋତେ ସମର୍ଥନ କର। ଅନ୍ୟ କେହି ମୋତେ ସମର୍ଥନ ଦେବେ ନାହିଁ।

4ତୁମ୍ଭେ ମୋର ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ମନକୁ ବୁଝିବାକୁ ବାରଣ କରିଛ। ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ଠିକ୍ ବୋଲି ତୁମ୍ଭେ ସେମାନଙ୍କୁ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ଦେବେ ନାହିଁ।

5ଯଦି କେହି ଗୋଟିଏ ପୁରସ୍କାର ପାଇଁ ସାଙ୍ଗ ବିରୁଦ୍ଧରେ କହେ, 'ତା'ର ପିଲାମାନଙ୍କର ଚକ୍ଷୁ ଫୁଟିଯାଉ।' କିନ୍ତୁ ମୋର ବନ୍ଧୁଗଣ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଗଲେ।

6ପରମେଶ୍ୱର ମୋର ନାମକୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଖରାପ ବାକ୍ୟ କରିଛନ୍ତି। ଲୋକେ ମୋ ମୁହଁରେ ଛେପ ପକାଉଛନ୍ତି।

7କାରଣ ମୋର ଦୁଃଖ ଯୋଗୁଁ ମୋର ଚକ୍ଷୁ ଅନ୍ଧ ପ୍ରାୟ ହୋଇଗଲାଣି। ମୋର ଶରୀର ଛାଇପରି କ୍ଷୀଣ ହୋଇଗଲାଣି।

8ଭଲ ଲୋକମାନେ ଏବିଷୟରେ ସ୍ତମ୍ଭିତ ହୋଇଛନ୍ତି। ନିରୀହ ଲୋକମାନେ ସେହିମାନଙ୍କ ଉପରେ କ୍ଷୁବ୍ଧ ହୁଅନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଖାତିର୍ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

9କିନ୍ତୁ ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନେ କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ସତ୍ୟପଥରେ ରହିବେ। ନିରୀହ ଲୋକମାନେ ଆହୁରୀ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବେ।

10ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ଫେରିଆସ। ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେହି ଜଣେ ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକ ମୁଁ ପାଇ ପାରିବି ନାହିଁ।

11ମୋର ଜୀବନ ସରିସରି ଆସୁଛି। ମୋର ସମସ୍ତ ଯୋଜନା ପଣ୍ଡ ହୋଇଗଲା। ମୋର ସବୁ ଆଶା ଧୂଳିସାତ ହେଲା।

12ମୋର ମିତ୍ରଗଣ ସବୁ ସନ୍ଦେହରେ ଅଛନ୍ତି। ସେମାନେ ରାତିକୁ ଦିନ ବୋଲି ଭାବନ୍ତି। ସେମାନେ କହନ୍ତି, ଏହା ଶୀଘ୍ର ଆଲୋକିତ ହେବ, ଯେତେବେଳେ ଏହା ଅନ୍ଧକାର ହେଉଛି।

13ମୁଁ ହୁଏତ କବରକୁ ମୋର ନୂଆ ଘର ବୋଲି ଆଶା କରିବି। ମୁଁ ଆଶା କରୁଛି, ମୋର ବିଛଣା ଅନ୍ଧକାର ବିବରଣ କରିବ।

14ମୁଁ ସେହି କବର ସ୍ଥାନକୁ 'ମୋର ପିତାବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରିବି।' ସେହି ଜିଆପୋକ 'ମୋ ମା' ଓ 'ମୋ ଭଉଣୀ' ଭାବିବି।

15ଯଦି ତାହାହିଁ ମୋର ଗୋଟିଏ ଆଶା, ତେବେ ମୋର କୌଣସି ଆଶା ନାହିଁ। ଯଦି ତାହା ମୋର ଆଶା ତେବେ ଲୋକ ମୋଠାରେ କୌଣସି ଭରସା ପାଇବେ ନାହିଁ।

16ମୋର ଆଶା କ'ଣ ମୋ ସହିତ ମରିଯିବ? ଏହା ମଧ୍ୟ କ'ଣ ମୃତ୍ୟୁ ତଳକୁ ଯିବ? ଆମ୍ଭେ ମଧ୍ୟ କ'ଣ ମାଟି ତଳକୁ ଏକତ୍ରିତ ଯିବୁ?"

ବିଲ୍‌ଦଦ୍ ଆୟୁବଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା

18 ଏହାପରେ ଶୂହୀୟ ବିଲ୍‌ଦଦ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲା,
2"ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ କେତେବେଳେ କଥା କହିବା ବନ୍ଦ
କରିବ। ତୁମ୍ଭେ ଚୁପ ହୁଅ ଏବଂ ଶୁଣ। ଆମ୍ଭକୁ କିଛି
କହିବାକୁ ଦିଅ।

3ତୁମ୍ଭେ କାହିଁକି ଭାବୁଛ ଯେ ଆମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ଗାଈ ପଶୁଭଳି ବୋକା?

4ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭର ରାଗ କେବଳ ତୁମ୍ଭକୁ ଆଘାତ କରିବ। କେବଳ ତୁମ୍ଭପାଇଁ କ'ଣ ଲୋକେ ପୃଥିବୀକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବେ? ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ଭାବୁଛ ତୁମ୍ଭକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱର ପର୍ବତକୁ ଘୁଞ୍ଚାଇ ଦେବେ?

5"ହିଁ, ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକର ଆଲୋକ ଲିଭିଯିବ। ତାଙ୍କର ଅଗ୍ନି ଜଳିବା ବନ୍ଦ ହେବ।

6ତାଙ୍କ ଘରର ଆଲୋକ ଅନ୍ଧକାରରେ ପରିଣତ ହେବ। ତାଙ୍କର ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଥିବା ବତୀ ଲିଭିଯିବ।

7ତାଙ୍କର ଶକ୍ତ ପାଦ କ୍ଷୀଣ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତା'ର ନିଜର ଚକ୍ରାନ୍ତ ତାକୁ ତଳକୁ ଆଣିବ।

8ତାଙ୍କ ନିଜର ପାଦ ତାଙ୍କୁ ଯନ୍ତା ଭିତରକୁ ଟାଣି ନେବ।
ସେ ସେହି ଯନ୍ତା ଭିତରକୁ ଯାଇ ତା' ଭିତରେ ବନ୍ଦୀ ହେବ।
9ଗୋଟିଏ ଯନ୍ତା ତା'ର ପାଦକୁ ଧରିନେବ। ଯନ୍ତା
ଭିତରେ ସେ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ରହିଯିବେ।
10ଭୂମିରେ ଲୁକ୍କାୟିତ ଗୋଟିଏ ଦଉଡ଼ି ତାକୁ ଫାଶରେ
ପକାଇବ। ସେ ପଡ଼ିବାକୁ ଥିବା ଯନ୍ତା ତାଙ୍କ ବାଟରେ ତାଙ୍କୁ
ଅପେକ୍ଷା କରିଛି।
11ଭୟଙ୍କରତା ତାଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି, ଭୟ
ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଟି ପଦକ୍ଷେପକୁ ଗୋଡ଼େଇବ।
12ଖରାପ ବିଷୟ ତାପାଇଁ ଭୋକିଲା ଅଛି। ଧ୍ୱଂସ ବିଧ୍ୱସ୍ତ
ତା'ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛନ୍ତି ସେ ଯେତେବେଳେ ପଡ଼ିବ।
13ଭୟଙ୍କର ବ୍ୟାଧି ତା'ର ଚମଡ଼ାକୁ ଖାଇଯିବ, ତାହାପରେ
ବାହୁ ଓ ଗୋଡ଼କୁ ପଚେଇ ଦେବ।
14ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ଶେଷରେ ତା'ର ନିରାପଦ ମଣୁଥିବା ଘରୁ
ତଡ଼ା ଖାଇବ। ତାକୁ ଧରି ନିଆଯାଇ ଆତଙ୍କବାଦୀ ରାଜାଙ୍କ
ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାପନା କରାଯିବ।
15ତା'ର ବାସଗୃହ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇଯିବ। କାହିଁକି? ତା'ର
ଘର ଚାରିପାଖରେ ଜଳନ୍ତା ଗନ୍ଧକ ବିଞ୍ଚାଯିବ।
16ତା'ର ମୂଳ ଶୁଷ୍କ ହୋଇଯିବ ଓ ତା'ର ଉପରର ଡାଳ
ଶାଖାପ୍ରଶାଖା ମରିଯିବ।
17ଏ ପୃଥିବୀର ମଣିଷ ତାକୁ ମନେ ରଖିବେ ନାହିଁ।
ତାକୁ ଆଉ କେହି ମନେ ରଖିବେ ନାହିଁ।
18ଲୋକମାନେ ତାକୁ ଆଲୁଅରୁ ଅନ୍ଧାରକୁ ଠେଲି ଦେବେ।
ସେମାନେ ତାକୁ ଏ ପୃଥିବୀରୁ ତଡ଼ି ଦେବେ।
19ତା'ର କୌଣସି ସନ୍ତାନ ସନ୍ତତି ଓ ନାତି ନାତୁଣୀ
ହେବ ନାହିଁ। ତା' ପରିବାରର କେହି ଗୃହରେ ବାସ କରିବା
ନିମନ୍ତେ ରହିବେ ନାହିଁ।
20ପଶ୍ଚିମ ଦେଶର ଲୋକମାନେ ଯେତେବେଳେ ଶୁଣିବେ
ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକର ଅବସ୍ଥା ଏପରି ହୋଇଛି ସେମାନେ ସ୍ତମ୍ଭିତ
ହେବେ। ପୂର୍ବ ଦେଶର ଲୋକମାନେ ଏକଥା ଶୁଣି ଭୟରେ
କମ୍ପି ଉଠିବେ।
21ମନ୍ଦ ଲୋକର ଘର ପ୍ରତି ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ରୂପରେ
ଘଟିବାକୁ ଯାଉଛି। ଏହାହିଁ ଘଟିବ ସେ ଲୋକକୁ ଯିଏ
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।"

ଆୟୁବ ଉତ୍ତର ଦେଲା

19 ତା'ପରେ ଆୟୁବ ଉତ୍ତର ଦେଲା,
2"ତୁମ୍ଭେ କେତେ କାଳ ମୋତେ ଆଘାତ କରିବ
ଏବଂ ତୁମ୍ଭ ବାକ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଭାଙ୍ଗିବ?
3ତୁମ୍ଭେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ମୋତେ ଦଶଥର ଅପମାନିତ
କଲଣି। ତୁମ୍ଭକୁ ଟିକେ ଲଜ୍ଜା ଲାଗୁନି ଯେତେବେଳେ ମୋତେ
ଆକ୍ରମଣ କରୁଛ।
4ଯଦି ବି ସତରେ ପାପ କରିଛି, ଏହା ମୋର ସମସ୍ୟା।
ଏହା କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ତୁମ୍ଭକୁ ଆଘାତ କରୁ ନାହିଁ। 5ତୁମ୍ଭେ
କେବଳ ମୋଠାରୁ ଭଲ ଦେବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛ। ତେଣୁ ମୋର
ଅପମାନିତ ଅବସ୍ଥାକୁ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ଯୁକ୍ତି ରୂପେ
ବ୍ୟବହାର କରୁଛ।

6କିନ୍ତୁ ସେ ପରମେଶ୍ୱର ମୋ ପ୍ରତି ଭୁଲ କରିଛନ୍ତି? ସେ
ମୋତେ ଧରିବାକୁ ନିଜର ଫାନ୍ଦ ବସାଇଲେ।
7ମୁଁ ଚିତ୍କାର କଲି, କିନ୍ତୁ କେହି ମୋର ରବ ଶୁଣି
ସହାୟତା ପାଇଁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ନାହିଁ। ମୁଁ ଚିତ୍କାର କଲି,
ମୋତେ ରକ୍ଷା କର! କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ନ୍ୟାୟ ନାହିଁ।
8ପରମେଶ୍ୱର ମୋର ପଥରୋଧ କରିଛନ୍ତି। ମୁଁ ତାହାକୁ
ଅତିକ୍ରମ କରି ପାରିବନାହିଁ। ସେ ମୋର ବାଟକୁ ଅନ୍ଧକାରରେ
ବୁଡ଼ାଇ ରଖିଛନ୍ତି।
9ପରମେଶ୍ୱର ମୋର ସମ୍ମାନକୁ କାଢ଼ି ନେଇଛନ୍ତି। ସେ
ମୋର ମସ୍ତକରୁ ମୁକୁଟ କାଢ଼ି ନେଇଛନ୍ତି।
10ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ସବୁ ଦିଗରୁ ଆଘାତ କରୁଛନ୍ତି,
ମୁଁ ଶେଷ ନ ହେଲା ଯାଏ। ଉତ୍ପାଟିତ ବୃକ୍ଷ ତୁଲ୍ୟ, ସେ
ମୋର ଆଶାକୁ କାଢ଼ି ନେଇଛନ୍ତି।
11ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଗ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେବାରେ
ଲାଗିଛି। ସେ ମୋତେ ତାଙ୍କର ଶତ୍ରୁ ଭାବୁଛନ୍ତି।
12ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କର ସୈନ୍ୟଦଳମାନଙ୍କୁ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ
ଆକ୍ରମଣ କରିବାକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି। ସେମାନେ ମୋର
ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ଆକ୍ରମଣ ପାଇଁ ଦୁର୍ଗ ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି।
ଏବଂ ସେମାନେ ମୋର ଛାଉଣୀର ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ଛାଉଣୀ
କରିଛନ୍ତି।
13ସେ ମୋର ଭାଇମାନଙ୍କୁ ମୋଠାରୁ ବହୁତ ଦୂରକୁ
ନେଇଯାଇଛନ୍ତି। ମୋର ନିଜର ସାଙ୍ଗମାନେ ମୋ ପାଇଁ
ଅଚିହ୍ନା ହୋଇଛନ୍ତି।
14ମୋର ଜ୍ଞାତିମାନେ ମୋତେ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ। ମୋର
ବନ୍ଧୁମାନେ ମୋତେ ଭୁଲିଗଲେ।
15ମୋ ଘରକୁ ଆସୁଥିବା ଆଗନ୍ତୁକ ଏପରିକି ଦାସୀମାନେ
ମଧ୍ୟ ମୋତେ ଏପରି ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେପରିକି ମୁଁ
ଜଣେ ଅପରିଚିତ ବିଦେଶୀ।
16ମୁଁ ଚାକରମାନଙ୍କୁ ଡାକିଲେ ସେମାନେ ମୋତେ ଉତ୍ତର
ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ। ମୁଁ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ବି ମୋର
ଚାକରମାନେ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ।
17ମୋର ପତ୍ନୀ ମୋର ନିଶ୍ୱାସର ପବନକୁ ମଧ୍ୟ ଘୃଣା
କରେ। ଓ ନିଜ ଭାଇମାନେ ମୋତେ ଘୃଣା କରନ୍ତି।
18ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ମୋତେ ଦେଖି ଥଟ୍ଟା କରନ୍ତି ଓ
ମୋତେ ଖରାପ କଥା କହି ଗାଳି ଦିଅନ୍ତି। ଯେତେବେଳେ ମୁଁ
ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଏ।
19ମୋର ନିକଟତମ ବନ୍ଧୁମାନେ ମୋତେ ଘୃଣା କରନ୍ତି।
ମୁଁ ଯେଉଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭଲପାଏ, ସେମାନେ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ
ଯାଉଛନ୍ତି।
20ତେଣୁ ମୁଁ ଅତି କ୍ଷୀଣ ହୋଇଗଲିଣି। ମୋର ଚର୍ମ
ଓହଳି ପଡ଼ିଲାଣି। ମୋର ଚମଡ଼ା ମୋର ହାଡ଼ ଉପରେ
ଝୁଲୁଛି। ମୋର ଅଳ୍ପ ଜୀବନ ବାକିଅଛି।
21ମୋତେ ଦୟା କରନ୍ତୁ। ମୋର ବନ୍ଧୁଗଣ ମୋତେ
ଦୟାକର। କାହିଁକି? କାରଣ ପରମେଶ୍ୱର ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ।
22କାହିଁକି? ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଅତ୍ୟାଚାର କରୁଛ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ
ପରି? ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଆଘାତ ଦେଇ ଦେଇ କ'ଣ କ୍ଲାନ୍ତ
ଅନୁଭବ କରୁ ନାହିଁ?

23ମୁଁ ଚାହେଁ କେହି ଜଣେ ମନେରଖୁ ଯାହା ମୁଁ କହୁଛି ଓ ଯାହା ଗୋଟିଏ ବହିରେ ଲେଖିଛି। ମୁଁ ଚାହେଁ ମୋର କଥାସବୁ ପୁସ୍ତକରେ ଲିଖିତ ହୋଇରହୁ।

24ମୋର ଲୁହା ଲେଖନୀ ଓ ସୀସା ଦ୍ୱାରା ମୋର ବାକ୍ୟସବୁ ଖୋଦିତ ହେବା ଉଚିତ୍। ସେଗୁଡ଼ିକ ଚିରଦିନ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତର ଉପରେ ଖୋଦିତ ହେବା ଉଚିତ୍।

25ମୁଁ ଜାଣେ ମୋର ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା ଜୀବିତ ଏବଂ ଶେଷରେ ସେ ମୋତେ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ପୃଥିବୀରେ ଠିଆହେବେ।

26ମୋର ଚମଡ଼ା ଧ୍ୱଂସ ହେଲା ପରେ, ବିନା ମାଂସରେ ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଖିବି।

27ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ନିଜ ଆଖିରେ ଦେଖିବି। ମୁଁ, ମୋର ନିଜ ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଖିବି। ମୁଁ ଇଚ୍ଛାକରେ ମୋର ନିଜ ଆଖି ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବ ଅନ୍ୟ କାହାର ଆଖି ନୁହେଁ। ମୋର ଅତିରିକ୍ତ ଅନୁଭବ ଦ୍ୱାରା, ମୁଁ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି।

28ତୁମ୍ଭେ ହୁଏତ କହିପାର, 'ଆମ୍ଭେ କିପରି ତାଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିବା। ତଥାପି ତୁମ୍ଭେ ଚିନ୍ତା କରୁଛ, ସମସ୍ୟାର ମୂଳ ମୋଠାରେ ଅଛି।'

29କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ନିଜେ ଖଡ୍ଗ ଦ୍ୱାରା ଭୟଭୀତ ହେବ। କାରଣ ପରମେଶ୍ୱର ଦୋଷୀକୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତି। ପରମେଶ୍ୱର କେବଳ ତୁମ୍ଭକୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବାକୁ ତାଙ୍କର ଖଡ୍ଗ ବ୍ୟବହାର କରିବେ। ସେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେ ଜାଣିବ ଯେ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ ଆସିଲେ ସେ ହିଁ ନ୍ୟାୟ ପ୍ରଦାନ କରି ବିଚାର କରନ୍ତି।"

ସୋଫରର ଉତ୍ତର ଦେଲା

20 ତା'ପରେ ନାମାଥୀୟ ସୋଫର ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲା,

2"ମୋର ଉଦ୍‌ବେଗ ଚିନ୍ତା ମୋତେ ବାଧ୍ୟ କରିଛି ତୁମ୍ଭକୁ ଉତ୍ତର ଦେବା ପାଇଁ, କାରଣ ମୁଁ ଅତିରିକ୍ତ ବିଚଳିତ।

3ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ଉତ୍ତରରେ ଆମ୍ଭକୁ ଅପମାନିତ କରିଛ। କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଜ୍ଞାନୀ, ତେଣୁ ତୁମ୍ଭକୁ କିପରି ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ହେବ ମୁଁ ଜାଣେ।

4-5ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକର ଆନନ୍ଦ ବେଶୀ ସମୟ ତିଷ୍ଠିପାରେ ନାହିଁ। ଏହା ସତ୍ୟ ବହୁ ସମୟରୁ, ଯେତେବେଳଠାରୁ ଆଦମ ଏ ପୃଥିବୀରେ ରଖାଯାଇଥିଲା। ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ବାସ କରେ, ସେ ଲୋକର ଆନନ୍ଦ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ଅଟେ।

6ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକର ଗର୍ବ ହୁଏତ ଆକାଶ ସ୍ପର୍ଶ କରିପାରେ। ତା'ର ମସ୍ତକ ମେଘକୁ ଛୁଇଁ ପାରେ।

7କିନ୍ତୁ ସେ ନିଜର ଶରୀର ଭଳି ଦିନେ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇଯିବ। ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ତାଙ୍କୁ ଜାଣିଥିଲେ ସେମାନେ କହିବେ, 'ସେ କାହିଁ?'

8ସେ ସ୍ୱପ୍ନ ଭଳି ମିଳାଇଯିବ। ଆଉ ତାକୁ କେହି ପାଇବେ ନାହିଁ। ସେ ଗୋଟିଏ ରାତ୍ରିର ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନ ଭଳି ଭୁଲି ହୋଇଯିବ।

9ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ତାକୁ ଦେଖିଥିଲେ ଆଉ ତାକୁ ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ। ତା'ର ପରିବାର ମଧ୍ୟ ତା' ଆଡ଼କୁ ପୁଣି ଅନାଇବେ ନାହିଁ।

10ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିର ପିଲାମାନେ ସେ ଅପହରଣ କରିଥିବା ଗରୀବ ଲୋକର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ପୁଣି ଫେରାଇ ଦେବେ। ତା'ର ନିଜ ହାତ ମଧ୍ୟ ତା'ର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଫେରାଇ ଦେବ।

11ଯେତେବେଳେ ସେ ଯୁବକ ଥିଲା, ତା'ର ହାଡ ଶକ୍ତ ଥିଲା। କିନ୍ତୁ ତା'ର ଶରୀରର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଙ୍ଗଭଳି ସେ ମଧ୍ୟ ଶୀଘ୍ର ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ।

12ଦୁଷ୍ଟତା ତା' ପାଟିକୁ ମିଠା ଲାଗେ, ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନନ୍ଦ ପାଇବାକୁ ତାକୁ ତା' ଜିଭତଳେ ରଖେ।

13ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ଦୁଷ୍କର୍ମୀକୁ ଭଲପାଏ। ସେ ଏହା ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ଘୃଣା କରେ। ଏକ ମିଠା ମିଶ୍ରି ଭଳି ତା'ର ମୁଖରେ ଏହା ଥାଏ।

14ସେ ମିଠା ତା'ର ପାକସ୍ଥଳୀରେ ବିଷରେ ପରିଣତ ହୁଏ ଏବଂ ତାହା ତିକ୍ତ ବିଷ ତା' ଭିତରେ ହୋଇଯାଏ, ଯେପରି ସାପର ବିଷ।

15ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ଯେଉଁ ଧନ ଗିଳିଥାଏ, ତାହା ଉଦ୍‌ଗାର କରିବ। ପରମେଶ୍ୱର ତାହା ତାକୁ ବାନ୍ତି କରାଇ ଦେବେ।

16ସାପର ଗରଳ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକର ପାନୀୟରେ ପରିଣତ ହେବ। ସେହି ସାପର ବିଷଦାନ୍ତ ଶେଷରେ ତାକୁ ଦଂଶନ କରି ମାରିବ।

17ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ଜଳସ୍ରୋତ ଓ ନଦୀ ପରି ବହି ଯାଉଥିବା ମହୁ ଓ ଦୁଧସରକୁ ଉପଭୋଗ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

18ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ତା'ର ଲାଭ ଫେରାଇବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବ। ସେ ଯାହା ପାଇଁ ଏତେ କଷ୍ଟ ସ୍ୱୀକାର କଲା, ତାକୁ ସେ ଭୋଗ କରି ପାରିବ ନାହିଁ।

19କାହିଁକି? କାରଣ ସେ ଗରୀବକୁ ଲୁଣ୍ଠନ କରିଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିଛି। ସେ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ନେଇଯାଇଛି। ସେ ନିଜେ ନିର୍ମାଣ କରି ନଥିବା ଗୃହକୁ ମାଡ଼ିବସିଲା।

20ଦୁଷ୍ଟଲୋକ କେବେ ବି ଅନ୍ତରରେ ବିଶ୍ରାମ ନେଇପାରେ ନାହିଁ। ସେ ତା'ର ପ୍ରିୟ ଧନ ତାକୁ ରକ୍ଷା କରିପାରିବ ନାହିଁ।

21ସେ ଖାଇବା ପରେ ବଳକା ରହେ ନାହିଁ। ସେଥିପାଇଁ ତା'ର ଉତ୍ତମ ଦ୍ରବ୍ୟସବୁ ସ୍ଥାୟୀ ହୁଏ ନାହିଁ।

22ଯେତେବେଳେ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକର ପ୍ରଚୁର ଥାଏ, ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ତା' ଉପରକୁ ଆସିବ, ତା'ର କଷ୍ଟ ତା' ଉପରକୁ ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ସହିତ ଆସିବ।

23ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ଯେତେବେଳେ ସେ ଚାହୁଁଥିବା ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ସାରିବ। ପରମେଶ୍ୱର ତା'ଉପରେ ରାଗରେ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଆକ୍ରମଣ କରିବେ। ପରମେଶ୍ୱର ତା' ଉପରେ ଶାସ୍ତି ବୃଷ୍ଟି କରିବେ।

24ସେ ହୁଏତ ଲୁହା ଖଡ୍ଗରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଯାଇପାରେ କିନ୍ତୁ ତମ୍ବାର ଧନୁ ତାକୁ ବିନ୍ଧି ପକେଇବ।

25ସେହି ତମ୍ବାତୀର ତା'ର ପୂରା ଶରୀର ଦେଇ ଗତି କରିବ। ତା'ର ପିଠି ପଟ ଦେଇ ବାହାରି ପଡ଼ିବ। ଏହାର ମୁନିଆ ଅଗ୍ରଭାଗ ତା'ର କଲିଜାକୁ ଚିରିଦେବ, ଏବଂ ତା' ଉପରେ ଆତଙ୍କ ଆସିବ।

26ତା'ର ଭଣ୍ଡାର ଘର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଧ୍ୱଂସ ପାଇବ। ଅଗ୍ନି ସେ ସବୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବ। ଏହା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟକୃତ ଅଗ୍ନି ନ ଥିବ। ଏହା ଦୈବାଗ୍ନି ତା' ଘରର ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥକୁ ଜାଳି ଦେବ।

27ସ୍ୱର୍ଗ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକର ଅପରାଧକୁ ପ୍ରମାଣ କରିବ। ପୃଥିବୀ ତା' ବିରୁଦ୍ଧରେ ସାକ୍ଷୀ ଦେବ।

28ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କୋପର ବନ୍ୟା ତା' ଘରର ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥକୁ ବୋହି ନେଇଯିବ।

29ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରଭୁ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରତି ଯାହା କରିବେ, ତାହାହିଁ ପରମେଶ୍ୱର ଯୋଜନା କରିଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଦେବା ପାଇଁ।"

ଆୟୁବ ଉତ୍ତର ଦେଲା

21 ତା'ପରେ ଆୟୁବ ଉତ୍ତର ଦେଲା,
2"ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି ମନଦେଇ ଶୁଣ। ତାହା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ମୋ ପ୍ରତି ସାନ୍ତ୍ୱନା ହେଉ।

3ମୁଁ କହିଲାବେଳେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ଶୁଣ। ମୁଁ କହିସାରିଲା ପରେ ତୁମ୍ଭେ ମୋ କଥାକୁ ବ୍ୟଙ୍ଗ କରିପାର।

4ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ କରୁ ନାହିଁ। ଏହାର ମଧ୍ୟ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାରଣ ଅଛି କାହିଁକି ମୁଁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରିପାରୁ ନାହିଁ।

5ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଦେଖ ଓ ସ୍ତମ୍ଭିତ ହୁଅ। ତୁମ୍ଭ ମୁହଁରେ ତୁମ୍ଭେ ହାତ ଦେଇ ମୋତେ ଚକିତ ହୋଇ ଚାହିଁ।

6ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଚିନ୍ତା କରେ ମୋ ପ୍ରତି କ'ଣ ସବୁ ଘଟିଗଲା। ଭୟରେ ମୋର ସର୍ବାଙ୍ଗ ଥରଥର କମ୍ପି ଉଠେ।

7କାହିଁକି ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ବେଶୀଦିନ ବଞ୍ଚନ୍ତି। କାହିଁକି ସେମାନେ ବଢନ୍ତି ଏବଂ ସଫଳତା ଅର୍ଜନ୍ତି।

8ଦୁଷ୍ଟ ଦେଖନ୍ତି ତାଙ୍କର ପିଲାମାନେ ତାଙ୍କ ସହିତ ବଢନ୍ତି, ସେମାନେ ବଞ୍ଚନ୍ତି ତାଙ୍କ ନାତି-ନାତୁଣୀ ଦେଖିବା ପାଇଁ।

9ସେମାନଙ୍କ ଘର ସବୁ ନିରାପଦ ଥାଏ। ସେମାନେ କାହାରିକି ଭୟ କରନ୍ତି ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଶାସ୍ତି ଦେବାକୁ ବାଡିଟିଏ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ନାହିଁ।

10ସେମାନଙ୍କ ଷଣ୍ଢ ସଂଗମ କରି ନିଷ୍ଫଳ ହୁଏ ନାହିଁ। ସେମାନଙ୍କ ଗାଇସବୁ ବାଛୁରୀ ପ୍ରସବ କରେ। ବାଛୁରୀ ସବୁ ଜନ୍ମ ହେଲାବେଳେ ମରନ୍ତି ନାହିଁ।

11ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମେଣ୍ଢା ପରି ବାହାରକୁ ଖେଳିବାକୁ ପଠାନ୍ତି। ସେହି ପିଲାମାନେ ଚାରିଆଡ଼େ ନୃତ୍ୟ କରନ୍ତି।

12ସେମାନେ ତବଲା ଓ ବୀଣା ବଜାଇ ନୃତ୍ୟ ଗୀତରେ ମାତନ୍ତି।

13ଦୁଷ୍ଟବ୍ୟକ୍ତି ସାରାଜୀବନ ସୌଭାଗ୍ୟରେ ଦିନ କାଟନ୍ତି। ତା'ପରେ ସେମାନେ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡନ୍ତି। କୌଣସି ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ ନକରି ସେମାନେ କବରକୁ ଯାଆନ୍ତି।

14କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟଲୋକମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ କହିଲେ, 'ଆମ୍ଭକୁ ଏକା ଛାଡିଦିଅ। ତୁମ୍ଭେ ଯାହା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ଆମ୍ଭେ ତାହା ଖାତିର୍ କରୁନାହୁଁ।'

15ଦୁଷ୍ଟଲୋକମାନେ କହନ୍ତି, 'ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱର କିଏ ଯେ, ଆମ୍ଭେ ତାଙ୍କର ସେବା କରିବୁ ବୋଲି। ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ଆମ୍ଭେ କି ଲାଭ ପାଇବା।'

16ଏହା ସତ୍ୟ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କର ସୌଭାଗ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ହାତରେ ନାହିଁ। ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ଉପଦେଶ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ।

17ପରମେଶ୍ୱର କେତେ ଦୁଷ୍ଟଲୋକଙ୍କ ଜୀବନଦୀପ ଲିଭାଇ ଦିଅନ୍ତି। ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକେ କେତେଥର ବିପଦରେ ପଡନ୍ତି। କେତେ ଥର ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ରୋଧର ଶିକାର ହୋଇ ଦଣ୍ଡ ପାଆନ୍ତି।

18ପବନ କୁଟା ଖଣ୍ଡକୁ ଉଡାଇ ନେଲାପରି ପରମେଶ୍ୱର କେତେ ଥର ସେମାନଙ୍କୁ ଉଡାଇ ନିଅନ୍ତି। ବତାସରେ କେତେ ଥର ସେମାନେ ତୁଷପରି ଉଡି ଯାଆନ୍ତି।

19କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ କୁହ, 'ପରମେଶ୍ୱର ତା'ର ପିତାର ପାପଗୁଡିକ ପାଇଁ ତା'ର ପୁତ୍ରକୁ ଶାସ୍ତି ଦିଅନ୍ତି।' ନା, ସେ ନିଜେ ଦୁଷ୍ଟଲୋକକୁ ହିଁ ଶାସ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ। ତା'ହେଲେ ଯାଇ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ଜାଣିବ ଯେ ସେ ତା'ର ପାପଗୁଡିକ ପାଇଁ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଛି।

20ସେହି ପାପୀ ନିଜେ ନିଜର ବିନାଶ ଦେଖୁ। ସେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ରୋଧର ଶିକାର ହେଉ।

21ଯେତେବେଳେ ତାକୁ ଦିଆ ହୋଇଥିବା ସମୟ ଶେଷ ହୁଏ ଓ ସେତେବେଳେ ସେ ମରିଯାଏ। ସେ ତା'ର ପଛରେ ଛାଡ଼ିଯାଉଥିବା ପରିବାର ବିଷୟରେ କାହିଁକି ଭାବିବ?

22କେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ବିଷୟରେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ପାରିବ କି? ପରମେଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ଅତି ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନରେ ବାସ କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ କଥା ବିଚାର କରନ୍ତି।

23କେହି ହୁଏତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ସହିତ ସୌଭାଗ୍ୟ ଲାଭକରି ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରେ। ସେ ଏକ ନିରାପଦ ଓ ଆରାମ ଦାୟକ ଜୀବନ ଯାପନ କରେ।

24ତା'ର ଶରୀର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖାଦ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ। ତା'ର ହାଡ ଶକ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

25କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି କଟୁ ଆତ୍ମା ସହିତ କଠିନ ଜୀବନ ପରେ ମରେ, ସେ କେତେବେଳେ ମଙ୍ଗଳର ସ୍ୱାଦ ପାଇପାରେ ନାହିଁ।

26ଶେଷରେ ସେହି ଦୁଇ ଜଣ କବରରେ ବିଶ୍ରାମ ନିଅନ୍ତି। କୀଟ ସେହି ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ ଖାଇଯାଏ।

27କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଜାଣେ ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ଚିନ୍ତା କରୁଛ ଏବଂ ଏକଥା ଜାଣେ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଆଘାତ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛ।

28ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ କହିପାର, 'ଜଣେ ଭଲ ଲୋକର ଗୃହକୁ ମୋତେ ଦେଖାଅ। ମୋତେ ମନ୍ଦ ଲୋକ ଯେଉଁଠାରେ ବାସ କରନ୍ତି ଦେଖାଅ।'

29ନିଶ୍ଚୟ ତୁମ୍ଭେ ପଥିକମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହୋଇଛ। ନିଶ୍ଚୟ ସେମାନଙ୍କ କାହାଣୀକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବ।

30ବିପଦ ଆସିଲେ ବି ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନେ ରକ୍ଷାପାଇ ଯାଆନ୍ତି। ପରମେଶ୍ୱର ରାଗ କଲେ ବି ସେମାନେ ବର୍ତ୍ତି ଯାଆନ୍ତି।

31କେହି ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକକୁ ତା'ର ମୁହଁ ଉପରେ ସମାଲୋଚନା କରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେ ଯାହା ଅନ୍ୟାୟ କଲେବି। କେହି ତା'ର ଅନ୍ୟାୟ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ତାକୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ।

32ତଥାପି ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି କବରକୁ ବୁହାଯିବ ଓ ତାକୁ ପ୍ରହରୀ ଜଗିବେ।

33ଉପତ୍ୟକାର ମାଟି ମଧ୍ୟ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ହେବ। ହଜାର ହଜାର ଲୋକ ତା'ର ଶବ ଶୋଭାଯାତ୍ରାରେ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବେ।

34ତେଣୁ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ତୁମ୍ଭର ବୃଥା କଥାରେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ତୁମ୍ଭର ସମସ୍ତ ଉତ୍ତରଗୁଡ଼ିକ ଭୁଲ୍ ଅଟେ।"

ଇଲୀଫସ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲା

22 ତୈମନୀୟ ଇଲୀଫସ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲା,

2"ପରମେଶ୍ୱର କ'ଣ ଆମ୍ଭର ସାହାଯ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି? ନା, ଏପରିକି ଜଣେ ଅତି ଜ୍ଞାନୀ ମଧ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ଦରକାରୀ ନୁହେଁ।

3ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଜଣେ ଧାର୍ମିକ ଅଟ ଏହା କ'ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସୁଖର କାରଣ ଅଟେ? ନାଁ, ତାଦ୍ୱାରା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱର କ'ଣ କିଛି ଲାଭ ପାଆନ୍ତି ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କର। ନାଁ!

4ଏହା କ'ଣ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଭୟ କାରଣରୁ ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ କଲେ କି? ଏହା କ'ଣ ସେ କାରଣ ଯେ ତୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କୁ ଉପାସନା କର?

5ନା, ଏହାର କାରଣ ତୁମ୍ଭେ ଅତ୍ୟଧିକ ପାପ କରିଛ। ତୁମ୍ଭେ କେବେ ନିବୃତ୍ତ ରହି ନାହିଁ।

6ହୋଇପାରେ ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ଭାଇକୁ କିଛି ଟଙ୍କା କରଜ ଦେଇଥିଲ ଏବଂ ତାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିଥିଲ ତୁମ୍ଭକୁ କିଛି ବନ୍ଧକ ଦେବାକୁ ପ୍ରମାଣ ସ୍ୱରୂପ ଯାହା ଫଳରେ ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ଫେରସ୍ତ କରିବ। ହୋଇପାରେ ତୁମ୍ଭେ ଗରୀବ ଲୋକଟିର କପଡ଼ା ମଧ୍ୟ ନେଇଛ ବନ୍ଧକ ସ୍ୱରୂପ କରଜ ଦେଇ। ହୋଇପାରେ ତୁମ୍ଭେ ଏହା ବିନାକାରଣରେ କରିଅଛ।

7ହୋଇପାରେ ତୁମ୍ଭେ ଜଳ ଓ ଖାଦ୍ୟ ତୃଷାର୍ତ୍ତ ଓ ଭୋକିଲା ଲୋକକୁ ଦେଇନାହିଁ।

8ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭର ବହୁତ ଭୂଷି ଜମି ଥିଲା ଏବଂ ଲୋକମାନେ ତୁମ୍ଭକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରୁଥିଲେ।

9ଏହାବି ହୋଇପାରେ ତୁମ୍ଭେ ବିଧବାମାନଙ୍କୁ କିଛି ନ ଦେଇ ପଠାଇ ଦେଇଛ। ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ ଅନାଥମାନଙ୍କୁ ଠକିଛ।

10ବୋଧହୁଏ ସେଥିପାଇଁ ତୁମ୍ଭ ଚାରି କଡ଼ରେ ଫାନ୍ଦ ବସାଯାଇଛି ଓ ହଠାତ୍ ବିପଦ ପଡ଼ିବାରୁ ତୁମ୍ଭେ ଭୟଭୀତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛ।

11ଏହି କାରଣ ପାଇଁ ଏତେ ଅନ୍ଧକାର ଘୋଟିଛି ଯେ, ତୁମ୍ଭେ କିଛି ଦେଖି ପାରୁନାହିଁ କାହିଁକି? ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରବଳ ବନ୍ୟାଜଳରେ ଢାଙ୍କି ହୋଇଛ।

12ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନିବାସସ୍ଥାନ ସ୍ୱର୍ଗର ସବୁଠୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ନୁହଁ କି? ଦେଖ ନକ୍ଷତ୍ର ଗଣ ମଧ୍ୟ କେତେ ଉଚ୍ଚରେ ଅଛନ୍ତି।

13ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ ହୁଏତ କହିପାର, 'ପରମେଶ୍ୱର କ'ଣ ଜାଣନ୍ତି? ପରମେଶ୍ୱର କ'ଣ ସେହି ଘନ ଅନ୍ଧକାର ବାଦଲ ମଧ୍ୟରୁ ଆମ୍ଭକୁ ଦେଖି ବିଚାର କରନ୍ତି?

14ଘନ ବାଦଲ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଆମ୍ଭଠାରୁ ଲୁଚାଇ ରଖେ, ତେଣୁ ସେ ଆମ୍ଭକୁ ଦେଖିପାରନ୍ତି ନାହିଁ। ସେ ଆକାଶ ସୀମାର ଉପରେ ଚାଲି ପାରନ୍ତି।'

15ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ ସେହି ପୁରୁଣା ବାଟରେ ଚାଲୁଛ, ଯେଉଁ ପଥରେ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକେ ପୂର୍ବ କାଳରେ ଯାଉଥିଲେ।

16ସେହି ଦୁଷ୍ଟମାନେ ଧ୍ୱଂସ ପାଇ ସାରିଛନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ସମୟ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ। ସେମାନେ ବନ୍ୟାରେ ଭାସି ଯାଇଛନ୍ତି।

17ସେହି ଲୋକମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ କହିଥିଲେ, 'ଆମ୍ଭକୁ ଏକା ଛାଡ଼ି ଦିଅ! ପରମେଶ୍ୱର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଆମ୍ଭକୁ କିଛି କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ।'

18ଯଦ୍ୟପି ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କ ଗୃହରେ ଉତ୍ତମ ଦ୍ରବ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଥିଲେ। ମୁଁ ସେହି ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କ ଉପଦେଶ ମାନିବି ନାହିଁ।

19ଧାର୍ମିକ ଲୋକେ ସେମାନଙ୍କ ଧ୍ୱଂସ ଦେଖିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି। ଏବେ ସେହି ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନେ ଆନନ୍ଦିତ ହେବେ। ନିରୀହ ଲୋକ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କ ବିଷୟରେ ହାସ୍ୟ କରିବେ।

20'ସତରେ ଆମ୍ଭ ଶତ୍ରୁମାନେ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଛନ୍ତି। ଅଗ୍ନି ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଜାଳି ଦେଇଛି।'

21ବର୍ତ୍ତମାନ ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରେ ନିଜକୁ ସମର୍ପି ଦିଅ ତାଙ୍କ ସହିତ ଶାନ୍ତିରେ ବାସ କର। ଏହା କଲେ ତୁମ୍ଭେ ଅନେକ ଭଲ ବସ୍ତୁ ପାଇବ।

22ତାହାଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କର। ସେ ଯାହା କହୁଛନ୍ତି ତା' ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦିଅ।

23ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟକୁ ଫେରିଆସ। ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପନ କରିବେ। କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ଘରୁ ଦୁଷ୍ଟତା ଦୂର କର।

24ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ସୁବର୍ଣ୍ଣକୁ ଧୂଳି ମାଟି ଛଡ଼ା କିଛି ନୁହେଁ ବୋଲି ଭାବ। ତୁମ୍ଭର ମୂଲ୍ୟବାନ ସୁନାକୁ ନଦୀର ପଥର ଖଣ୍ଡ ସଦୃଶ ବିଚାର କର।

25ତୁମ୍ଭର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସେହି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି। ସେ ତୁମ୍ଭର ମୂଲ୍ୟବାନ ରୂପା ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି।

26ତା'ପରେ ତୁମ୍ଭେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଉପଭୋଗ କର। ସେମାନେ ତା'ପରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅନାଇବେ।

27ତା'ପରେ ତୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବ ଏବଂ ସେ ତୁମ୍ଭର ଡାକ ଶୁଣିବେ। ଯାହାସବୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତାଙ୍କଠାରେ କରିଛ, ତାହା ତୁମ୍ଭେ ରଖିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେବ।

28ଯଦି ତୁମ୍ଭେ କିଛି କରିବାକୁ ସ୍ଥିର କରିଛ, ନିଶ୍ଚୟ ତାହା ସଫଳ ହେବ। ତା'ହେଲେ ପ୍ରକୃତରେ ତୁମ୍ଭର ଭବିଷ୍ୟତ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହେବ।

29ପରମେଶ୍ୱର ଗର୍ବୀ ଲୋକକୁ ଲଜ୍ଜିତ କରାନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ନମ୍ର ଲୋକକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି।

30ଯିଏ ନିରୀହ ନୁହେଁ ତାକୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଉଦ୍ଧାର କରନ୍ତି। ଏହିପରି ଜଣେ ଲୋକ ଉଦ୍ଧାର ହେବ କାରଣ ତୁମ୍ଭର ହସ୍ତ ଶୁଦ୍ଧ ଅଟେ।"

ଆୟୁବର ଉତ୍ତର

23 ତା'ପରେ ଆୟୁବ ଉତ୍ତର ଦେଲା,
2"ମୁଁ ଆଜି ବି ଅଭିଯୋଗ କରୁଛି କାରଣ ମୁଁ
ଆଜିବି କଷ୍ଟ ପାଉଛି।
3ମୁଁ ଇଚ୍ଛା କରେ ମୁଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି ପରମେଶ୍ୱର କେଉଁଠି
ମିଳିବେ ଏବଂ ମୁଁ ଜାଣେ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ କିପରି ଯାଇହେବ।
4ମୁଁ ମୋର କଥା ତାଙ୍କ ଆଗରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବି। ମୁଁ ଯେ
ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଏକଥା ତାଙ୍କ ଆଗରେ ଯୁକ୍ତି ବଳରେ ଉପସ୍ଥାପନା
କରିବି।
5ମୁଁ ଜାଣିବାକୁ ଚାହେଁ ପରମେଶ୍ୱର ମୋ ଯୁକ୍ତିର କିପରି
ଉତ୍ତର ଦେବେ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉତ୍ତରକୁ ମୁଁ ବୁଝିବାକୁ
ଚାହେଁ।
6ପରମେଶ୍ୱର କ'ଣ ତାଙ୍କର ଶକ୍ତି ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ
ପ୍ରୟୋଗ କରିବେ? ନା ସେ ମୋ କଥା ଶୁଣିବେ।
7ମୁଁ ଜଣେ ସଚ୍ଚୋଟ ଲୋକ। ପରମେଶ୍ୱର ନିଶ୍ଚିତ ମୋ
କାହାଣୀ କହିବାକୁ ମୋତେ ଦେବେ। ତା'ପରେ ମୋର
ବିଚାରକର୍ତ୍ତା ମୋତେ ମୁକ୍ତ କରିଦେବ।
8କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯଦି ପୂର୍ବକୁ ଯାଏ ପରମେଶ୍ୱର ସେଠାରେ
ନାହାଁନ୍ତି। ମୁଁ ପଶ୍ଚିମକୁ ଯାଏ ସେଠାରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ
ଦେଖିପାରେ ନାହିଁ।
9ଯେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱର ଉତ୍ତରରେ କାମ କରୁଛନ୍ତି,
ମୁଁ ଯଦି ସେଠାରେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିପାରୁ ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱର
ଯଦି ଦକ୍ଷିଣକୁ ଯାଆନ୍ତି ମୁଁ ତଥାପି ତାଙ୍କୁ ଦେଖେ ନାହିଁ।
10ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ଜାଣନ୍ତି। ସେ ମୋତେ ପରୀକ୍ଷା
କରୁଛନ୍ତି, ଶେଷରେ ସେ ଦେଖିବେ ମୁଁ ସୁନାପରି ଖାଣ୍ଟି।
11ମୁଁ ସର୍ବଦା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପଥରେ ଚାଲିଛି। ମୁଁ
କେବେ ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ବନ୍ଦ କରିନାହିଁ।
12ମୁଁ ସବୁବେଳେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଦେଶ ମାନିଛି। ମୁଁ
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମୁଖରୁ ନିସୃତ ବାଣୀକୁ ମୋର ପ୍ରିୟ ଖାଦ୍ୟଠାରୁ
ଅଧିକ ଭଲ ପାଇଛି।
13କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱର କେବେହେଲେ ବଦଳନ୍ତି ନାହିଁ।
କେହି ବ୍ୟକ୍ତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇପାରିବେ
ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱର ଯାହା ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ତାହା ସେ କରନ୍ତି।
14ପରମେଶ୍ୱର ମୋ ପ୍ରତି ଯାହା କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ତାହା
ସେ ନିଶ୍ଚୟ କରିବେ। ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମୋ ପ୍ରତି ଅନେକ
କିଛି କରିବାକୁ ଯୋଜନା ଥିବ।
15ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୟ କରେ। ମୁଁ ଏକଥା
ବୁଝିପାରେ। ତେଣୁ ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୟ କରେ।
16ପରମେଶ୍ୱର ମୋର ହୃଦୟକୁ ଦୁର୍ବଳ କରିଛନ୍ତି। ମୁଁ
ସାହସ ହରାଇ ଦେଉଛି। ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ
ଭୟଭୀତ କରୁଛନ୍ତି।
17ମୋ ଉପରେ ଘଟିଯାଇଥିବା ବିପଦସବୁ କଳାବାଦଲ
ସଦୃଶ ଯାହାକି ମୋ ମୁଖ ମଣ୍ଡଳକୁ ଆଚ୍ଛାଦିତ କରିଛି। କିନ୍ତୁ
ସେହି କଳା ଅନ୍ଧକାର ମୋତେ ଚୁପ କରି ରଖିପାରିବ ନାହିଁ।
24 "କାହିଁକି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନଙ୍କଠାରୁ ସମୟ ଲୁଚି ରହେନି,
କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତି, କେତେବେଳେ
ସେ ପଦକ୍ଷେପ ନେବେ ତାହା ଜାଣନ୍ତି।"
2କେହି କେହି ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜର ଜମିର ସୀମାକୁ ଘୁଞ୍ଚାଇ
ପଡୋଶୀର ଜମି ମାରି ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି। କେହି
ଅନ୍ୟର ମେଷପଲ ହରଣ କରି ଅନ୍ୟ ଚରାଭୂମିକୁ ନେଇ
ଯାଆନ୍ତି।
3ସେମାନେ ଅନାଥମାନଙ୍କ ଗଧକୁ ଚୋରାଇ ନିଅନ୍ତି।
କେହି ବିଧବାର ଗାଈ ନେଇ ବନ୍ଧକ ରୂପେ ରଖନ୍ତି ଯେ
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ତା'ର ପ୍ରାପ୍ୟ ପରିଶୋଧ ନକରିଛି।
4ସେମାନେ ଗରୀବ ଲୋକର ଗୃହରୁ ତଡିଦେଇ ଏଣେତେଣେ
ବୁଲିବାକୁ ଛାଡି ଦିଅନ୍ତି। ଏହି ଗରୀବମାନେ ସେମାନଙ୍କ
କୋପରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାକୁ ଲୁଚି ବୁଲନ୍ତି।
5ଗରୀବ ଲୋକମାନେ ବଣୁଆ ଗଧଭଳି ମରୁଭୂମିରେ
ଖାଦ୍ୟ ଅନ୍ୱେଷଣରେ ଇତସ୍ତତ ଘୁରି ବୁଲନ୍ତି। ସେମାନେ
ପ୍ରାତଃକାଳରୁ ଉଠି ଖାଦ୍ୟ ଅନ୍ୱେଷଣରେ ବୁଲନ୍ତି। ସେମାନେ
ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କ ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ବିଳମ୍ବିତ ସନ୍ଧ୍ୟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ପରିଶ୍ରମ କରନ୍ତି।
6ଗରୀବ ଲୋକମାନେ ବହୁତ ବିଳମ୍ବିତ ରାତ୍ରୀଯାଏ ଫସଲ
ଅମଳ କରନ୍ତି। ସେମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ଧନୀ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ
ତାଙ୍କ ଅଙ୍ଗୁର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଙ୍ଗୁର ସଂଗ୍ରହ କରନ୍ତି।
7ଗରୀବ ଲୋକେ ବିନା ବସ୍ତ୍ରରେ ସାରା ରାତି ଶୟନ
କରନ୍ତି। ଶୀତରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ
ଘୋଡାଇବା ବସ୍ତ୍ର ନ ଥାଏ।
8ସେମାନେ ପାହାଡ ପର୍ବତରେ ବର୍ଷାରେ ଭିଜନ୍ତି। ଥଣ୍ଡାରୁ
ରକ୍ଷା ପାଇବାକୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ କିଛି ନଥାଏ। ତେଣୁ
ସେମାନେ ବଡ ପଥର ପାଖରେ ଶରଣ ନିଅନ୍ତି ଥଣ୍ଡାରୁ ରକ୍ଷା
ପାଇବା ପାଇଁ।
9ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକେ ମା କୋଳରୁ ସ୍ତନ୍ୟପାନ କରୁଥିବା
ସନ୍ତାନକୁ ଛଡ଼ାଇ ନିଅନ୍ତି। ସେମାନେ ଗରୀବ ଲୋକର
ପିଲାକୁ କରଜର ବନ୍ଧକ ସ୍ୱରୂପ ରଖନ୍ତି।
10ଗରୀବ ଲୋକର ବସ୍ତ୍ର ନ ଥିବାରୁ ସେମାନେ ଉଲଗ୍ନ
ହୋଇ କାମ କରନ୍ତି। ସେମାନେ ଧାନ ବିଡା ବୁହନ୍ତି, ତଥାପି
ସେମାନେ କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି।
11ଗରୀବ ଲୋକେ ତେଲ ଉତ୍ପନ୍ନ କରନ୍ତି। ସେମାନେ
ଅଙ୍ଗୁର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଙ୍ଗୁର ରସ ନେଇ ମଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତରେ
ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି ଅଥଚ ନିଜେ ପାନ କରିବାକୁ କିଛି ପାଆନ୍ତି
ନାହିଁ।
12ସହରରେ ମରୁଥିବା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ କାନ୍ଦଣା ତୁମ୍ଭେ
ନିଶ୍ଚୟ ଶୁଣିପାରୁଥିବ। ସେହି ଦୁଃଖି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ
ପାଇଁ ଆର୍ତ୍ତ ଚିତ୍କାର, ପରମେଶ୍ୱର କାନରେ ଶୁଣି ପାରନ୍ତି
ନାହିଁ।
13କେତେକ ଲୋକ ଆଲୁଅ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଦ୍ରୋହ ଘୋଷଣା
କରନ୍ତି। ସେମାନେ ଜାଣିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ପରମେଶ୍ୱର କ'ଣ
ଚାହାଁନ୍ତି? ପରମେଶ୍ୱର ଚାହୁଁ ଥିବା ରାସ୍ତାରେ ସେମାନେ ଚାଲନ୍ତି
ନାହିଁ।
14ହତ୍ୟାକାରୀ ସକାଳୁ ଉଠି ଗରୀବ ଅସହାୟ
ଲୋକକୁ ହତ୍ୟା କରେ ଏବଂ ରାତିରେ ସେ ଚୋର
ପାଲଟିଯାଏ।
15ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ବ୍ୟଭିଚାର କରେ ରାତି ହେବାକୁ

ଅପେକ୍ଷା କରେ। ସେ ଭାବେ, 'କେହି ତାକୁ ଦେଖି ପାରିବେ
ନାହିଁ।' ତଥାପି ସେ ତା'ର ମୁଖକୁ ଘୋଡାଇଥାଏ।
16ରାତି ହେଲେ ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ଅନ୍ଧକାରରେ ଅନ୍ୟ ଲୋକର
ଘର ଭାଙ୍ଗି ପଶେ କିନ୍ତୁ ଦିନବେଳେ ନିଜ ଘରେ କବାଟ
କିଳି ରହିଥାଏ, ଏବଂ ଆଲୁଅଠାରୁ ଦୂରରେ ରୁହନ୍ତି।
17ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ପାଇଁ ଘନ ଅନ୍ଧକାର ରାତି ହିଁ ସକାଳ
ସଦୃଶ। ସେମାନେ ଅନ୍ଧକାରର ଭୟାନକତାରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ।
18ବନ୍ୟା ଜଳରେ ବସ୍ତୁ ଭାସିଗଲାପରି ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ଭାସିଯାଏ।
ଯେଉଁ ଜମିର ସେ ମାଲିକ ଥାଏ ତାହା ଶେଷରେ ତାପାଇଁ
ଅଭିଶାପରେ ପରିଣତ ହୁଏ। ତେଣୁ ସେମାନେ ନିଜ କ୍ଷେତରୁ
ମଧ୍ୟ ଅଙ୍ଗୁର ସଂଗ୍ରହ କରି ପାରନ୍ତିନାହିଁ।
19ଯେପରି ଗରମ, ଶୁଖିଲା ପାଗ ଶୀତ ଦିନର ବରଫରୁ
ଆସୁଥିବା ପାଣି ନେଇଯାଏ। ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ସେ ପାପୀମାନେ
କବରକୁ ବୁହା ହେବେ।
20ଏପରିକି ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ମଲାପରେ ତା'ର ଗର୍ଭଧାରିଣୀ
ମା' ତାକୁ ପାଶୋରିବ। ତା'ର ସ୍ବଗଠିତ ହୃଦୟ ସହିତ
ଶରୀର କୀଟମାନଙ୍କ ସୁସ୍ୱାଦୁ ଖାଦ୍ୟ ହେବ। ଲୋକେ ତାକୁ
ମନେ ରଖିବେ ନାହିଁ। ସେହି ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକଟି ପଚା ବାଡପରି
ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିବ।
21ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ବନ୍ଧ୍ୟା ନାରୀକୁ ଆଘାତ କରେ। ଏବଂ ସେ
ବିଧବାନାରୀମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ମନା କରେ।
22ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କ ଶକ୍ତି ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି
ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବାକୁ। ଯଦିଓ ଦୁଷ୍ଟ
ଲୋକ ହୁଏତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ନିଜ ଜୀବନ
ବିଷୟରେ ନିଶ୍ଚୟତା ନାହିଁ।
23ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ନିଜକୁ ନିର୍ଭର ଓ
ନିରାପଦ ମଣେ। ସେମାନେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା
କରନ୍ତି।
24ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ କମ୍ ସମୟରେ ସଫଳତା ହାସଲ
କଲେବି ଶେଷରେ ସେମାନେ ଚିରଦିନ ଲାଗି ବିଦାୟ
ନେବେ। ସେମାନେ ଶେଷରେ ଶସ୍ୟ କଣାଭଳି କଟା ହେବେ
ଠିକ୍ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପରି।
25ମୁଁ ଶପଥ କରି କହିପାରେ। ଏସବୁ ସତ୍ୟ ଅଟେ।
କିଏ ପ୍ରମାଣ କରିବ ଯେ ମୁଁ ମିଥ୍ୟା କହୁଛି? କିଏ ଦେଖାଇ
ଦେଇ ପାରିବ ମୁଁ ଭୁଲ କହୁଛି ବୋଲି?"

ବିଲ୍ଦଦ୍ ଆୟୁବକୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା

25 ଏହାପରେ ଶୁହୀୟ ବିଲ୍ଦଦ୍ ଉତ୍ତର କରି କହିଲା,
2"ପରମେଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ କରନ୍ତି। ସେ ଲୋକଙ୍କୁ
ଭୟାଳୁ କରନ୍ତି ଓ ତାକୁ ସମ୍ମାନ କରନ୍ତି। ସେ ସ୍ୱର୍ଗ
ରାଜ୍ୟରେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି।
3କେହି ବ୍ୟକ୍ତି ତାଙ୍କର ତାରାଗଣର ସଂଖ୍ୟା ଗଣନା
କରିପାରିବ ନାହିଁ। ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମାନ ଭାବରେ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ
ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି।
4ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ବିବାଦ କରି, କେହି ମନୁଷ୍ୟ
କିପରି ଭଲ ହୋଇପାରିବ? କିମ୍ବା ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ପାଖରୁ ଜନ୍ମ
ହୋଇ ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ କିପରି ନିରୀହ ହୋଇ ପାରିବ।
5ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଓ ଦୀପ୍ତିମାନ
ନୁହେଁ। ଏପରିକି ନକ୍ଷତ୍ର ସମୂହ ମଧ୍ୟ ନିର୍ମଳ ନୁହଁନ୍ତି।
6ଲୋକମାନେ ବହୁତ କମ ନିର୍ମଳ। ଲୋକମାନେ କୀଟାଣୁ
ପରି ମୂଲ୍ୟହୀନ ଜୀବାଣୁ।"

ଆୟୁବ ବିଲ୍ଦଦ୍‌କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା

26 ତା'ପରେ ଆୟୁବ ଉତ୍ତର କରି କହିଲା,
2"କେମିତି ତୁମ୍ଭେ ଜଣକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛ, ଯାହାର
ଶକ୍ତି ନାହିଁ? ତୁମ୍ଭେ କେମିତି ଜଣକୁ ସାହାଯ୍ୟ କଲ ଯାହାର
ବାହୁରେ ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ସାମର୍ଥ୍ୟ ନାହିଁ।
3ତୁମ୍ଭେ ମୋ ଭଳି ଅଜ୍ଞାନୀକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଛ ତୁମ୍ଭେ
ଏହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣ କରିଛ, ତୁମ୍ଭେ କେତେ ଜ୍ଞାନୀ।
4କିଏ ତୁମ୍ଭକୁ ଏସବୁ କଥା କହିବାକୁ ପ୍ରେରଣା ଦେଲା?
କାହାର ଆତ୍ମା ତୁମ୍ଭ ଦ୍ୱାରା କହିଲା?
5ପ୍ରେତଗଣ ପାତାଳରେ ଥିବା ଜଳରେ କମ୍ପି ଉଠନ୍ତି।
6କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱର ସେହି ମୃତ ଲୋକଙ୍କୁ ପରିଷ୍କାର
ଭାବରେ ଦେଖିପାରନ୍ତି। ମୃତ୍ୟୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରୁ ଲୁଚିରହି
ପାରିବ ନାହିଁ।
7ପରମେଶ୍ୱର ଉତ୍ତର ଆକାଶ ବିସ୍ତାର କରନ୍ତି, ଶୂନ୍ୟ
ସ୍ଥାନରେ ପରମେଶ୍ୱର ପୃଥିବୀକୁ ଶୂନ୍ୟରେ ଟାଙ୍ଗାଇ ରଖନ୍ତି।
8ତଥାପି ପରମେଶ୍ୱର ସେହି ବହୁତ ଭାରୀ ଓଜନ ଦ୍ୱାରା
ମେଘକୁ ଭାଙ୍ଗି ଖୋଲନ୍ତି ନାହିଁ। ଘନବାଦଲକୁ ଜଳକଣା ଯୁକ୍ତ
କରନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱର ଏତେ ଭାରୀ ହେଲେବି ମେଘ
ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଖୋଲିଯାଏ ନାହିଁ।
9ପରମେଶ୍ୱର ପୂର୍ଣ୍ଣିମୀ ଚନ୍ଦ୍ରର ମୁଖକୁ ଘୋଡ଼ାଇ ଦିଅନ୍ତି।
ସେ ତାହାକୁ ବାଦଲ ଦ୍ୱାରା ଆଚ୍ଛାଦିତ କରି ଲୁଚାଇ ପକାନ୍ତି।
10ପରମେଶ୍ୱର ସମୁଦ୍ରରେ ଆକାଶ ଓ ପୃଥିବୀ ମଧ୍ୟରେ
ଦିଗବଳୟ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି। ଯେଉଁଠାରେ ଆଲୋକ ଓ ଅନ୍ଧକାର
ପରସ୍ପର ସହିତ ମିଳିତ ହୁଅନ୍ତି।
11ଯେଉଁ ଭିତ୍ତିମୂଳଗୁଡିକ ଉପରେ ଆକାଶ ମଣ୍ଡଳ ଅବସ୍ଥିତ
ପରମେଶ୍ୱର ତାକୁ ଧମକ ଦେଲେ ଉଭୟ କମ୍ପି ଉଠେ।
12ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ ଶକ୍ତି ବଳରେ ସମୁଦ୍ରକୁ ଶାନ୍ତ
କରନ୍ତି। ତାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ବଳରେ ସମୁଦ୍ର ରାକ୍ଷସ ରାହବ କ୍ଷତାକ୍ତ
ହୁଅନ୍ତି।
13ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ଆକାଶ ନିର୍ମଳ ଶୋଭାପାଏ।
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହସ୍ତଦ୍ୱାରା ପଳାଇଯିବା ସମୁଦ୍ର ସାପ ବନ୍ଦୀ
ହୁଏ।
14ଏହି କେତେକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟ ପରମେଶ୍ୱର କରନ୍ତି।
ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆମ୍ଭେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ମୃଦୁ
ଶବ୍ଦ ଶୁଣୁ। ସମ୍ଭବତଃ କିଏ ତାଙ୍କର ବଜ୍ରନାଦର ଶକ୍ତି ବୁଝି
ପାରିବ।"
27 ତା'ପରେ ଆୟୁବ ତା'ର କାହାଣୀ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି
କହିଲା,
2"ପ୍ରକୃତରେ ପରମେଶ୍ୱର ଜିବୀତ ଏବଂ ଯେତେ ସତ୍ୟ
ଭାବରେ ସେ ଅଛନ୍ତି, ସେ ସତରେ ମୋ ପ୍ରତି ଅନ୍ୟାୟ
କରିଛନ୍ତି। ପରମେଶ୍ୱର, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ମୋ ଜୀବନ ତିକ୍ତ
କରିଛନ୍ତି।

3ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋ ଶରୀରରେ ପ୍ରାଣ ଅଛି ଏବଂ ଯେ
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରଦତ୍ତ ନିଶ୍ୱାସ ବାୟୁ ମୋ ନାକରୁ
ନିର୍ଗତ ହେଉଛି।
4ଏହାପରେ ମୋ ଓଠରୁ ଖରାପ ବିଷୟ ବାହାରିବ ନାହିଁ।
ମୋର ଜିହ୍ୱା ମିଥ୍ୟାକଥା କହିବ ନାହିଁ।
5ମୁଁ କେବେ ମାନିବି ନାହିଁ ତୁମ୍ଭେ ସତ୍ୟ। ମୁଁ ମଲା
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କହିଯିବି ଯେ, ମୁଁ ନିରପରାଧ ଅଟେ।
6ମୁଁ ମୋର ଧାର୍ମିକତାକୁ ଦୃଢ ଭାବରେ ଧରିବି। ମୁଁ
କେବେ ଠିକ ବାଟକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବି ନାହିଁ। ମୁଁ ବଞ୍ଚିଥିବା
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋର ବିବେକ ମୋତେ ନିନ୍ଦା କରିବ ନାହିଁ।
7ଲୋକେ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଛିଡ଼ା ହେବେ। ମୁଁ ଆଶା
କରୁଛି ମୋର ଶତ୍ରୁମାନେ ଦଣ୍ଡ ପାଇଥିବେ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କ
ଭଳି।
8ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ଆସ୍ଥା ବିହୀନ ବ୍ୟକ୍ତି ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ
କ'ଣ ଆଶା କରିବ? ଯେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱର ତା'ର ପ୍ରାଣ
ନିଅନ୍ତି, ସେହି ଲୋକର କୌଣସି ଆଶା ନ ଥାଏ।
9ପରମେଶ୍ୱର କ'ଣ ତା'ର ସାହାଯ୍ୟର ଡାକ ଶୁଣିବେ,
ଯେତେବେଳେ ତା' ପ୍ରତି ଅସୁବିଧା ଆସିବ?
10ସେହି ଲୋକ କ'ଣ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଗୁହାରି କରି
ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରିବ। ସେ ସବୁ ସମୟରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ
ଡ଼ାକିବା ଉଚିତ ଥିଲା।
11ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶକ୍ତି ସମ୍ପର୍କରେ ଶିକ୍ଷା
ଦେବି। ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କୌଣସି ଯୋଜନା ତୁମ୍ଭଠାରେ
ଲୁଚାଇବି ନାହିଁ।
12ତୁମ୍ଭେ ନିଜ ଆଖିରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶକ୍ତି ଦେଖିଛ।
ତେଣୁ କାହିଁକି ତୁମ୍ଭେ ସେହି ବାଜେ କଥା କହୁଛ?
13ତେଣୁ ଏହା ହିଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଦୁଷ୍ଟଲୋକଙ୍କ
ପାଇଁ, ଏହା ହିଁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ନିଷ୍ଠୁର
ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି।
14ଜଣେ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକର ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଥାଇ ପାରନ୍ତି।
ତା'ର ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନ ଯୁଦ୍ଧରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିବେ। ଦୁଷ୍ଟ
ଲୋକର ପିଲାମାନେ ଖାଇବାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ପାଇବେ ନାହିଁ।
15ତା'ର ସମସ୍ତ ପିଲାମାନେ ମରିବେ ଏବଂ ତା'ର
ବିଧବାମାନେ ଦୁଃଖ କରିବେ ନାହିଁ।
16ଜଣେ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ହୁଏତ ବହୁତ ରୁପା ପାଇବ,
ତାହା ତା' ପ୍ରତି ମଇଳା ପରି। ତା'ର ହୁଏତ ଏତେ ଲୁଗା
ଥିବ, ଯାହା ତା' ପ୍ରତି ମାଟିଗଦା ପରି।
17କିନ୍ତୁ ଜଣେ ଧାର୍ମିକ ଲୋକ ତା'ର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିବାକୁ
ପାଇବ। ନିରୀହ ଲୋକ ତା'ର ରୁପାସବୁ ପାଇବ।
18ଜଣେ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକର ଗୃହ ତିଆରି କଲେ ବି ଏହା
ବେଶୀଦିନ ତିଷ୍ଠିବ ନାହିଁ। ଏହା ବୁଢିଆଣୀ ଜାଲଭଳି ହେବ
କିମ୍ବା ପ୍ରହରୀର ତମ୍ବୁଭଳି ହେବ।
19ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ଶୋଇବାକୁ ଗଲାବେଳେ ତା' ପାଖରେ
ଅମାପ ଧନ ଥିବ କିନ୍ତୁ ସକାଳୁ ସେ ଆଖି ଖୋଲିବା ମାତ୍ରେ
ତା'ର ଧନ ଆଉ ନ ଥିବ।
20ଆତଙ୍କ ତା' ବିରୁଦ୍ଧରେ ହଠାତ୍ ବନ୍ୟା ପରି ଆସିବ।
ଏବଂ ବାତ୍ୟା ରାତିରେ ଆସି ତାକୁ ଉଡାଇ ନେଇଯିବ।
21ପୂର୍ବ ଦିଗର ପବନ ତାକୁ ଉଡାଇ ନେବ। ସେ
ଚିରଦିନ ପାଇଁ ବିଦାୟ ନେବ, ଝଡ ତାକୁ ତା'ର ଘରୁ
ଉଡାଇ ନେବ।
22ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ସେହି ଝଡରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାକୁ ସକଳ
ପ୍ରକାର ଚେଷ୍ଟା କରିବ। କିନ୍ତୁ ସେହି ଝଡ ତାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟ
ଭାବରେ ଆଘାତ କରିବ।
23ଲୋକେ ତାକୁ ଦେଖି ତାଳି ମାରିବେ। ଯେତେବେଳେ
ସେ ନିଜ ଘରୁ ଦୌଡ଼ି ପଳାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବ,
ଲୋକେ ହୁଇସିଲ ମାରି ଦେଖୁଥିବେ।

28 "ଏପରି ଖଣିସବୁ ଅଛି ଯେଉଁଠାରେ ରୁପା ମିଳେ।
ଏପରି ସ୍ଥାନ ସବୁ ଅଛି। ଯେଉଁଠାରେ ସୁନାକୁ
ତରଳାଇ ଶୁଦ୍ଧ କରାଯାଏ।
2ଲୋକେ ଲୁହା ପାଇଁ ଭୂମି ଖୋଳନ୍ତି। ପଥର ତରଳାଇ
ତମ୍ବା ବାହାର କରାଯାଏ।
3ଶ୍ରମିକମାନେ ହାତରେ ଆଲୁଅ ଧରି ଖଣି ଭିତରକୁ
ଯାଆନ୍ତି। ସେ ଗୁମ୍ଫା ଭିତରେ ସେମାନେ ପଥର ସବୁ
ଅନ୍ଧକାରରେ ସନ୍ଧାନ କରନ୍ତି।
4ଶ୍ରମିକମାନେ ଭୂମିରେ ଗଭୀରଗାତ ଖୋଳି ଖଣିଜ
ଦ୍ରବ୍ୟର ପଶ୍ଚାଦ୍‌ବର୍ତ୍ତୀ ହୁଅନ୍ତି। ସେମାନେ ଖଣିର ନିମ୍ନ ଦେଶକୁ
ବହୁତ ତଳକୁ ଯାଆନ୍ତି, ଯାହା ଲୋକମାନଙ୍କ ବାସ କରୁଥିବା
ସ୍ଥାନଠାରୁ ବହୁତ ଦୂର। ଯେଉଁଠାକୁ ଆଗରୁ କେହି କେବେ
ଯାଇ ନଥିଲେ। ସେମାନେ ଦଉଡ଼ି ଦ୍ୱାରା ଝୁଲି ଭୂମିର ବହୁ
ତଳକୁ ଯାଆନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଦୂର।
5ଖାଦ୍ୟ ଶସ୍ୟ ଭୂମିର ଉପରେ ହୁଏ କିନ୍ତୁ ତଳେ ଏହା
ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଲଗା। ସତେ ଯେପରିକି ସବୁକିଛି ଅଗ୍ନିଦ୍ୱାରା ତରଳି
ଯାଏ।
6ଭୂମିର ନିମ୍ନ ଭାଗରେ ଇନ୍ଦ୍ରନୀଳମଣୀ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ
ସୁବର୍ଣ୍ଣର ରେଣୁ ସେଠାରେ ଥାଏ।
7ବଣୁଆ ପକ୍ଷୀ ମାଟିତଳେ ଥିବା ରାସ୍ତା ବିଷୟରେ କିଛି
ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ। କୌଣସି ଉତ୍କ୍ରୋଶ ପକ୍ଷୀ ମଧ୍ୟ ସେଭଳି
ଅନ୍ଧାର ବାଟ ଦେଖି ନ ଥାଏ।
8ବଣୁଆ ଜନ୍ତୁମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଭଳି ବାଟରେ ଯାଇ
ନଥିବେ। ସିଂହମାନେ ମଧ୍ୟ ସେ ବାଟରେ ଯାଇ ନ ଥିବେ।
9ଶ୍ରମିକମାନେ ସବୁଠାରୁ ଟାଣ ପଥରକୁ ଖୋଳନ୍ତି। ସେହି
ଶ୍ରମିକମାନେ ପର୍ବତକୁ ଖୋଳନ୍ତି ଏବଂ ତାକୁ ଖାଲିକରି
ଦିଅନ୍ତି।
10ଶ୍ରମିକମାନେ ପଥର କାଟି ସୁଡଙ୍ଗ ତିଆରି କରନ୍ତି।
ସେମାନେ ପଥର ତଳେ ଥିବା ରତ୍ନ ଭଣ୍ଡାରର ସନ୍ଧାନ
କରନ୍ତି।
11ଶ୍ରମିକମାନେ ବନ୍ଧ ତିଆରି କରନ୍ତି ପାଣିର ଗତି ବନ୍ଦ
କରିବା ପାଇଁ। ସେମାନେ ଲୁଚିବା ବସ୍ତୁକୁ ଆଲୁଅକୁ ଆଣନ୍ତି।
12କିନ୍ତୁ କେଉଁଠି ଜଣେ ଲୋକ ଜ୍ଞାନ ପାଇବ?
କେଉଁଠାକୁ ଆମ୍ଭେ ଯିବା ଜ୍ଞାତ ହେବା ପାଇଁ?
13ଆମ୍ଭେ ଜାଣୁନା ଜ୍ଞାନର ମୂଲ୍ୟ କେତେ। ପୃଥିବୀର
ଲୋକେ ଖଣି ଖୋଳି ଜ୍ଞାନର ଭଣ୍ଡାର ପାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ।
14ମହାସାଗର କହେ, 'ଜ୍ଞାନ ମୋ ପାଖରେ ନାହିଁ।'
ସମୁଦ୍ର କହେ, 'ତାହା ମୋ ପାଖରେ ନାହିଁ।'

15ତୁମ୍ଭେ ଜ୍ଞାନକୁ ଶୁଦ୍ଧ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣର ବିନିମୟରେ କିଣି ପାରିବ ନାହିଁ। ପୃଥିବୀରେ ଏତେ ରୂପା ମହଜୁଦ ନାହିଁ ଜ୍ଞାନକୁ କିଣିବା ପାଇଁ।

16ତୁମ୍ଭେ ଜ୍ଞାନକୁ ଓଫୀରର ସୁନା, ବହୁମୂଲ୍ୟ, ଗୋମେଦକ ଓ ନୀଳକାନ୍ତ ମଣି ବଦଳରେ କିଣିପାରିବ ନାହିଁ।

17ଜ୍ଞାନ ସୁନା ଓ ମୂଲ୍ୟବାନ ପଥରଠାରୁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ। ମୂଲ୍ୟବାନ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ସୁନା ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନକୁ କିଣି ପାରିବ ନାହିଁ।

18ଜ୍ଞାନ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ ମୁକ୍ତାଠାରୁ ଓ ନୀଳମଣି ପଥରଠାରୁ, ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ମୋତିଠାରୁ ମୂଲ୍ୟବାନ।

19କୂଶ ଦେଶରୁ ମିଳୁଥିବା ହଳଦିଆ ପୋଖରାଜ ମଣି ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନଭଳି ମୂଲ୍ୟବାନ ନୁହେଁ। ତୁମ୍ଭେ ଖାଣ୍ଟି ସୁନା ବଦଳରେ ଜ୍ଞାନ କିଣିପାରିବ ନାହିଁ।

20ତେବେ ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠାରୁ ଆସେ? ବୁଝିବାର ସ୍ଥାନ କାହିଁ?

21ଜ୍ଞାନ ଏ ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କଠାରୁ ଲୁଚିଯାଇଛି। ଏପରିକି ଆକାଶରେ ଉଡୁଥିବା ପକ୍ଷୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନକୁ ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ।

22ବିନାଶ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ କହନ୍ତି, 'ଆମ୍ଭେମାନେ ଜ୍ଞାନକୁ କେଉଁଠାରେ ପାଇ ନାହୁଁ। କେବଳ ଆମ୍ଭେମାନେ ତା' ବିଷୟରେ ଜନରବ ଶୁଣିଅଛୁ।'

23କେବଳ ପରମେଶ୍ୱର ଜ୍ଞାନକୁ ପାଇବାର ପଥ ଜାଣିଛନ୍ତି। କେବଳ ପରମେଶ୍ୱର ଜାଣନ୍ତି ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠାରେ ଅଛି।

24ପରମେଶ୍ୱର ପୃଥିବୀର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଖିପାରନ୍ତି। ସେ ଆକାଶର ନିମ୍ନରେ ଥିବା ସବୁକିଛି ଦେଖି ପାରନ୍ତି।

25ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କର ଶକ୍ତିକୁ ପବନକୁ ଦେଇଛନ୍ତି। ସେ ସ୍ଥିର କରନ୍ତି କେତେ ବଡ ସମୁଦ୍ର ହୋଇପାରିବ।

26ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ଥିର କରନ୍ତି କେଉଁଠାରୁ ବର୍ଷା ପଠେଇବେ ଏବଂ କେଉଁଠାକୁ ଘଡଘଡି ଘୂର୍ଣ୍ଣିବାତ୍ୟା ଯିବ।

27ସେହି ସମୟରେ ପରମେଶ୍ୱର ଜ୍ଞାନକୁ ଦେଖିଲେ ଏହାକୁ ଘୋଷଣା କଲେ। ପରମେଶ୍ୱର ଜ୍ଞାନ ସ୍ଥାପନ କଲେ ଏବଂ ଏହାକୁ ପରୀକ୍ଷା କଲେ।

28ପରମେଶ୍ୱର ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭୟ ଓ ସମ୍ମାନ କର। ତାହାହିଁ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ। ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ କର ନାହିଁ। ତାହାହିଁ ବୁଝିବା ଶକ୍ତି ଅଟେ। ଆୟୁବ ତା'ର କାହାଣୀ କହି ଚାଲିଥିଲା।"

ଆୟୁବ ତା'ର କାହାଣୀ କହି ଚାଲିଲା

29 ଆୟୁବ ତା'ର କାହାଣୀ ଚାଲୁ ରଖିଲା,

2"ମୁଁ ଇଚ୍ଛାକରେ, କିଛିମାସ ପୂର୍ବରୁ ମୋର ଜୀବନ ଯେପରି ଥିଲା ସେହିପରି ରହନ୍ତା। ପରମେଶ୍ୱର ମୋ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିଲେ, ମୋର ଯତ୍ନ ନେଉଥିଲେ।

3ଯେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱର ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକ ପକାଉଥିଲେ, ତାଙ୍କ ଆଲୋକ ବଳରେ ମୁଁ ଅନ୍ଧକାରରେ ଚାଲିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୋଇଥିଲି।

4ମୁଁ ସେହି ଦିନଗୁଡିକ ନିମନ୍ତେ ଇଚ୍ଛାକରେ ଯେତେବେଳେ ମୋର ସାଫଲ୍ୟ ଥିଲା ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ବନ୍ଧୁତା ମୋର ଗୃହକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କଲେ।

5ଆହା, ଯେଉଁ ସମୟରେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱର ମୋ ସହିତ ଥିଲେ ମୋର ପିଲାମାନେ ମୋ ଚାରି ପାଖରେ ଥିଲେ ସେହି ସମୟକୁ ମୁଁ ଚାହେଁ।

6ଜୀବନ ଅତି ସୁଖକର ଥିଲା। ମୁଁ ମୋର ପାଦକୁ ଦୁଗ୍ଧ ଲହୁଣୀରେ ଧୌତ କରୁଥିଲି। ମୋ ନିକଟରେ ଅନେକ ତୈଳ ନଦୀ ପ୍ରବାହିତ ହେଉଥିଲା।

7ସେହିସବୁ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ମୁଁ ନଗରର ଛକ ଜାଗାକୁ ଯାଉଥିଲି। ନଗରର ବଡ଼ମାନଙ୍କ ସହିତ ବସୁଥିଲି, ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଲୋକମାନେ ବସି ସଭା କରୁଥିଲେ।

8ସବୁ ଲୋକମାନେ ମୋତେ ସମ୍ମାନ କରୁଥିଲେ, ସାନ ସାନ ପିଲାମାନେ ମୋ ଆସିବା ଦେଖି ସେ ମୋ ବାଟରୁ ଆଡେଇ ହୋଇ ଯାଉଥିଲେ। ବଡଲୋକ ସମ୍ମାନ ସ୍ୱରୂପ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ପଡୁଥିଲେ।

9ମୋତେ ଦେଖି ନେତାମାନେ ଚୁପ ହୋଇ ଯାଉଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ମୁଖରେ ହାତ ଦେଉଥିଲେ।

10ଏପରିକି ଗଣମାନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର କଥା କହିଲା ବେଳେ ଆସ୍ତେ କଥା ହେଉଥିଲେ, ଏହା ଦେଖାଯାଉଥିଲା ଯେପରି ତାଙ୍କର ଜିଭ ପାଟିରେ ଅଟକି ଯାଉଥିଲା।

11ମୁଁ ଯାହା କହୁଥିଲି ସେମାନେ ତାହା ମନ ଦେଇ ଶୁଣୁଥିଲେ ଏବଂ ଏହାପରେ ମୋ ବିଷୟରେ ଭଲ କଥା ହେଉଥିଲେ। ମୁଁ ଯାହା କରୁଥିଲି, ଲୋକେ ତାକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ଓ ପ୍ରଶଂସା କରୁଥିଲେ।

12କାହିଁକି? କାରଣ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଗରୀବ ଲୋକଟିଏ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ଡାକୁଥିଲା ମୁଁ ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲି। ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେହି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲି। ଯାହାଙ୍କର ପିତାମାତା ନ ଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଯତ୍ନ ନେବାକୁ କେହି ନ ଥିଲେ।

13ଯେଉଁ ମଣିଷ ମରି ଯାଉଥିଲା ସେ ମୋତେ ଆଶୀର୍ବାଦ କଲା। ମୁଁ ସେହି ବିଧବାମାନଙ୍କୁ କିଛି ଖାଇବା ନିମନ୍ତେ ଦେଲି।

14ଧାର୍ମିକତା ମୋର ବସ୍ତ୍ର ନ୍ୟାୟ ମୋର ଚୋଗା ଓ ମୋର ପଗଡି ଥିଲା।

15ମୁଁ ଅନ୍ଧ ଲୋକର ଚକ୍ଷୁ ସଦୃଶ ଥିଲି। ସେମାନେ ଯେଉଁ ଆଡ଼କୁ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିଲେ ସେହି ପଥରେ ଯିବାକୁ ମୁଁ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲି। ଛୋଟା ଲୋକର ମୁଁ ପାଦ ସଦୃଶ ଥିଲି। ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ବୋହି ନେଉଥିଲି। ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ସେମାନେ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥଲେ।

16ମୁଁ ଗରୀବ ଲୋକର ପିତା ସଦୃଶ ଥିଲି। ମୁଁ ନ ଜାଣିଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲି। ସେମାନଙ୍କୁ ଅଦାଲତରେ ତର୍କରେ ଜିତାଇ ଦେଉଥିଲି।

17ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକର କ୍ଷମତାର ଅପବ୍ୟବହାରରୁ ନିରୀହ ଲୋକଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରୁଥିଲି।

18ମୁଁ ଭାବୁଥିଲି, ମୁଁ ମୋ ଗୃହରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିବ, କିନ୍ତୁ ମୋର ଦିନଗୁଡିକ ସମୁଦ୍ରର ବାଲିକଣା ପରି ହେବ।

19ମୁଁ ସବୁଦିନ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବାନ କାର୍ଯ୍ୟ କ୍ଷମ ଥିବି। ଗୋଟିଏ ସବଳ ବୃକ୍ଷଭଳି ଯାହାର ଚେର ମାଟିତଳେ ଜଳକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରି ଅନେକ ଡାଳ ଶାଖା ପ୍ରଶାଖା ମେଲି କାକରରେ ଭିଜି ଯାଇଥିବି।

20ମୋ ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଗୋଟିଏ ନୂଆଦିନ ହୋଇଥିବ ଯାହା ମୋର ଗୌରବରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ସହିତ ବହୁତ ନୂଆ ସମ୍ଭାବନାକୁ ମଧ୍ୟ ସାକାର କରୁଥିବ।

21ଅତୀତରେ ଲୋକେ ମୋ କଥାକୁ ନୀରବ ଚୁପ ଶୁଣିଥିଲେ। ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ମୋ ପାଖକୁ କୌଣସି ଉପଦେଶ ପାଇଁ ଆସୁଥିଲେ।

22ମୁଁ ମୋର ବକ୍ତବ୍ୟ ସମାପ୍ତି କଲାପରେ ଲୋକମାନେ ସମସ୍ତ ବିଷୟରେ ଶୁଣି ପାରିଲେ, ପରେ ସେମାନଙ୍କର ଆଉ କିଛି କହିବାକୁ ନ ଥାଏ। ମୋର ସମସ୍ତ କଥା ସେମାନଙ୍କ କାନକୁ ମୃଦୁ ଭାବରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିଲା।

23ଲୋକେ ବର୍ଷାକୁ ଅପେକ୍ଷା କଲାପରି ମୋ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ। ଲୋକେ ମୋର କଥାକୁ ବସନ୍ତଋତୁର ବର୍ଷାଭଳି ପାନ କରୁଥିଲେ।

24ମୁଁ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ହସିଲି ଏବଂ ସେମାନେ ତାହା ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ। ମୋର ହସ ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଅଧିକ ଖୁସି ଅନୁଭବ କଲେ।

25ମୁଁ ସେମାନଙ୍କର ନେତା ଥିଲେ ବି ସେମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ମିଳିମିଶି ରହିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରୁଥିଲି। ମୁଁ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ରାଜା ଥିଲି। ଯେଉଁମାନେ ଦୁଃଖରେ ଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ପ୍ରଦାନ କରୁଥିଲି।

30 କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁମାନେ ମୋ'ଠାରୁ ବୟସରେ ସାନ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ପରିହାସ କରୁଛନ୍ତି। ଆଉ ସେମାନଙ୍କ ପିତାଗଣ ଏଭଳି ଅଯୋଗ୍ୟ ଯେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ମୋ ମେଣ୍ଢା ପଲ ଜଗୁଥିବା କୁକୁରମାନଙ୍କ ସହିତ ରଖାଇବି ନାହିଁ।

2ସେହି ଯୁବକମାନଙ୍କର ପିତାଗଣ ଏତେ ଦୁର୍ବଳ ଯେ ସେମାନେ ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ। ସେମାନେ ଆଦି ବୃଦ୍ଧ କ୍ଳାନ୍ତ, ସେମାନଙ୍କ ମାଂସ ପେଶୀରେ ଶକ୍ତି ସାମର୍ଥ ଆଉ ନାହିଁ।

3ସେମାନେ ମଲା ମଣିଷ ଭଳି। ସେମାନେ ଖାଦ୍ୟ ବିନା ଅନାହାରରେ ସଢୁଛନ୍ତି। ବାଧହୋଇ ମରୁଭୂମିର ଶୁଖିଲା ଧୂଳିରେ ପେଟ ପୁରାଉଛନ୍ତି।

4ସେମାନେ ମରୁଭୂମିରେ ଥିବା ଲୁଣିଆ ବୁଦାକୁ ଟାଣି ଆଣନ୍ତି ଓ ରେତମ ବୃକ୍ଷର ଚେର ଖାଇ ବଞ୍ଚନ୍ତି।

5ସେମାନେ ବାଧ ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ପଳାୟନ କରନ୍ତି। ଚୋରକୁ ଦେଖିଲା ପରି, ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ପାଟି କରନ୍ତି।

6ଶୁଖିଲା ନଦୀ ଶଯ୍ୟା, ପାହାଡ଼ ଗୁମ୍ଫା ଓ ମାଟିରେ ଥିବା ଗାତରେ ସେମାନେ ରହିବାକୁ ବାଧ।

7ସେମାନେ ବୁଦାରେ ରହି ଗଧପରି ବୋବାନ୍ତି ଓ କଣ୍ଟାବୁଦା ତଳେ ରୁଣ୍ଡ ହୁଅନ୍ତି।

8ସେମାନେ ଦଳେ ଅଯୋଗ୍ୟ ନାମହୀନ ଲୋକ। ଯିଏ କି ବାଧ ହୋଇ ଦେଶ ଛାଡ଼ିଥିଲେ।

9ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କର ପୁଅମାନେ ମୋତେ ନେଇ ପରିହାସ ସୂଚକ ଗୀତ ବୋଲନ୍ତି ଏବଂ ମୋ ନାଁ ଏକ ଅପଶବ୍ଦରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି।

10ସେହି ଯୁବକମାନେ ମୋତେ ଘୃଣା କରନ୍ତି। ମୋଠାରୁ ଦୂରେଇ ଛିଡ଼ା ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ମୋ' ଠାରୁ ବହୁତ ଭଲ ଏପରିକି ସେମାନେ ମୋ ମୁହଁରେ ଛେପ ପକାନ୍ତି।

11ପରମେଶ୍ୱର ମୋ ଧନୁରୁ ବାଣ କାଢ଼ି ନେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ମୋତେ ଦୁର୍ବଳ କରି ଦେଇଛନ୍ତି। ସେହି ଯୁବକମାନେ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଆକ୍ଷେପ କରନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ଦେଖନ୍ତି।

12ସେମାନେ ମୋର ଡାହାଣ ପଟରୁ ଆକ୍ରମଣ କରନ୍ତି। ସେମାନେ ମୋର ପାଦକୁ ମୋଠାରୁ ଠେଲି ଦିଅନ୍ତି ଯାହା ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଥିବା ସହର ମୋ ପାଚେରୀ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେମାନେ ମାଟିର ମଞ୍ଚ ନିର୍ମାଣ କରନ୍ତି।

13ସେମାନେ ମୋର ରାସ୍ତାକୁ ଜଗନ୍ତି। ମୁଁ ଯାହା ଫଳରେ ପଳାୟନ କରିପାରେ ନାହିଁ। ମୋତେ ଧ୍ୱଂସ କରିବାରେ ସେମାନେ ସଫଳ ହୁଅନ୍ତି। ସେମାନେ କାହାରି ସାହାଯ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

14ସେମାନେ ପାଚେରୀରେ ଏକ ସିନ୍ଧି କରନ୍ତି ଓ ଯୋର ଜବରଦସ୍ତ ସେହି ମଧ୍ୟ ଦେଇ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି। ଝଡର ତାଣ୍ଡବ ଲୀଳାରେ ସେମାନେ ସହଜରେ ଗତି କରନ୍ତି।

15ମୁଁ ଭୟରେ ଥରୁଅଛି। ବାୟୁ ଜିନିଷସବୁକୁ ଉଡ଼ାଇ ନେଲାଭଳି ସେମାନେ ମୋର ସମ୍ମାନକୁ ଉଡ଼େଇ ନେଉଛନ୍ତି। ମେଘଭଳି ମୋର ନିରାପତ୍ତା ହଜିଯାଉଛି।

16ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଜୀବନ ପ୍ରାୟ ଶେଷ ହୋଇଗଲାଣି ଏବଂ ଶିଘ୍ର ମୁଁ ମରିଯିବି। ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଦିନଗୁଡ଼ିକ ମୋତେ ମାଡ଼ି ବସିଲାଣି।

17ମୋର ଦେହର ସମସ୍ତ ହାଡ଼ ରାତିରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦିଏ। ମୋର କଷ୍ଟ କେବେ ମୋତେ ଚୋବେଇବା ବନ୍ଦ କରେ ନାହିଁ।

18ଅତ୍ୟଧିକ ଶକ୍ତିରେ ମୋର ଲୁଗା ମୋଡ଼ମାଡ଼ ହୋଇ ଆକାର ବିହୀନ ହୋଇଯାଇଛି, ମୋର ଲୁଗାର ଗଳାବନ୍ଧା ମୋର ଶ୍ୱାସରୋଧ କରୁଛି।

19ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ କାଦୁଅରେ ଫିଙ୍ଗିଦେଲେ ଓ ମୁଁ ମଇଳା ଓ ପାଉଁଶ ଭଳି ହୋଇଗଲି।

20ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭର ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ମୁଁ ଚିତ୍କାର କରେ କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ଉତ୍ତର ଦିଅନାହିଁ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ କୌଣସି ଦୃଷ୍ଟି ଦିଅନାହିଁ।

21ହେ ପରମେଶ୍ୱର, ତୁମ୍ଭେ ଜୋର ପବନ ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ଉଡାଇ ଦିଅ। ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଝଡ ଚାରିଆଡେ ଫିଙ୍ଗିଦିଅ।

22ପରମେଶ୍ୱର ବତାସରେ ଉଡ଼ିଯିବାକୁ ମୋତେ ଅନୁମତି ଦିଅ। ତୁମ୍ଭେ ଝଡ଼ରେ ମୋତେ ଫିଙ୍ଗି ଦିଅ।

23ମୁଁ ଜାଣେ ତୁମ୍ଭେ ମୃତ୍ୟୁ ଆଡକୁ କଢାଇ ଦେବ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବିତ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ ମରିବେ।

24କିନ୍ତୁ ନିଶ୍ଚୟ କେହି ଜଣକୁ ଆଘାତ କରିବନି ଯିଏ ବିନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ କାନ୍ଦୁଛି।

25ହେ ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ ଅସହାୟ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଁ କାନ୍ଦିଛି। ଦୀନ ଦୁଃଖିଙ୍କ ପାଇଁ ମୋର ହୃଦୟ ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ୁଛି।

26କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଭଲ ଜିନିଷ ଚାହେଁ, ତା' ବଦଳରେ ଖରାପ ଜିନିଷ ପାଏ। ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଆଲୋକର ସନ୍ଧାନ କରେ ସେତେବେଳେ ଅନ୍ଧକାର ମାଡ଼ି ଆସେ।

27ମୋର ଅନ୍ତନାଳୀ ଆଲୋଡିତ ହେଉଛି। ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଶେଷ ନାହିଁ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ମାତ୍ର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି।

28ଶୋକ କରି ମୁଁ ଘୂରିଆଡେ ବୁଲେ, କିନ୍ତୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ପାଏ ନାହିଁ। ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ସଭାରେ ଛିଡ଼ା ହୁଏ ଓ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ଆର୍ତ୍ତନାଦ କରେ।

29ବଣର କୁକୁର ଓ ମରୁଭୂମିର ଓଟ ପକ୍ଷୀଭଳି ମୁଁ ଏକୁଟିଆ।

30ମୋ ଦେହର ଚମଡା ପୋଡି ଯାଇ ଛିଣ୍ଡି ପଡୁଛି। ଜ୍ୱରରେ ମୋର ଦେହରେ ଭୀଷଣ ତାତି।

31ବିଷାଦର ଗୀତ ଗାଇବାପାଇଁ ମୋର ବୀଣା ବନ୍ଧା ହୋଇଛି। କରୁଣ କ୍ରନ୍ଦନ କଲାଭଳି ମୋର ବଂଶୀ ଶବ୍ଦ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି।

31 "ମୁଁ ମୋର ଚକ୍ଷୁ ସଙ୍ଗେ ଏପରି ଏକ ଚୁକ୍ତି କରିଛି ଯେ ମୁଁ କୌଣସି ଝିଅକୁ ଏପରି ଭାବରେ ଦେଖିବି ନାହିଁ, ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା କି ମୁଁ ତାକୁ ଚାହିଁବି।

2ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱର ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରତି କ'ଣ କରନ୍ତି? ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ବାସସ୍ଥଳ ସ୍ୱର୍ଗରୁ କିପରି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବେତନ ଦିଅନ୍ତି।

3ପରମେଶ୍ୱର ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରତି ବିପଦ ଓ ଦୁର୍ଗତି ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି। ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ଭଲ କାମ ନକରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ପରମେଶ୍ୱର ବିପତ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି।

4ମୁଁ ଯାହାକରେ ବା ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରେ, ପରମେଶ୍ୱର ସେ ସବୁ ଜାଣନ୍ତି ଓ ଦେଖନ୍ତି।

5ମୁଁ କେବେ ମିଥ୍ୟା କହି ନାହିଁ କି ଲୋକଙ୍କୁ ଠକି ନାହିଁ।

6ଯଦି ପରମେଶ୍ୱର ଯଥାର୍ଥ ମାନଦଣ୍ଡ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଜାଣିପାରିବେ ମୁଁ ନିରପରାଧୀ।

7ମୁଁ ଯଦି ଠିକ୍ ବାଟରୁ ଆଡେଇ ଯାଏ, ଯଦି ମୋର ଆଖି ହୃଦୟକୁ ଦୁଷ୍ଟତା ଆଡ଼କୁ ଟାଣି ନିଏ, ଯଦି ମୋର ହାତ ପାପରେ ମଳିନ ହୁଏ। ତେବେ ପରମେଶ୍ୱର ଜାଣିବେ।

8ତେବେ ଅନ୍ୟ ଲୋକ ସେହି ଶସ୍ୟ ଖାଇଲେ ତାହା ଠିକ୍ ହେବ, ମୁଁ ତାହା ଲଗାଇଲି ଏବଂ ବଢିଥିବା ଗଛକୁ ମୁଁ ଉପାଡିଦେଲି।

9ଯଦି ମୁଁ ପର ସ୍ତ୍ରୀକୁ କାମନା କରିଥାଏ ବା ପଡ଼ୋଶୀ ସ୍ତ୍ରୀ ସହି ପାପ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ତା'ର ଦ୍ୱାର ଦେଶରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥାଏ,

10ତେବେ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ପରପୁରୁଷର ଖାଦ୍ୟ ରାନ୍ଧିପାରେ, ଅନ୍ୟଜଣେ ପୁରୁଷ ତାକୁ ଶଯ୍ୟା ସଙ୍ଗିନୀ କରିବ।

11କାହିଁକି? କାରଣ ଯୌନାଗ୍ନିର ପାପ ନିନ୍ଦନୀୟ। ଏହି ପାପୀ ନିଶ୍ଚିତ ଦଣ୍ଡ ପାଇବା ଉଚିତ୍।

12ଯୌନାଗ୍ନିର ପାପ ହେଉଛି ଏଭଳି ଏକ ଅଗ୍ନି ସବୁ କିଛିକୁ ଧ୍ୱଂସ କଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜଳୁଥାଏ। ଏହା ମୋର କରିଥିବା ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେଇ ପାରେ।

13ମୁଁ ଯଦି ମୋର କ୍ରୀତଦାସଙ୍କ ପ୍ରତି ନ୍ୟାୟ କରିବାକୁ ମନା କରିଥାଏ। ସେତେବେଳେ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେମାନଙ୍କର ଅଭିଯୋଗ ଥାଏ।

14ତେବେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଲାବେଳେ ମୁଁ କ'ଣ କରିବି? ମୁଁ ଯାହା କରିଛି ତା'ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାକୁ ପରମେଶ୍ୱର ଯଦି କହନ୍ତି ତେବେ ମୁଁ କି ଉତ୍ତର ଦେବି?

15ପରମେଶ୍ୱର ମୋର ମା'ର ଶରୀର ଭିତରେ ମୋତେ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି। ସେ ମଧ୍ୟ ମୋର ଦାସମାନଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି। ପରମେଶ୍ୱର ଆମ୍ଭକୁ ମା'ର ଗର୍ଭ ଭିତରେ ଗଢିଛନ୍ତି।

16ମୁଁ କେବେ ଗରୀବ ଲୋକଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ମନା କରିନାହିଁ। ବିଧବାମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଦରକାର ମୁତାବକ ଦେଇଛି।

17ମୁଁ କେବେ ଖାଦ୍ୟରେ କୃପଣ ନୁହେଁ। ମୁଁ ସବୁବେଳେ ଅନାଥ ବାଳକମାନଙ୍କୁ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରେ।

18ଅନାଥ ପିଲାମାନଙ୍କର ସାରା ଜୀବନ ମୁଁ ପିତାଭଳି କାମ କରିଛି। ସାରା ଜୀବନ ବିଧବାମାନଙ୍କ ଯତ୍ନ ନେଇଛି।

19ଯେତେବେଳେ ବସ୍ତ୍ର ଅଭାବରେ କଷ୍ଟ ପାଉଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ, ପୋଷାକ ନ ଥିବା ଦରିଦ୍ରମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଦେଖିଛି,

20ମୁଁ ସବୁବେଳେ ସେମାନଙ୍କୁ ବସ୍ତ୍ର ଦେଇଛି ଓ ମୋ ନିଜ ମେଣ୍ଢାର ପଶମ ଦେଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଉଷ୍ମତା ଦେଇଛି ଏବଂ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ହୃଦୟଭରି ମୋତେ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିଛନ୍ତି।

21ଅନାଥ ବାଳକକୁ ମୁଁ କେବେ ହାତ ଉଠାଏ ନାହିଁ ବରଂ ମୋର ଫାଟକ ପାଖରେ ସାହାଯ୍ୟ କାମନା କରି ଛିଡ଼ା ହୋଇ ଥିବାର ମୁଁ ତାକୁ ଦେଖେ।

22ମୁଁ ଯଦି କେବେ ତାହା କରିଥାଏ, ତେବେ ମୋର ବାହୁ ଖଞ୍ଜାରୁ ଭାଙ୍ଗିଯାଉ ଓ ତାହାକୁ କାନ୍ଧ ଉପରୁ ପଡଯାଉ।

23କିନ୍ତୁ ସେହିସବୁ କଦର୍ଯ୍ୟ କାମ ଭିତରୁ କୌଣସି ମୁଁ କେବେ କରି ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦଣ୍ଡକୁ ମୁଁ ସବୁବେଳେ ଭୟ କରେ। ତାଙ୍କର ମହିମା ମୋତେ ଭୟଭୀତ କରେ।

24ମୋର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମୁଁ କେବେ ବିଶ୍ୱାସ କରେନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରେ। ଖାଣ୍ଟି ସୁନାକୁ ମୁଁ କେବେ କହେ ନାହିଁ, 'ତୁ ମୋର ଆଶା।'

25ମୁଁ ଧନୀ ଥିଲି। କିନ୍ତୁ ତାହା ମୋତେ ଗର୍ବ କରିନାହିଁ। ମୁଁ ବହୁତ ଟଙ୍କା ରୋଜଗାର କରିଛି କିନ୍ତୁ ତାହା ମୋତେ ଖୁସି କରିପାରି ନାହିଁ।

26ଦୀପ୍ତିମାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ କି ସ୍ମରଣୀୟ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ମୁଁ କେବେ ଉପାସନା କରି ନାହିଁ।

27ସୂର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଉପାସନା କଲାଭଳି ମୋର ନିର୍ବୋଧତା ନାହିଁ।

28ଏହା ଏକ ପାପ ଯାହା ଦଣ୍ଡ ପାଇବା ଯୋଗ୍ୟ। ଯଦି ମୁଁ ସେହି ବସ୍ତୁକୁ ପୂଜା କରିଥାଏ, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ମୁଁ ଅବିଶ୍ୱସ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

29ମୋର ଶତ୍ରୁମାନେ ଯେତେବେଳେ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି,
ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଖୁସି ହୁଏ ନାହିଁ। ସେମାନଙ୍କ ବିପଦ
ସମୟରେ ମୁଁ କେବେ ହସେ ନାହିଁ।
30ମୋର ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କୁ ଅଭିଶାପ ଦେଇ ଓ ସେମାନଙ୍କ
ମୃତ୍ୟୁ କାମନାରେ ମୋର ମୁଖକୁ ପାପଯୁକ୍ତ ହେବାକୁ ଦେଇ
ନାହିଁ।
31ଅଚିହ୍ନା ଲୋକଙ୍କୁ ମୁଁ ଯେ ସବୁବେଳେ ଆହାର ଦେଇ
ଆସିଛି ତାହା ମୋ ଗୃହର ସମସ୍ତ ଲୋକ ଜାଣନ୍ତି।
32ମୋ ଗୃହ ମଧ୍ୟକୁ ଅଜଣା ଲୋକଙ୍କୁ ସବୁବେଳେ
ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରି ଆଣିଛି, ଯେଉଁଭଳିକି ରାତିରେ ରାସ୍ତାରେ
ଶୋଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ।
33ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ପାପକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖିବାକୁ
ଚାହାଁନ୍ତି। ମୁଁ କେବେ ମୋର ଦୋଷକୁ ଲୁଚାଏ ନାହିଁ।
34ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ କ'ଣ କହିବେ ତାହାକୁ ମୁଁ
କେବେ ଭୟ କରି ନାହିଁ। ସେହି ଭୟ ମୋତେ କେବେ
ନୀରବ କରାଇ ନାହିଁ। ବାହାରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ମୋତେ
କେବେ ପ୍ରତିରୋଧ କରିନାହିଁ। ଅନ୍ୟ ଲୋକର ଘୃଣାକୁ ମୁଁ
କେବେ ଭୟ କରିନାହିଁ।
35ମୁଁ କାମନା କରେ ମୋ କଥା ଜଣେ କେହି ଶୁଣି।
ମୋ ପକ୍ଷର କଥା କହିବାକୁ ମୋତେ ଦିଆଯାଉ। ମୁଁ ଚାହେଁ
ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତୁ। ମୁଁ କ'ଣ
ଭୁଲ୍ କରିଛି ବୋଲି ସେ ଭାବନ୍ତି। ମୁଁ ଚାହେଁ ସେ ତାହା
ଲେଖି ଦିଅନ୍ତୁ।
36ସେହି ଚିହ୍ନକୁ ମୁଁ ଗଳାର ମାଳି କରି ପିନ୍ଧିବି। ତାହାକୁ
ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ମୁକୁଟ ଭଳି ଥୋଇବି।
37ଯଦି ପରମେଶ୍ୱର ତାହା କରନ୍ତି, ତେବେ ମୁଁ ଯାହା
କରିଛି ସବୁକିଛି ବୁଝାଇ ଦେବି। ଜଣେ ନେତାଭଳି ମୋର
ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିବି।
38ମୋର ଜମି ମୁଁ କାହାଠାରୁ ଚୋରି କରିନାହିଁ। ଏହା
ଚୋରି କରିଥିବା କଥା କେହି ମୋତେ ଦୋଷ ଦେଇ
ପାରିବେ ନାହିଁ।
39ଜମିରୁ ପାଉଥିବା ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ମୁଁ କୃଷକମାନଙ୍କୁ
ସବୁବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ୟ ଦେଇଛି। ଜମିର ଯିଏ ମାଲିକ,
ତାହାଠାରୁ ଜମି ଛଡ଼ାଇ ନେବାକୁ ମୁଁ କେବେ ଚେଷ୍ଟା
କରିନାହିଁ।
40ଯଦି ମୁଁ କେବେ ବି ସେହିସବୁ ଭୁଲ୍ କାମ କରିଥାଏ,
ତେବେ ମୋ ଜମିରେ ଗହମ ଓ ଯଅ ବଦଳରେ କଣ୍ଟା ଓ
ବାଳୁଙ୍ଗା ଉଠୁ।" ଏବଂ ତା'ପରେ ଆୟୁବର କଥା ସମାପ୍ତ
ହେଲା।

ଇଲୀହୂ ଆଲୋଚନାରେ ଭାଗ ନେଲା

32 ଏହାପରେ ଆୟୁବର ତିନି ବନ୍ଧୁ ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ
କ୍ଷାନ୍ତ ହେଲେ। କାରଣ ସେମାନେ ଦେଖିଲେ,
ଆୟୁବ ନିଜ ଆଖିରେ ଧାର୍ମିକ ଅଟେ। 2କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ
ଜଣେ ଯୁବକ ଇଲୀହୂ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲା। ସେ ବାରଖେଲର
ପୁଅ ଥିଲା। ବାରଖେଲ ବୂଷୀୟ ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିର
ବଂଶଧର ଥିଲା। ଇଲୀହୂ, ରାମ୍ ପରିବାରର ଲୋକ ଥିଲା।
ଇଲୀହୂ, ଆୟୁବ ଉପରେ ରାଗ କରିଥିଲା। କାହିଁକି? କାରଣ
ଆୟୁବ ନିଜେ ଠିକ୍ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରୁଥିଲା। ଆୟୁବ
କହୁଥିଲା ସେ ଠିକ୍ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ଭୁଲ୍। 3ଇଲୀହୂ ମଧ୍ୟ
ଆୟୁବର ତିନି ବନ୍ଧୁ ଉପରେ ରାଗି ଥିଲା। କାହିଁକି? କାରଣ
ଆୟୁବର ତିନି ବନ୍ଧୁ ଆୟୁବର ଯୁକ୍ତିର ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିଲେ
ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ତଥାପି ସେମାନେ ଆୟୁବକୁ ଦୋଷ ଦେଲେ।
4ଇଲୀହୂ ସେଠାରେ ସବୁଠାରୁ ସାନ ଥିଲା। ସେ ମଧ୍ୟ ସବୁ
କଥା ଶୁଣିସାରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା। ତା'ପରେ ସେ
ଭାବିଲା ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆୟୁବ ସହିତ କଥା କହିପାରିବ।
5କିନ୍ତୁ ତା'ପରେ ଇଲୀହୂ ଦେଖିଲା ଆୟୁବର ତିନୋଟି
ସାଙ୍ଗଙ୍କର ଅଧିକ କିଛି କହିବାର ନାହିଁ। ତେଣୁ ସେ
ରାଗିଗଲା। 6ତା'ପରେ ଇଲୀହୂ କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା। ସେ
କହିଲା,

"ମୁଁ ଜଣେ ଯୁବକ ମାତ୍ର ଏବଂ ଆପଣମାନେ ବୟସ୍କ
ଲୋକ। ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଯାହା ଚିନ୍ତା କରୁଛି ତାହା ଆପଣଙ୍କୁ
କହିବାକୁ ଭୟ କରୁଛି।
7ମୁଁ ନିଜେ ଚିନ୍ତା କରିଥିଲି, 'ବୟସ୍କ ଲୋକମାନେ
ପ୍ରଥମେ କହିବା ଉଚିତ। ସେମାନେ ଅନେକ ଦିନହେଲା
ବଞ୍ଚିଛନ୍ତି। ସେମାନେ ଅନେକ କଥା ଶିଖିଛନ୍ତି।'
8କିନ୍ତୁ ମଣିଷ ଭିତରେ ଏକ ଆତ୍ମା ଅଛି ଏବଂ ଏହା
ସର୍ବଶକ୍ତିମାନଙ୍କର ନିଶ୍ୱାସ ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ବୁଝାମଣା
ଦେଇଥାଏ।
9ବୟସ୍କ ଲୋକମାନେ କେବଳ ଜ୍ଞାନୀ ନୁହଁନ୍ତି, ଏହା
ନୁହେଁ ଯେ କେବଳ ବୃଦ୍ଧ ଲୋକମାନେ ଠିକ୍ ବୁଝନ୍ତି।
10ତେଣୁ ଦୟାକରି ମୋ କଥା ଶୁଣନ୍ତୁ। ଏବଂ ମୁଁ କ'ଣ
ଭାବୁଛି ତାହା କହିବି।
11ଆପଣମାନେ ଯାହା କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିଲେ ତାହା ମୁଁ
ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହ ଶୁଣିଲି। ଆପଣ ଆୟୁବକୁ ଯେଉଁ ଉତ୍ତର
ଦେଲେ ତାହା ଶୁଣିଲି।
12ଆପଣ ଯେଉଁ ଜିନିଷ କହିଲେ ତାହା ସାବଧାନ
ହୋଇ ଶୁଣିଲି। ଆପଣମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ କେହି ଆୟୁବଙ୍କୁ
ଭୁଲ୍ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରି ପାରିଲ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ତାଙ୍କର
ଯୁକ୍ତିର ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିଲ ନାହିଁ।
13ଆପଣ ତିନିଜଣ କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆପଣମାନେ
ଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରି ଅଛନ୍ତି। ଆୟୁବର ଯୁକ୍ତିର ଉତ୍ତର
ପରମେଶ୍ୱର ନିଶ୍ଚୟ ଦେବା ଉଚିତ, ଲୋକମାନେ ନୁହଁନ୍ତି।
14ଆୟୁବ ତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ମୋ ଆଗରେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରି
ନାହାନ୍ତି। ଆପଣ ତିନିଜଣ ବ୍ୟବହାର କରିଥିବା ଯୁକ୍ତିକୁ ମୁଁ
ବ୍ୟବହାର କରିବି ନାହିଁ।
15ଆୟୁବ, ଏହି ଲୋକମାନେ ଯୁକ୍ତିରେ ହାରିଗଲେ।
ସେମାନଙ୍କର ଅଧିକ କିଛି କହିବାର ନାହିଁ। ସେମାନଙ୍କର
କୌଣସି ଅତିରିକ୍ତ ଉତ୍ତର ମଧ୍ୟ ନାହିଁ।
16ଆୟୁବ ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କର ଉତ୍ତରକୁ ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା
କଲି କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନେ ନୀରବ। ସେମାନେ ତୁମ୍ଭସହ
ଯୁକ୍ତି କରିବା ବନ୍ଦ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।
17ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଉତ୍ତର ଦେବି। ହଁ,
ମୁଁ ଯାହା ଚିନ୍ତା କରୁଛି ମୁଁ କହିବି।

18ମୋର ବହୁତ କିଛି କହିବାର ଅଛି ଯେ ମୁଁ ପ୍ରାୟତଃ
ବିସ୍ଫୋରଣ କରିଯିବି।
19ମୁଁ ନୂଆ ଭର୍ତ୍ତି ଯାଇଥିବା ଗୋଟିଏ ମଦ ବୋତଲ,
ଯାହା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖୋଲା ଯାଇ ନାହିଁ। ମୁଁ ଏକ ନୂଆ ମଦ୍ୟ
ଭାଣ୍ଡ ପରି ଯାହା ଫାଟିଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ।
20ତେଣୁ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ କହିବି। ତା'ପରେ ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ
ଅନୁଭବ କରିବି। ଆୟୁବର ଯୁକ୍ତିର ମୁଁ ଉତ୍ତର ଦେବି ଓ
ନିଶ୍ଚୟ କହିବି।
21ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଯେଭଳି ବ୍ୟବହାର କରେ,
ଆୟୁବ ସହିତ ମୁଁ ସେଭଳି ବ୍ୟବହାର କରିବି। ତା'ର
ମନଲାଖି କଥା କହିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବି ନାହିଁ। ଯାହା
ଉଚିତ ତାହା ମୁଁ କହିବି।
22ଗୋଟିଏ ବ୍ୟକ୍ତିଠାରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଅଧିକ
ଭଲ ବ୍ୟବହାର କରିପାରିବି ନାହିଁ। ଯଦି ମୁଁ କରେ
ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ଦଣ୍ଡ ଦେବେ।

33 "ଆୟୁବ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର କଥା ଶୁଣ। ଯେଉଁ
ବିଷୟ ମୁଁ କହୁଛି, ତାହା ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ।
2ମୁଁ କହିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ।
3ମୋର ହୃଦୟ ନିର୍ମଳ। ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ସତ୍ ବାକ୍ୟ ହିଁ
କହିବି। ମୁଁ ଜାଣିଥିବା ବିଷୟରେ ସତ୍ୟହିଁ କେବଳ କହିବି।
4ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା ମୋତେ ତିଆରି କରିଛି।
ସର୍ବଶକ୍ତିମାନଙ୍କର ନିଶ୍ୱାସ ମୋତେ ଜୀବନ ଦେଇଛି।
5ଆୟୁବ ମୋ କଥା ଶୁଣ, ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ପାର ମୋତେ
ଉତ୍ତର ଦିଅ। ତୁମ୍ଭ ଉତ୍ତର ପ୍ରସ୍ତୁତ ରଖ, ଯାହା ଫଳରେ
ତୁମ୍ଭେ ମୋ ସହିତ ଯୁକ୍ତି କରିପାରିବ।
6ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ତୁମ୍ଭେ ଏବଂ ମୁଁ ସମାନ।
ଆମ୍ଭକୁ ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱର ମାଟି ହିଁ
ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି।
7ଆୟୁବ ମୋତେ ଭୟ କର ନାହିଁ। ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ପ୍ରତି
କଠୋର ହେବି ନାହିଁ।
8କିନ୍ତୁ ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ ଯାହା କହିଲ ମୁଁ ଶୁଣିଲି।
9ତୁମ୍ଭେ କହିଲ, 'ମୁଁ ପବିତ୍ର, ମୁଁ ନିରୀହ, ମୁଁ କିଛି ଭୁଲ
କରିନାହିଁ, ମୁଁ ଦୋଷୀ ନୁହେଁ।
10ମୁଁ କିଛି ଭୁଲ କରିନାହିଁ ଅଥଚ ପରମେଶ୍ୱର ମୋ
ବିପକ୍ଷରେ। ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ଶତ୍ରୁଭଳି ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି।
11ପରମେଶ୍ୱର ମୋର ପାଦ ଦୁଇଟିକୁ ଶୃଙ୍ଖଳାବଦ୍ଧ କରନ୍ତି।
ମୁଁ ଯାହା କରେ ପରମେଶ୍ୱର ତାହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତି।'
12କିନ୍ତୁ ଆୟୁବ ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ କହୁଛି, ତୁମ୍ଭେ ସେସବୁ ଭୁଲ୍
କଥା କହିଛ। ପରମେଶ୍ୱର ଯେ କୌଣସି ମଣିଷ ଅପେକ୍ଷା
ବଡ।
13ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ କାହିଁକି ଯୁକ୍ତି କରୁଛ।
ସେ ଯାହା କରୁଛନ୍ତି ସେ ସବୁର ହିସାବ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ, ଏହି
କାରଣରୁ କି? ତୁମ୍ଭେ ଭାବୁଛ ପରମେଶ୍ୱର ସବୁକଥା ତୁମ୍ଭକୁ
ବୁଝାଇ କହିବେ।
14କିନ୍ତୁ ହୁଏତ ପରମେଶ୍ୱର ଏପରି ଭାବରେ କହନ୍ତି ଯେ
ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ।
15ପରମେଶ୍ୱର ହୁଏତ ଲୋକଙ୍କୁ ସ୍ୱପ୍ନରେ କହନ୍ତି କିମ୍ବା
ରାତିରେ ଦର୍ଶନ ଦେଇ କହନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ
ଗଭୀର ନିଦ୍ରା ଯାଇଥାନ୍ତି। 16ତା'ପରେ ସେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର
କାନ ଖୋଲି ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଭୟଭୀତ କରାନ୍ତି
ସେମାନେ ଯାହା ଶୁଣନ୍ତି।
17ପରମେଶ୍ୱର ଲୋକଙ୍କୁ ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ନିବୃତ୍ତ କରାଇବାକୁ
ଚେତାବନୀ ଶୁଣାନ୍ତି ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଗର୍ବ କରିବାରୁ
ବନ୍ଦ କରନ୍ତି।
18ପରମେଶ୍ୱର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଚେତାବନୀ ଦିଅନ୍ତି ଯାହା
ଫଳରେ ସେ ତା'ର ପ୍ରାଣକୁ ମୃତ୍ୟୁ ଗର୍ତ୍ତରୁ ରକ୍ଷା କରନ୍ତି।
ପରମେଶ୍ୱର ଏହା କରନ୍ତି ଖଡ୍ଗ ମୁଖରୁ ଆତ୍ମକୁ ରକ୍ଷା କରିବା
ପାଇଁ।
19କିମ୍ବା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଛଣାରେ ମଧ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ
ବାଣୀ ଶୁଣିପାରେ ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ଦଣ୍ଡ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା
ସହ୍ୟ କରେ। ପରମେଶ୍ୱର ବ୍ୟାଧିଦ୍ୱାରା ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ
ଚେତାବନୀ ଦିଅନ୍ତି। ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଏତେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ପାଏ ଯେତେ
ଯେମିତି ତା'ର ସବୁହାଡ କଷ୍ଟ ପାଏ।
20ସେ ଏତେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କରେ ଯେ ସେ
ଖାଇପାରେ ନାହିଁ। ସେ ଏପରିକି ସୁସ୍ୱାଦୁ ଖାଦ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଘୃଣା
କରେ।
21ତା'ର ଶରୀର ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଏ। ସେ କ୍ରମେ କ୍ଷୀଣ
ହୋଇଯାଏ। ତା'ର ହାଡ଼ସବୁ ପଦାକୁ ଦେଖାଯାଏ।
22ସେହି ଲୋକ ମୃତ୍ୟୁର ଦ୍ୱାର ଦେଶରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଏ।
ତା'ର ଜୀବନ ମୃତ୍ୟୁର ନିକଟ ହୋଇ ଆସେ।
23ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ହଜାରେ ଦୂତ ଅଛନ୍ତି। ସେହି ଦୂତମାନଙ୍କ
ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ହୁଏତ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ରଖିଥାଏ।
ସେହି ଦୂତ ହୁଏତ ସେହି ଲୋକ କରିଥିବା ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ
ସେ କହିପାରେ।
24ହୁଏତ ସେହି ଦୂତ ସେହି ଲୋକକୁ କୃପା କରିବେ
ଏବଂ ତା' ତରଫରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ କହି ପାରନ୍ତି, 'ସେହି
ଲୋକ କବରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ରକ୍ଷା ପାଉ' ମୁଁ କ୍ଷତି ପୂରଣ
ପାଇଅଛି।
25ସେହି ଲୋକର ଶରୀର ପୁଣି ସତେଜ ହେବ ଓ ସେ
ପୁଣି ସୁସ୍ଥ ସବଳ ହୋଇଯିବ। ସେ ଯେଭଳି ଯୁବକ ଥିଲା
ପୁଣି ସେହିଭଳି ହୋଇଯିବ।
26ସେହି ଲୋକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବ ଓ
ପରମେଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ତା' ପ୍ରତି ପ୍ରସନ୍ନ ହେବେ। ତା'ପରେ ସେ
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ମୁଖ ଦେଖିବ ଓ ଆନନ୍ଦରେ ଚିତ୍କାର କରି
ଉଠିବ, ଯେତେବେଳେ ସେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ତା'ର ଯଥାର୍ଥ ଅବସ୍ଥା
ଫେରାଇ ଦେବେ।
27ତା'ପରେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସ୍ୱୀକାର
କରି କହିବ, 'ମୁଁ ପାପ କରିଛି। ମୁଁ ଭଲକୁ ମନ୍ଦରେ
ପରିଣତ କରିଛି। କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ଦଣ୍ଡ ଦେଇ
ନାହାଁନ୍ତି ଯାହାର କି ମୁଁ ହକଦାର ଥିଲି।
28ପରମେଶ୍ୱର ମୋର ଆତ୍ମାକୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି। ମୃତ୍ୟୁ
ଗମନରୁ ମୁଁ ପୁଣି ଜୀବନକୁ ଭୋଗ କରିପାରିବି।'
29ପରମେଶ୍ୱର ଏକଥା ବାରମ୍ବାର ସେହି ଲୋକପାଇଁ
କରନ୍ତି।

30କାହିଁକି? ସେହି ଲୋକକୁ ଚେତାବନୀ ଦେଇ ତା'ର
ଆତ୍ମାକୁ ମୁକ୍ତ ଦେଇ ତାକୁ ମରଣରୁ ରକ୍ଷା କରନ୍ତି। ଫଳରେ
ସେ ଲୋକ ତା' ଜୀବନ ଆନନ୍ଦରେ ବିତାଇବ।
31ଆୟୁବ, ମୋ କଥାକୁ ଧ୍ୟାନ ଦିଅ। ମୋ କଥା ଶୁଣ।
ନୀରବ ରୁହ ଏବଂ ମୋତେ କହିବାକୁ ଦିଅ।
32କିନ୍ତୁ ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ ଯଦି ମୋ କଥାରେ ଏକମତ ନ
ହେଉଛ ତା'ହେଲେ ତୁମ୍ଭେ କହିଯାଅ। ତୁମ୍ଭର ଯୁକ୍ତି ମୋତେ
କୁହ ଯାହା ଫଳରେ ମୁଁ ତାକୁ ସଂଶୋଧନ କରିଦେବି।
33କିନ୍ତୁ ଆୟୁବ ଯଦି ତୁମ୍ଭର କିଛି କହିବାର ନାହିଁ ମୋ
କଥା ଶୁଣ। ନୀରବ ହୁଅ, ମୁଁ ଜ୍ଞାନ ଶିଖାଇବି।"

34 ତା'ପରେ ଇଲୀହୂ ତା'ର କଥାକୁ ଜାରିରଖି କହିଲା,
2"ହେ ଜ୍ଞାନୀମାନେ ମୋ କଥା ମନଦେଇ ଶୁଣ,
ଯାହା ମୁଁ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛି। ହେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ମୋ କଥାକୁ
ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଶୁଣ।
3କାରଣ କର୍ଣ୍ଣ ଯାହା ଶୁଣେ ତାହା ପରୀକ୍ଷା କରେ, ଠିକ୍
ଜିହ୍ୱା ଖାଦ୍ୟର ସ୍ୱାଦ ବାରିବା ପରି।
4ତେଣୁ ଆସ ଏହିସବୁ ଯୁକ୍ତିକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ଏବଂ
ସ୍ଥିର କରିବା କେଉଁଟା ଠିକ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ। ଆମ୍ଭେ
ସମସ୍ତେ ମିଶି ଶିଖିବା ଭଲ କାହାକୁ କହନ୍ତି।
5ଆୟୁବ କହେ, 'ମୁଁ ଆୟୁବ, ମୁଁ ନିରପରାଧୀ ଅଟେ।
ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ମୋ' ପ୍ରତି ଉଚିତ୍ ନ୍ୟାୟ୍ କରି ନାହାଁନ୍ତି।
6ମୁଁ ନିରପରାଧୀ ହେଲେବି କିନ୍ତୁ ବିଚାର ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ
ଯିବାରୁ ମୁଁ ମିଥ୍ୟାବାଦୀରେ ପରିଗଣିତ ହୋଇଅଛି। ମୁଁ
ନିରପରାଧୀ ହେଲେବି କିନ୍ତୁ ମୁଁ ବହୁତ କଷ୍ଟ ସହିଅଛି।'
7ଆୟୁବ ଭଳି ଆଉ କେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଅଛନ୍ତି କି? ଆୟୁବ
ଖାତିର କରେ ନାହିଁ, ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ତାକୁ ଅପମାନିତ କର।
8ଆୟୁବ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ବନ୍ଧୁତା କରିଛି। ଆୟୁବ
ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ରହିବାକୁ ଭଲପାଏ।
9ମୁଁ ଏହା କାହିଁକି କହିଲି। କାରଣ ଆୟୁବ କହୁଛି,
'ଜଣେ ଯଦି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ
ସେ ଲାଭ ପାଏ ନାହିଁ'।'
10ତୁମ୍ଭେମାନେ ବୁଝାମଣା ସମ୍ପନ୍ନ ମଣିଷ ମୋ କଥା
ଶୁଣ। କୌଣସି ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ
ଦ୍ୱାରା ଅସମ୍ଭବ! ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱର କୌଣସି ଭୁଲ୍
କରନ୍ତି ନାହିଁ।
11ପରମେଶ୍ୱର ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସେ ଯାହା କରିଥାଏ
ତାକୁ ତାହା ଦିଅନ୍ତି। ସେ ଲୋକଙ୍କୁ ଯାହା ପ୍ରାପ୍ୟ ତାହା
ଦିଅନ୍ତି।
12ଏହାହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟେ। ପରମେଶ୍ୱର କୁକର୍ମ କରନ୍ତି
ନାହିଁ। ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱର ନ୍ୟାୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ କରନ୍ତି ନାହିଁ।
13ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପୃଥିବୀର ଦାୟିତ୍ୱରେ ରହିବା ପାଇଁ
କେହି ମନୋନୀତ କରିନାହାନ୍ତି। କେହି ତାଙ୍କୁ ସମଗ୍ର
ପୃଥିବୀର ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଇ ନାହିଁ।
14ଯଦି ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ଥିର କରନ୍ତି ଲୋକମାନଙ୍କ ଜୀବନ
ଶରୀରରୁ ତାଙ୍କର ଆତ୍ମା ଓ ନିଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସକୁ କାଢି ନେବେ।
15ତେବେ ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତ ଲୋକେ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ
କରିବେ। ସବୁ ଲୋକ ପୁଣି ଧୂଳିରେ ପରିଣତ ହେବେ।
16ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଜ୍ଞାନୀ ମନୁଷ୍ୟ, ତା'ହେଲେ ମୋ କଥା
ମନଦେଇ ଶୁଣ।
17ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସଚ୍ଚୋଟ ହେବାକୁ ଘୃଣା କରେ, ସେ
କେବେ ଶାସକ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ଆୟୁବ, ପରମେଶ୍ୱର
ଅତ୍ୟନ୍ତ ପରାକ୍ରମଶାଳୀ ଓ ନ୍ୟାୟପରାୟଣ ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ଭାବୁଛ
ତୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିପାରିବ।
18କେହି ଜଣେ ରାଜାକୁ କହେ କି, 'ତୁମ୍ଭେ ଗୋଟିଏ
ଅପଦାର୍ଥ?' କିମ୍ବା କିଏ ନେତାମାନଙ୍କୁ କହେ, 'ତୁମ୍ଭେମାନେ
ଦୁଷ୍ଟ ଅଟ।'
19ପରମେଶ୍ୱର ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ନେତାମାନଙ୍କୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି
ନାହିଁ। ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ଧନୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଗରୀବ
ଲୋକମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଅଧିକ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ। କାହିଁକି?
କାରଣ ପରମେଶ୍ୱର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି।
20ଲୋକେ ହଠାତ୍ ମଧ୍ୟ ରାତ୍ରିରେ ହୁଏତ ମରି ଯାଇପାରନ୍ତି।
ଲୋକେ ହୁଏତ ବେମାର ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁମୁଖରେ ପଡ଼ି ପାରନ୍ତି।
ଏପରିକି କ୍ଷମତାଶାଳୀ ଲୋକ ବି କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟ କାରଣ ନ
ଥାଇ ମରିପାରନ୍ତି।
21ପରମେଶ୍ୱର ଲୋକମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ
କରନ୍ତି। ପରମେଶ୍ୱର ମଣିଷର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦ ଗତିକୁ
ଜାଣନ୍ତି।
22ଏପରି କୌଣସି ଅନ୍ଧକାର ଅଧିକ ନୁହେଁ ଯାହା ଦୁଷ୍ଟ
ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ଲୁଚାଇପାରେ।
23ପରମେଶ୍ୱର ଲୋକଙ୍କୁ ଆଉ ଟିକିଏ ପରୀକ୍ଷା କରିବା
ପାଇଁ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱର
ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ଲୋକଙ୍କୁ ଆଣି ବିଚାର କରିବାକୁ ଦରକାର
ମନେ କରନ୍ତି ନାହିଁ।
24ଯଦି କ୍ଷମତାଶାଳୀ ଲୋକେ ମନ୍ଦକାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି, ପରମେଶ୍ୱର
ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନ କରନ୍ତି ନାହିଁ। ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କେବଳ
ଧ୍ୱଂସ କରିଦିଅନ୍ତି। ତାଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ ନେତା
କରିବାକୁ ସେ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି।
25ତେଣୁ ପରମେଶ୍ୱର ଜାଣନ୍ତି ଲୋକେ କ'ଣ କରନ୍ତି।
ସେଥିପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱର ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ରାତିକ ଭିତରେ
ପରାଜିତ କରିବେ ଓ ସେମାନେ ଧ୍ୱଂସ ହେବେ।
26ପରମେଶ୍ୱର ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବେ। କାରଣ
ସେମାନେ ମନ୍ଦକାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି। ପରମେଶ୍ୱର ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ
ଶାସ୍ତି ଦେବେ, ଯେଉଁଠାରେ କି ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ଏହା
ଘଟୁଛି ବୋଲି ଦେଖି ପାରିବେ।
27କାହିଁକି? କାରଣ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମାନନ୍ତି
ନାହିଁ। ସେହି ମନ୍ଦ ଲୋକଗୁଡ଼ାକ ପରମେଶ୍ୱର ଯାହା ଚାହାନ୍ତି
ତାହା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ନାହିଁ।
28ସେହି ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକେ ଗରୀବଙ୍କୁ ଆଘାତ କରନ୍ତି।
ଫଳରେ ସେହି ଗରୀବମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ
ଚିତ୍କାର କରନ୍ତି। ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ଡାକକୁ
ଶୁଣନ୍ତି।
29କିନ୍ତୁ ଯଦି ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ଥିର କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ
ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ ନାହିଁ। ତା'ହେଲେ କେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ
ଦୋଷ ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ଯଦି ପରମେଶ୍ୱର ଲୋକଙ୍କଠାରୁ

ନିଜକୁ ଲୁଚେଇ ରଖନ୍ତି, କେହି ତାଙ୍କୁ ଖୋଜି ପାଇବ ନାହିଁ।
ପରମେଶ୍ୱର ଲୋକମାନଙ୍କର ଓ ଦେଶମାନଙ୍କର ଶାସନ
କର୍ତ୍ତା।
30ଯଦି ଜଣେ ଶାସକ ଲୋକଙ୍କ ପାପର କାରଣ ହୁଅନ୍ତି,
ତା'ହେଲେ ପରମେଶ୍ୱର ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଶାସନ ଗାଦିରୁ
ହଟାଇ ଦିଅନ୍ତି।
31ଏହା ଘଟିବ ଯଦି ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି
କହେ, 'ମୁଁ ଦୋଷୀ ଅଟେ। ମୁଁ ଆଉ ପାପ କରିବ ନାହିଁ।
32ହେ ପରମେଶ୍ୱର, ଯଦିଓ ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ଦେଖିପାରୁ ନାହିଁ,
ଜୀବନରେ କେଉଁଟା ଠିକ୍ ବାଟ ମୋତେ ତୁମ୍ଭେ ଶିକ୍ଷା ଦିଅ।
ଯଦି ମୁଁ କିଛି ଭୁଲ କରିଛି, ମୁଁ ଆଉ ସେପରି ପୁଣି ଥରେ
କରିବ ନାହିଁ।'
33ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ ଚାହୁଁଛ ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭକୁ ପୁରସ୍କୃତ
କରନ୍ତୁ। କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ମନା କରୁଛ। ଆୟୁବ
ଏହା ତୁମ୍ଭର ନିଷ୍ପତ୍ତି ମୋର ନୁହେଁ। ତୁମ୍ଭେ କୁହ ମୋତେ
ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ଭାବୁଛ।
34ଜଣେ ଜ୍ଞାନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ମୋ କଥା ଶୁଣିବ। ଜଣେ ଜ୍ଞାନୀ
ବ୍ୟକ୍ତି କହିବ,
35'ଆୟୁବ ଜଣେ କିଛି ନଜାଣିଥିବା ଲୋକ ପରି କଥା
କୁହେ। ଆୟୁବ ଯେଉଁ କଥା କୁହେ ସେଥିର କିଛି ଅର୍ଥ ହୁଏ
ନାହିଁ।'
36ମୁଁ ଭାବୁଛି ଆୟୁବକୁ ଅଧିକ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯିବା ଦରକାର।
କାହିଁକି? କାରଣ ଆୟୁବ ଆମ୍ଭକୁ ଯାହା ଉତ୍ତର ଦେଲା,
ଯେମିତି ଜଣେ ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ଉତ୍ତର ଦେବ।
37ଆୟୁବର ବିଦ୍ରୋହ ତା'ର ଅନ୍ୟ ପାପ ସହିତ ଯୋଗ
କରେ। ଆୟୁବ ଆମ୍ଭ ସମ୍ମୁଖରେ ବସେ ଏବଂ ଆମ୍ଭକୁ
ଅପମାନିତ କରେ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟରେ ଅତ୍ୟଧିକ
କୁହେ।"

35 ଇଲୀହୂ କଥା କହି ଚାଲିଲା: ସେ କହିଲା,
2"ଆୟୁବ, 'ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ଭାବୁଛ ଯେ ଏହା କହିବା
ନ୍ୟାଯ୍ୟ,' ମୁଁ ଠିକ୍ ମୋର ମକଦ୍ଦମାରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ
ବିରୁଦ୍ଧରେ।
3ଏବଂ ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପଚାର, 'ଯଦି
ଜଣେ ତାଙ୍କୁ ଖୁସି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ, ସେ କ'ଣ ଲାଭ
ପାଇବ। ମୁଁ ଯଦି ପାପ ନକରେ, ତା'ହେଲେ ମୋର କି
ଉପକାର ସାଧିତ ହେବ।'
4ଆୟୁବ ମୁଁ ତୁମ୍ଭେ ଓ ତୁମ୍ଭର ସହିତ ଥିବା ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ
ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଚାହେଁ।
5ଆୟୁବ, ଆକାଶକୁ ଦେଖ। ମେଘମାଳାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କର,
ସେ ସବୁ ତୁମ୍ଭଠାରୁ ବହୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ।
6ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ ଯଦି ପାପ କର, ତାହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ
ଆଘାତ କରେ ନାହିଁ। ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଅନେକ ପାପର
ଅଧିକାରୀ ହୁଅ, ତେବେ ସେଥିରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର କିଛି
ହୁଏ ନାହିଁ।
7ଏବଂ ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ ଯଦି ବହୁତ ଭଲ ଏହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ
ସାହାଯ୍ୟ କରେ ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭଠାରୁ କିଛି ପାଆନ୍ତି
ନାହିଁ।
8ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ କରୁଥିବା ଭଲ ଓ ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ ସବୁ
ତୁମ୍ଭଭଳି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆକ୍ରାନ୍ତ କରେ। ସେ ସବୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ
ସାହାଯ୍ୟ ବା କ୍ଷତି କରେ ନାହିଁ।
9ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନେ ଯେତେବେଳେ ଆଘାତ ପାଆନ୍ତି,
ସେମାନେ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ଚିତ୍କାର କରନ୍ତି। ସେମାନେ
ଶକ୍ତିମାନ ଲୋକଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଆନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କର
ସାହାଯ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି।
10କିନ୍ତୁ ସେହି ମନ୍ଦ ଲୋକମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ
କାମନା କରନ୍ତି ନାହିଁ। ସେମାନେ କହିବେ ନାହିଁ,
'କେଉଁଠି ସେହି ପରମେଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ମୋତେ ତିଆରି
କରିଛନ୍ତି। ଲୋକମାନେ ଯେତେବେଳେ ନିରାଶ ହୁଅନ୍ତି,
ପରମେଶ୍ୱର ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି। ତେଣୁ
ସେ କାହାଁନ୍ତି।
11ପରମେଶ୍ୱର ଆମ୍ଭକୁ ପଶୁପକ୍ଷୀଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ଜ୍ଞାନୀ
କରନ୍ତି, ସେ କାହାଁନ୍ତି?'
12କିମ୍ବା ଯଦି ସେହି ମନ୍ଦ ଲୋକମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ
ସାହାଯ୍ୟ କାମନା କରନ୍ତି, ତେବେ ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ
ଉତ୍ତର ଦେବେ ନାହିଁ। କାହିଁକି? କାରଣ ସେହି ଲୋକମାନେ
ଅତ୍ୟଧିକ ଗର୍ବୀ। ସେମାନେ ତଥାପି ଭାବନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ
ଗୁରୁତ୍ୱ ଅତ୍ୟଧିକ।
13ଏହା ସତ୍ୟ, ସେମାନଙ୍କର ମୂଲ୍ୟହୀନ ମାଗୁଣୀକୁ
ପରମେଶ୍ୱର ଶୁଣିବେ ନାହିଁ। ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କ
ପ୍ରତି ମନୋଯୋଗ କରିବେ ନାହିଁ।
14ଏପରି କମ୍ ଭାବରେ ତୁମ୍ଭେ ଯେତେବେଳେ କୁହ
ତୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କୁ ପାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ସେ ତୁମ୍ଭ କଥା ଶୁଣିବେ
ନାହିଁ। ତୁମ୍ଭର ମାମଲା ତାଙ୍କଠାରେ ପଡିଛି ଏବଂ ତୁମ୍ଭେ ନିଶ୍ଚିତ
ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବ।
15ଆୟୁବ ଭାବେ ପରମେଶ୍ୱର ମନ୍ଦଲୋକଙ୍କୁ ଶାସ୍ତି ଦିଅନ୍ତି
ନାହିଁ। ସେ ଚିନ୍ତା କରେ ପରମେଶ୍ୱର ପାପପ୍ରତି ମନୋଯୋଗ
କରନ୍ତି ନାହିଁ।
16ତେଣୁ ଆୟୁବ, ତାହାର ମୂଲ୍ୟହୀନ କଥା ଜାରି ରଖେ।
ଏହା ଅତି ସହଜରେ ଜଣାଯାଏ ଯେ, ଆୟୁବ ଜାଣେ ନାହିଁ
ସେ କ'ଣ କହୁଛି।"

36 ଇଲୀହୂ ତା'ର କଥା ଜାରି ରଖି କହିଲା। ସେ
କହିଲା,
2"ମୋ ସହିତ ଟିକେ ସାମାନ୍ୟ ଅଧିକ ସମୟ ଧୈର୍ଯ୍ୟ
ଧର। ଯାହା ଫଳରେ ମୁଁ ମୋର ଯୁକ୍ତି ତୁମ୍ଭକୁ ଦେଇ
ପାରିବ। ତଥାପି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ତରଫରୁ ମୋତେ ବହୁତ
କିଛି କହିବାର ଅଛି।
3ମୋର ଜ୍ଞାନ ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାଣ୍ଟି ଦେବି।
ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି ଓ ମୁଁ ପ୍ରମାଣ କରିଦେବି
ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ନ୍ୟାୟନିଷ୍ଠ।
4ଆୟୁବ, ମୁଁ ସତ କହୁଛି ମୁଁ ଜାଣେ ମୁଁ କେଉଁ
ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଛି।
5ପରମେଶ୍ୱର ଅତି ଶକ୍ତିଶାଳୀ କିନ୍ତୁ ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ
ଘୃଣା କରନ୍ତି ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ସେ
ମଧ୍ୟ ଅତି ଜ୍ଞାନୀ।

6ଦୁଷ୍ଟଲୋକଙ୍କୁ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱର ଅନୁମତି ନେବେ ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱର ଦରିଦ୍ର ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ନ୍ୟାୟଶୀଳ।

7ପରମେଶ୍ୱର ସତ୍ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଚାହାଁ କେବେ ବନ୍ଦ କରନ୍ତି ନାହିଁ। ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ରାଜାମାନଙ୍କ ପରି ଚିରଦିନ ସିଂହାସନରେ ବସାନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସେମାନଙ୍କର ଉତ୍ଥାନ କରନ୍ତି।

8ତେଣୁ ଯଦି ଲୋକମାନେ ଦଣ୍ଡ ପାଆନ୍ତି, ସେମାନେ ରସି ଓ ଜଞ୍ଜିରରେ ବନ୍ଧା ହୁଅନ୍ତି।

9ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ କହିବେ କ'ଣ ସେମାନେ ଭୁଲ କରିଛନ୍ତି। ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ କହିବେ, ସେ ପାପ କରିଛି, ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ କହିବେ ସେମାନେ ଗର୍ବୀ।

10ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ଚେତାବନୀ ଶୁଣିବାକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ କରିବେ। ସେ ତାଙ୍କୁ ପାପ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବେ।

11ଯଦି ସେହି ଲୋକମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କଥା ଶୁଣନ୍ତି ଓ ତାଙ୍କୁ ମାନନ୍ତି, ତା'ହେଲେ ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ସଫଳ କରାଇବେ ଏବଂ ସେମାନେ ସୁଖ ଶାନ୍ତିରେ ଜୀବନ କଟାଇବେ।

12ଯଦି ସେହି ଲୋକମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଦେଶ ମାନିବାକୁ ମନା କରନ୍ତି, ତା'ହେଲେ ସେମାନେ ଧ୍ୱଂସ ହେବେ। ସେମାନେ ମୂର୍ଖଙ୍କ ଭଳି ମରିବେ।

13ନାସ୍ତିକ ଲୋକମାନେ କ୍ରୋଧକୁ ସେମାନଙ୍କ ନିଜ ପାଇଁ ସାଇତି ରଖନ୍ତି। ଯେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱର ତାକୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ କ୍ରନ୍ଦନର ରୋଳ ଉଠାଇବାକୁ ମନା କରନ୍ତି।

14ସେହି ଲୋକମାନେ ମରିବେ, ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଅଦ୍ୟପି ଯୁବା, ମନ୍ଦିରର ପୁରୁଷ ବେଶ୍ୟାପରି।

15କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱର ଦୁଃଖୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଦୁଃଖରୁ ଉଦ୍ଧାର କରନ୍ତି। ପରମେଶ୍ୱର ଏହି ଦୁଃଖ ମାଧ୍ୟମରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସଚେତନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି, ତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବା ପାଇଁ।

16ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭକୁ କଷ୍ଟରୁ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ଚାହାନ୍ତି ଏବଂ ତା' ବଦଳରେ ଏକ କଷ୍ଟବିହୀନ ଜୀବନ ଦେବା ପାଇଁ ଚାହାଁନ୍ତି। ପରମେଶ୍ୱର ଚାହାଁନ୍ତି ତୁମ୍ଭ ଟେବୁଲରେ ପ୍ରଚୁର ଖାଦ୍ୟ ରହୁ।

17କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ ବିଚାରରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେଲ। ତେଣୁ ତୁମ୍ଭେ ଜଣେ ମନ୍ଦ ବ୍ୟକ୍ତିଭଳି ଶାସ୍ତି ପାଇଲ।

18ତୁମ୍ଭର କ୍ରୋଧ ତୁମ୍ଭକୁ ବଦଳାଇ ନଦେଉ, ଯାହା ଫଳରେ ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପରିହାସ କରିବ। ଏବଂ ଗୁରୁତର କ୍ଷତିପୁରଣ ତୁମ୍ଭକୁ ଦୂରକୁ ନେଇ ନଯାଉ।

19ତୁମ୍ଭର ଟଙ୍କା ପଇସା ତୁମ୍ଭକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରେ ନାହିଁ କି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ତୁମ୍ଭକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରେ ନାହିଁ।

20ରାତି ଆସୁ ବୋଲି ଇଚ୍ଛାକର ନାହିଁ। ଲୋକେ ରାତିରେ ମିଳାଇ ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି। ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ଲୁଚିକି ରହି ପାରିବେ।

21ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ ବହୁତ କଷ୍ଟ ସହିଲଣି। ତଥାପି ମନ୍ଦ ବିଷୟ ପସନ୍ଦ କର ନାହିଁ। ସାବଧାନ, ଭୁଲ୍ କାମ କର ନାହିଁ।

22ଦେଖ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶକ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମହାନ କରିଛି। ପରମେଶ୍ୱର ହେଉଛନ୍ତି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଶିକ୍ଷକ।

23କେହି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ କ'ଣ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ କହିପାରିବ ନାହିଁ। କେହି ତାଙ୍କୁ କହିପାରିବ ନାହିଁ, 'ହେ ପରମେଶ୍ୱର, ତୁମ୍ଭେ ଭୁଲ୍ କରିଛ।'

24ମନେରଖ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସାକର। ବହୁତ ଲୋକେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରି ଅନେକ ଗୀତ ଲେଖିଛନ୍ତି।

25ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ପରମେଶ୍ୱର କ'ଣ କରିଛନ୍ତି ଦେଖି ପାରିବ। ଦୂର ଦେଶର ଲୋକମାନେ ସେହିସବୁ କଥା ଦେଖି ପାରିବେ।

26ହଁ, ପରମେଶ୍ୱର ମହାନ୍ ଅଟନ୍ତି। ଆମ୍ଭେ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ମହାନତାକୁ ବୁଝି ପାରୁ ନାହୁଁ। ଏହା ଜାଣିବା ଅସମ୍ଭବ ପରମେଶ୍ୱର କେତେ ବର୍ଷରୁ ଅଛନ୍ତି।

27ପରମେଶ୍ୱର ଭୂମିରୁ ଜଳ ନିଅନ୍ତି ଓ ତାକୁ କୁହୁଡ଼ି ଓ ବର୍ଷାରେ ପରିଣତ କରନ୍ତି।

28ତେଣୁ ବାଦଲ ଖଣ୍ଡ ଜଳ ବୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି। ତା'ଫଳରେ ବର୍ଷାଜଳ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼େ।

29କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ, ପରମେଶ୍ୱର ମେଘକୁ ବାହାରେ ବିସ୍ତାର କରନ୍ତି କି ଆକାଶରେ ଘଡଘଡ କିପରି ମାରେ।

30ଦେଖ, ପରମେଶ୍ୱର କେମିତି ପୃଥିବୀ ଉପରେ ବିଜୁଳିର ଆଲୋକ ବିସ୍ତାର କରନ୍ତି ଓ ସମୁଦ୍ରର ଗଭୀରତମ ପ୍ରଦେଶକୁ ମଧ୍ୟ ଆଚ୍ଛାଦିତ କରି ଦିଅନ୍ତି।

31ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ଦେଶମାନଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ପାଇଁ ଓ ପ୍ରଚୁର ଖାଦ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେବାପାଇଁ।

32ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ ହାତରେ ବିଜୁଳି ଆଚ୍ଛାଦନ କରି ସେ ନିଜେ ଚାହୁଁଥିବା ଜାଗାମାନଙ୍କୁ ମାରନ୍ତି।

33ଘଡଘଡ ସୂଚନା ଦିଏ ଯେ ଝଡ଼ ଆସୁଛି। ଏପରିକି ପଶୁପଲ ମଧ୍ୟ ଆଗାମୀ ଝଡ଼ ବତାସ ଆସିବା ଜାଣି ପାରନ୍ତି।

37 "ବିଜୁଳି ଓ ଘଡ଼ଘଡ଼ି ମୋତେ ଭୟଭୀତ କରେ। ଛାତି ଭିତରର ହୃତପିଣ୍ଡ ଭୟରେ କମ୍ପି ଉଠେ।

2ସମସ୍ତେ ଶୁଣ! ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱର ଘଡ଼ଘଡ଼ି ଭଳି ଶୁଣାଯାଏ। ସେହି ଘଡ଼ଘଡ଼ିର ଶବ୍ଦକୁ ଶୁଣ, ଯାହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଟିରୁ ବାହାରେ।

3ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କର ବିଜୁଳିକୁ ମାରନ୍ତି ଯାହା ସମଗ୍ର ଆକାଶକୁ କମ୍ପିତ କରେ। ଏହା ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀକୁ ମଧ୍ୟ ଝଲସାଇ ଦିଏ।

4ତା'ପରେ ବିଜୁଳି ମାରିବା ପରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବଜ୍ର ଗମ୍ଭିର କଣ୍ଠସ୍ୱର ଶୁଣାଯାଏ, ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କର ଚମତ୍କାର ସ୍ୱରରେ ଘଡ଼ଘଡ଼ି କରନ୍ତି। ବିଜୁଳି ମାରିଲା ବେଳେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱର ଘଡ଼ଘଡ଼ି ମାରେ।

5ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଘଡଘଡ କଣ୍ଠସ୍ୱର ଅଦ୍ଭୁତ ଧରଣର ସେ ଅନେକ ମହାନ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଆମ୍ଭେ ବୁଝିପାରିବା ନାହିଁ।

6ପରମେଶ୍ୱର ବରଫକୁ କହନ୍ତି: "ପୃଥିବୀ ଉପରେ ପଡ" ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ବର୍ଷାକୁ କହନ୍ତି 'ପୃଥିବୀରେ ଢାଳି ହୁଅ।'

7ପରମେଶ୍ୱର ତାହା କରନ୍ତି, ଯଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ଲୋକ ଜାଣିପାରିବେ ପରମେଶ୍ୱର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତେ ଜାଣିବେ ସେ କ'ଣ କରିପାରନ୍ତି। ଏହା ତାଙ୍କର ପ୍ରମାଣ ଅଟେ।

8ପଶୁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଆଶ୍ରୟସ୍ଥଳକୁ ଦୌଡ଼ି ପଳାନ୍ତି ଓ ସେଠାରେ ରୁହନ୍ତି।

9ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରୁ ବତାସ ମାଡ଼ି ଆସେ। ଥଣ୍ଡା ପବନ ଉତ୍ତର ଦିଗରୁ ମାଡ଼ି ଆସେ।

10ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନିଶ୍ୱାସରେ ବରଫ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ଓ ସମୁଦ୍ର ଜମାଟ ବାନ୍ଧିଯାଏ।

11ପରମେଶ୍ୱର ବାଦଲକୁ ଜଳରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ତି ଓ ସେହି ମେଘରେ ବିଜୁଳି ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି।

12ପରମେଶ୍ୱର ମେଘକୁ ଆଦେଶ ଦିଅନ୍ତି ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀରେ ଭ୍ରମଣ କରିବା ପାଇଁ। ମେଘମାଳା ସେ ଯାହା ଆଜ୍ଞା କରନ୍ତି ତାହା କରନ୍ତି।

13ଏହା ହୁଏତ ଲୋକଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବା ପାଇଁ ଅବା ଦେଶର ଉନ୍ନତି କରାଇବା ପାଇଁ ଅବା ପ୍ରେମ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ସେ ଏହା କରନ୍ତି।

14ଆୟୁବ, ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପାଇଁ ବନ୍ଦକର, ଓ ଥରେ ଭାବିଲ ଯେଉଁ ଅଲୌକିକ କାର୍ଯ୍ୟସବୁ ପରମେଶ୍ୱର କରନ୍ତି।

15ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ କି ପରମେଶ୍ୱର କିପରି ବାଦଲକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରନ୍ତି। ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ କି ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କର ବିଜୁଳି ଚମକାନ୍ତି?

16ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ କି ମେଘ ଖଣ୍ଡସବୁ ଆକାଶରେ କିପରି ଓହଳି ରୁହନ୍ତି। ସେହି ଅଲୌକିକ କାର୍ଯ୍ୟର ମେଘ ତ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଉଦାହରଣ ଓ ପରମେଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ସେସବୁ ଜାଣନ୍ତି।

17କିନ୍ତୁ ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ ଏସବୁ ଜାଣ ନାହିଁ। ତୁମ୍ଭେ କେବଳ ଏତିକି ଜାଣ ଯେ ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରୁ ଯେତେବେଳେ ପବନ ପ୍ରବାହିତ ହୁଏ, ତୁମ୍ଭର ପୋଷାକ ପତ୍ର ଗରମ ହୋଇ ଯାଏ। ଏବଂ ଦେଶ ନୀରବ ହୋଇଯାଏ।

18ଆୟୁବ, ତୁମେ କ'ଣ ଆକାଶ ମଣ୍ଡଳ ବିସ୍ତାର କରିବା ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବ ଏବଂ ମାର୍ଜିତ ପିତଳ ପରି ଚକ୍‌ଚକ୍ କରିପାରିବ।

19ଆୟୁବ, ଆମ୍ଭକୁ କିଛି କୁହ ଆମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ କ'ଣ କହିବା। ଆମ୍ଭକୁ କ'ଣ କହିବାକୁ ହେବ, ଭାବିପାରୁ ନାହୁଁ। କାରଣ ଆମ୍ଭେ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାରରେ ବୁଡ଼ି ରହିଛୁ।

20ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ କହିବି ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେବାକୁ ଚାହେଁ। ଏହା ଧ୍ୱଂସକୁ ଡାକି ଆଣିବା ସହିତ ସମାନ ହେବ।

21କେହି ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ଚାହିଁ ପାରିବେ ନାହିଁ। ଏହାର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳକିରଣ ଆକାଶରେ ଝଲମଲ କରେ, ଯେତେବେଳେ ବାଦଲ ସବୁ ବାୟୁଦ୍ୱାରା ଅପସରି ଯାଏ।

22ପରମେଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି, ତାଙ୍କର ସୁବର୍ଣ୍ଣମୟ ମହିମା ପବିତ୍ର ପର୍ବତ ମଧ୍ୟରୁ ଚକ୍‌ଚକ୍ କରେ। ତାଙ୍କ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କିରଣ ବିଛୁରିତ ହୋଇଥାଏ।

23ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱର ମହାନ ଅଟନ୍ତି। ଆମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବୁଝି ପାରିବା ନାହିଁ। ସେ ପରମ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କିନ୍ତୁ ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଚାରବନ୍ତ ଓ ଧାର୍ମିକ। ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଆଘାତ ଦେବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ନାହିଁ।

24ସେଥିପାଇଁ ଲୋକେ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ସେ ଗର୍ବୀ ତଥା ଯେଉଁମାନେ ନିଜକୁ ଜ୍ଞାନୀ ଭାବନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରନ୍ତି ନାହିଁ।"

ପରମେଶ୍ୱର ଆୟୁବଙ୍କୁ କହିଲେ

38 ତା'ପରେ ସଦାପ୍ରଭୁ ଆୟୁବଙ୍କୁ ଘୂର୍ଣ୍ଣିବାୟୁ ମଧ୍ୟରୁ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲେ,

2"କିଏ ଏହି ଅଜ୍ଞାନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏ କି ଏଭଳି ନିର୍ବୋଧ କଥା କହୁଛି?"

3ଆୟୁବ, ଜଣେ ମଣିଷ ପରି ଛିଡା ହୋଇଯାଅ, ଯାହା ଫଳରେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରି ପାରିବି ଏବଂ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିବ।

4ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ କେଉଁଠାରେ ଥିଲ, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଏ ପୃଥିବୀକୁ ସୃଷ୍ଟି କଲି? ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଏତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ମୋତେ ଉତ୍ତର ଦିଅ।

5ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ, କିଏ ସ୍ଥିର କରିଥିଲା ପୃଥିବୀର ଆକାର କେତେ ବଡ଼ ହେବ? କିଏ ଏହି ପୃଥିବୀକୁ ମାପଚୁପ କରିଥିଲା ଏକ ମାପିବା ରେଖା ଦ୍ୱାରା।

6ପୃଥିବୀ କାହା ଉପରେ ସ୍ଥିର ରହିଛି? କିଏ ଏହି ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରଥମ ପଥର ରଖିଲା?

7ସକାଳର ତାରାଗଣ ଏକତ୍ର ଗୀତ ଗାଇଲେ ଏବଂ ଏହା ଯେତେବେଳେ ହେଲା ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଗଣ ଆନନ୍ଦରେ ଚିତ୍କାର କଲେ।

8ଆୟୁବ, କିଏ ସମୁଦ୍ରକୁ ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ଫାଟକ ବନ୍ଦ କଲା, ଯେତେବେଳେ ଏହା ଗଭୀର ଭାବରେ ପୃଥିବୀରେ ପ୍ରବାହିତ ହେଲା?

9ସେତେବେଳେ ମୁଁ ତାକୁ ମେଘଦ୍ୱାରା ଆବୃତ କଲି ଓ ଏହାକୁ ନିବିଡ଼ ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ଗୁଡ଼ାଇ ରଖିଲି।

10ମୁଁ ସମୁଦ୍ର ପାଇଁ ସୀମା ନିରୁପିତ କଲି ଏବଂ ତାହା ବନ୍ଦ ଥିବା ଫାଟକ ପଛଆଡେ ରଖିଦିଅ।

11ମୁଁ ସମୁଦ୍ରକୁ କହିଲି, 'ତୁମ୍ଭେ ଏତିକି ବାଟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିବ ତାଠାରୁ ଅଧିକା ନୁହେଁ। ଏହି ସ୍ଥାନରେ ତୁମ୍ଭେ ଗର୍ବ ଢେଉ ଆସି ବନ୍ଦ ହେବ।'

12ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ କେବେ ତୁମ୍ଭର ଜୀବନକାଳ ମଧ୍ୟରେ ସକାଳକୁ ଆଜ୍ଞା କରିଛ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପାଇଁ କି ଦିନ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପାଇଁ?

13ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ କେବେ ସକାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣକୁ ପୃଥିବୀକୁ ଆଚ୍ଛାଦିତ କରିବାକୁ କହିଛ? ଏବଂ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ହଲାଇ ଲୁଚିବା ଜାଗାରୁ ଖୋଜି ବାହାର କରିଛ?

14ସେମାନଙ୍କ ଆଲୋକ ଦ୍ୱାରା ପୃଥିବୀ ଏକ ମାଟିଗୁଳା ପରି ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେଲା। ଯେତେବେଳେ ଏହା ଏକ ମୋହର ଦ୍ୱାରା ମୋହରାଙ୍କିତ ହେଲା। ଏହାର ଆକାର କୋଟର ଭାଙ୍ଗ ଭଳି ଛିଡା ହୁଏ।

15ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନେ ଦିନର ଆଲୁଅକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ। କାରଣ ଏହା ପ୍ରଖର କରିଣ ସେମାନଙ୍କୁ ମନ୍ଦ କରିବାକୁ ମନା କରେ।

16ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ କେବେ ସମୁଦ୍ରର ଗଭୀର ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇଛ କି। ଯେଉଁଠାରୁ ସମୁଦ୍ରର ଆରମ୍ଭ। ତୁମ୍ଭେ କେବେ ସମୁଦ୍ରର ନିମ୍ନ ଦେଶରେ ଚାଲିଛ କି?

17ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ କେବେ ମୃତ୍ୟୁ ଦେଶର ଦ୍ୱାରକୁ ଦେଖିଛ କି? ତୁମ୍ଭେ କେବେ ସେହି ଫାଟକକୁ ଦେଖିଛ କି ଯାହା ଅନ୍ଧକାର ମରଣ ସ୍ଥାନକୁ ନେଇଯାଏ।

18ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ ବୁଝି ପାରୁଛ କି ପୃଥିବୀ କେତେ ବଡ଼ ଅଟେ? ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ ଉତ୍ତର ଦିଅ।

19ଆୟୁବ, ଆଲୋକ କେଉଁଠାରୁ ଆସେ? ଅନ୍ଧକାର କେଉଁଠାରୁ ଆସେ।

20ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ ଆଲୋକ ଓ ଅନ୍ଧକାରକୁ ତା'ର ପୂର୍ବ ସ୍ଥାନକୁ ଫେରାଇ ଦେଇ ପାରିବ କି? ତୁମ୍ଭେ ସେ ସ୍ଥାନକୁ କିପରି ଯାଇ ପାରିବ ଜାଣିଛ କି?

21ନିଶ୍ଚୟ ତୁମ୍ଭେ ଏକଥା ସବୁ ଜାଣିଛ। ତୁମ୍ଭେ ଅତି ବୃଦ୍ଧ ଓ ଜ୍ଞାନୀ ମଧ୍ୟ ଅଟ। ତୁମ୍ଭେ ବଞ୍ଚିଥିଲ ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଏହିସବୁ ଗଢିଥିଲି, ନୁହେଁ କି?

22ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ କେବେ ମୋର ଭଣ୍ଡାର ଘରକୁ ଯାଇଛ କି, ଯେଉଁଠାରେ କି ମୁଁ ବରଫ ଏବଂ କୁଆପଥର ରଖିଛି।

23ମୁଁ ବରଫ ଓ କୁଆପଥର ଖଣ୍ଡଗୁଡିକୁ, କଷ୍ଟ ସମୟ ପାଇଁ, ଯୁଦ୍ଧ ଓ ସଂଗ୍ରାମ ସମୟ ପାଇଁ ସଞ୍ଚୟ କରିଛି।

24ତୁମ୍ଭେ ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇଛ କି ଯେଉଁଠାରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହୁଏ ଏବଂ ଯେଉଁଠାରୁ ପୂର୍ବବାୟୁ ସାରା ପୃଥିବୀରେ* ଚାରିଆଡ଼େ ବିଛୁରିତ ହୋଇଯାଏ।

25ପ୍ରବଳ ବୃଷ୍ଟିପାତ ପାଇଁ କିଏ ଆକାଶରେ ଖାଲ ଖୋଳି ରଖିଛି? କିଏ ଘଡଘଡ଼ି ଝଡ ପାଇଁ ବାଟ ତିଆରି କରିଛି।

26କିଏ ବର୍ଷା ତିଆରି କରନ୍ତି ଏପରି ଜାଗାରେ ଯେଉଁଠାରେ କେହି ମନୁଷ୍ୟ ରହନ୍ତି ନାହିଁ।

27ସେହି ବର୍ଷାଜଳ ଖାଲି ସ୍ଥାନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଚୁର ପାଣି ଦିଏ। ଘାସ ଉଠିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ।

28ବର୍ଷାର କ'ଣ ପିତା ଅଛି? କିଏ କାକର ବୁନ୍ଦା ତିଆରି କରେ।

29ବରଫର କ'ଣ ମାତା ଅଛି? କିଏ କୁଆପଥରର ଜନ୍ମଦାତା ଅଟେ।

30ପାଣି ଜମାଟ ବାନ୍ଧି ପଥର ପରି ଟାଣ ହୁଏ। ଏପରିକି ସମୁଦ୍ର ଜଳ ମଧ୍ୟ ଜମାଟ ବାନ୍ଧି ଯାଏ।

31ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ ସପ୍ତର୍ଷି ନକ୍ଷତ୍ରକୁ ବାନ୍ଧି ପାରିବ କି? ତୁମ୍ଭେ ମୃଗଶିରା ନକ୍ଷତ୍ରର ବନ୍ଧନ ଫିଟାଇ ପାରିବ କି?

32ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ନକ୍ଷତ୍ର ମଣ୍ଡଳକୁ ଠିକ୍ ସମୟରେ ବାହାରକୁ ଆଣିପାରିବ? କି ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ଭାଲୁକୁ ତା'ର ଛୁଆମାନଙ୍କ ସହିତ କଢେଇ ନେବ।

33ତୁମ୍ଭେ ଆକାଶ ମଣ୍ଡଳର ନିୟମସବୁ ଜାଣ କି? ତୁମ୍ଭେ ତାକୁ ପୃଥିବୀକୁ ଶାସନ କରିବାକୁ କହି ପାରିବ କି?

34ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ ମେଘକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇପାରିବ, ସେମାନେ ବର୍ଷାରେ ତୁମ୍ଭକୁ ଘୋଡାଇ ପାରିବେ?

35ତୁମ୍ଭେ ବିଜୁଳି କି ଡ଼ାକି ପାରିବ କି? ସେ ତୁମ୍ଭ ନିକଟକୁ ଆସି କହିବ କି? 'ଆମ୍ଭେ ଏଠାରେ ଅଛୁ। ମହାଶୟ ଆପଣ କ'ଣ ଚାହାଁନ୍ତି।' ଏହା କ'ଣ ତୁମ୍ଭେ ଯେଉଁଠାକୁ ଯିବ ତୁମ୍ଭ ସାଥିରେ ଯାଇପାରିବେ କି?

36ଆୟୁବ କିଏ ମଣିଷକୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ କରେ? କିଏ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଜ୍ଞାନ ଭର୍ତ୍ତି କରେ।

37ଏପରି କିଏ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଛି, ଯିଏ ମେଘକୁ ଗଣିପାରେ ଏବଂ କିଏ ତାଙ୍କୁ ବକ୍ସିସ ଦେଇ ତାଙ୍କ ବୃଷ୍ଟି ଢାଳି ଦେବ।

38ତେଣୁ ଧୂଳି ରାସ୍ତା କାଦୁଅରେ ପରିଣତ ହୁଏ ଏବଂ ମାଟିମୁଣ୍ଡା ଲାଗିଯାଆନ୍ତି।

39ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ ସିଂହ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ପାଇ ପାରିବ କି? ତୁମ୍ଭେ ସେମାନଙ୍କ ଭୋକିଲା ଶାବକକୁ ଖାଦ୍ୟ ଦିଅ କି?

40ସେହି ସିଂହମାନେ ତାଙ୍କ ଗୁମ୍ଫା ଭିତରେ। ସେମାନେ ଘାସ ଭିତରେ ଝୁଙ୍କି ପଡି ତାଙ୍କ ଶିକାରକୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥାଆନ୍ତି।

41କିଏ ଡାମରା କାଉକୁ ଖାଦ୍ୟ ଯୋଗାଇ ଦିଏ। ଯେତେବେଳେ ତା'ର ଶାବକମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରେ ରାବ କରି କରି ଖାଦ୍ୟ ବିନା ଭ୍ରମଣ କଲାବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଖାଦ୍ୟ ଯୋଗାଇ ଦିଏ।

39 "ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ ଜାଣିଛ କି କେତେବେଳେ ପାହାଡ଼ୀ ଛେଳି ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରେ। ତୁମ୍ଭେ କେବେ ଦେଖିଛ କି ମା ହରିଣକୁ ତା'ର ଛୁଆ ଦେବାର।

2ତୁମ୍ଭେ ଏକଥା ଜାଣିଛ କି କେତେ ମାସ ପାହାଡ଼ୀ ଛେଳି ଓ ହରିଣ ଶାବକର ଗର୍ଭମାସ ଧାରଣର କ୍ଷମତା? ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ କି କେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ଜନ୍ମ ହେବାର ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ।

3ସେହି ପଶୁମାନେ ପଡ଼ିରହି ଗର୍ଭ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗକରି ତା'ର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଦିଅନ୍ତି।

4ସେହି ପଶୁ ଛୁଆମାନେ କ୍ଷେତରେ ବଡ ସବଳ ହୋଇଯାନ୍ତି। ତା'ପରେ ସେମାନେ ମାକୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି, ଆଉ ଫେରନ୍ତି ନାହିଁ।

5ଆୟୁବ, କିଏ ବଣୁଆ ଗଧକୁ ଛାଡି ଦିଅନ୍ତି? ସେ ସେମାନଙ୍କର ଦଉଡିସବୁ ଫିଟାନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଡି ଦିଅନ୍ତି।

6ମୁଁ ସେହି ବଣୁଆ ଗଧ ପାଇଁ ମରୁଭୂମିକୁ ତା'ର ବାସସ୍ଥାନ କରିଛି। ମୁଁ ସେହି ଲୁଣିଆ ସ୍ଥାନକୁ ସେମାନଙ୍କ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଛି।

7ବଣୁଆ ଗଧମାନେ ନଗରର କୋଳାହଳକୁ ତୁଚ୍ଛ କରନ୍ତି। କେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ।

ପୃଥିବୀରେ କେଉଁଠାରେ ସେ ସ୍ଥାନ କୁହୁଡି ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୁଏ ଏବଂ ସେ ସ୍ଥାନ ଯେଉଁଠାରେ ପୂର୍ବୋତ୍ତର ବାୟୁ ସାରା ପୃଥିବୀରେ ବିକ୍ଷିପ୍ତ ହୁଏ।

8ବଣୁଆ ଗଧମାନେ ପାହାଡ଼ରେ ବାସ କରନ୍ତି, ତାହା ସେମାନଙ୍କ ଚରିବା ସ୍ଥାନ। ସେହି ସ୍ଥାନରେ ସେମାନେ ତାଙ୍କର ଖାଦ୍ୟ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରନ୍ତି।

9ଆୟୁବ, ଗୋଟିଏ ବଣୁଆ ଷଣ୍ଢ ତୁମ୍ଭ କଥାରେ ରାଜି ହୋଇ ତୁମ୍ଭ କାମ କରିବ କି? ସେ ତୁମ୍ଭ ଗୁହାଳରେ ରହିବ କି?

10ଗୋଟିଏ ବଣୁଆ ଷଣ୍ଢକୁ ଦଉଡ଼ିରେ ବାନ୍ଧି ହେବ କି? ଯଦ୍ୱାରା ତୁମ୍ଭେ ଆପଣା ଭୂମି ଚାଷ କରିବ।

11ବଣୁଆ ଷଣ୍ଢ ଅତି ବଳଶାଳୀ। ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ତା' ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିପାରିବ ତୁମ୍ଭ କାମ କରିବା ପାଇଁ?

12ତୁମ୍ଭେ ତା' ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିପାରିବ କି? ତୁମ୍ଭର ଶସ୍ୟ ଅମଳ କରିବା ପାଇଁ ଶସ୍ୟସବୁ ଖଳାକୁ ଆଣିବାକୁ?

13ଓଟ ପକ୍ଷୀ ଉତ୍ତେଜନାରେ ଡେଣା ହଲାଏ କିନ୍ତୁ ଏହା ଉଡ଼ିପାରିବ ନାହିଁ। ଏହାର ଡେଣା ବଗ ପରି ନୁହେଁ।

14ଓଟ ପକ୍ଷୀ ଭୂମିରେ ଅଣ୍ଡା ଦିଏ ଏବଂ ସେମାନେ ବାଲିରେ ଉଷ୍ମ ହୁଅନ୍ତି।

15ଓଟ ପକ୍ଷୀ ଭୁଲିଯାଏ ହୁଏତ ତା'ର ଅଣ୍ଡା ଉପରେ କିଏ ଚଢ଼ିଯିବ କିମ୍ବା କୌଣସି ବଣୁଆ ଜନ୍ତୁ ତା'ର ଅଣ୍ଡାକୁ ଭାଙ୍ଗି ଦେବେ।

16ଓଟପକ୍ଷୀ ତା'ର ଶାବକମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିକି ଯାଏ। ସେ ତା'ର ଶାବକମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଛୁଆପରି ବ୍ୟବହାର କରେ ନାହିଁ। ତା'ର ଛୁଆ ମରିଗଲେ ସେ ଖାତିର କରେ ନାହିଁ ଯେପରି ସମସ୍ତ କାମ କିଛି ହେଲା ନାହିଁ।

17କାହିଁକି? କାରଣ ମୁଁ ସେହି ଓଟ ପକ୍ଷୀକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ନାହିଁ। ସେହି ଓଟ ପକ୍ଷୀ ନିର୍ବୋଧ। ମୁଁ ମଧ ତାକୁ ସେପରି କରିଛି।

18କିନ୍ତୁ ସେହି ଓଟପକ୍ଷୀ ଠିଆ ହୁଏ ଦୌଡ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ। ସେ ଘୋଡ଼ା ଓ ତା'ର ସବାରୀକୁ ଦେଖି ହସି ପକାଏ। କାରଣ ସେ କୌଣସି ଘୋଡ଼ାଠାରୁ ଅଧିକ ବେଗରେ ଦୌଡ଼ିପାରେ ନାହିଁ।

19ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ ସେହି ଘୋଡ଼ାକୁ ଶକ୍ତି ଦେଇଛ କି? ତୁମ୍ଭେ ଘୋଡ଼ାର ବେକରେ ବଳା ଲଗାଇଛ କି?

20ତୁମ୍ଭେ ସେହି ଘୋଡ଼ାକୁ ପତଙ୍ଗପରି କୁଦିବାର ଶକ୍ତି ଦେଇଅଛ କି? ସେହି ଘୋଡ଼ା ଲୋକ ଦେଖିଲେ ବଡ଼ ପାଟିରେ ରବ କରେ।

21ଘୋଡ଼ାଟି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଥିବାରୁ ଖୁସିଥାଏ। ସେ ଭୂମିରେ ତା'ର ଖୁରା ଦ୍ୱାରା ଗାମୁଡ଼ି ପକାଏ। ସେ ଯୁଦ୍ଧ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଖୁବ ଯୋରରେ ଦୌଡ଼ି ପାରେ।

22ଘୋଡ଼ା ଭୟରେ ହସେ। ସେ ଭୟଭୀତ ନୁହେଁ, ସେ ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମିରୁ ପଳାୟନ କରିବ ନାହିଁ।

23ଯୋଦ୍ଧା ଘୋଡ଼ା ପିଠିରେ ବସି ତୂଣୀର ବାନ୍ଧି ଥାଏ। ବର୍ଚ୍ଛା, ଢାଲ ଆଦି ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣରେ ଝଲମଲ କରୁଥାଏ।

24ଘୋଡ଼ା ଅତ୍ୟାଧିକ ଉତ୍ତେଜିତ ହୁଏ। ସେ ଭୂମି ଉପରେ ଖୁବ ଯୋରରେ ଦୌଡ଼େ। ସେ ତୂରୀ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ସ୍ଥିର ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇ ରହିପାରେ ନାହିଁ।

25ଯେତେବେଳେ ତୂରୀ ଆଦି ବାଦ୍ୟ ଶୁଣେ ଘୋଡ଼ା ମଧ ପାଟିକରେ 'ହୁରେ!' ସେ ଦୂରରୁ ଯୁଦ୍ଧର ବାସନା ଓ ସେନାପତିମାନଙ୍କର ହୁଙ୍କାର ଜାଣିପାରେ।

26ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ ଉତ୍କ୍ରୋଶ ପକ୍ଷୀକୁ ଉଡ଼ାଇବା ଶିଖାଇଛ କି? ତାକୁ ତା'ର ଡେଣା କିପରି ମେଲାଇ ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗକୁ ଉଡିବାକୁ ଶିଖାଇଛ କି?

27ତୁମ୍ଭେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି କି ଯିଏ ଉତ୍କ୍ରୋଶ ପକ୍ଷୀକୁ ଆକାଶର ଖୁବ୍ ଉଚ୍ଚରେ ଉଡିବା ପାଇଁ କହିଛ। ତୁମ୍ଭେ ତାକୁ ଉଚ୍ଚ ପର୍ବତରେ ବସା ବାନ୍ଧିବାକୁ କହିଛ କି?

28ଉତ୍କ୍ରୋଶ ପକ୍ଷୀ ପର୍ବତର ଢାଲୁତଟରେ ବାସ କରେ। ପର୍ବତର ଢାଲୁତଟ ହେଉଛି ତା'ର ଦୁର୍ଗ।

29ଉତ୍କ୍ରୋଶ ପକ୍ଷୀ ତା'ର ଶିକାରକୁ ଦୂର ବସାରୁ ଦେଖିପାରେ। ସେ ବହୁତ ଦୂରରୁ ତା' ଖାଦ୍ୟ ଦେଖିପାରେ।

30ଉତ୍କ୍ରୋଶ ପକ୍ଷୀ ଏକତ୍ରିତ ହୁଅନ୍ତି, ଯେଉଁଠାରେ ଶବସବୁ ଥାଏ। ଏବଂ ତା'ର ଛୁଆମାନେ ମଧ ରକ୍ତ ଶୋଷନ୍ତି।"

40 ସଦାପ୍ରଭୁ ଆୟୁବକୁ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲେ,
2"ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଯୁକ୍ତି କରୁଛ। ଆମ୍ଭେ ଭୁଲ କରିଛୁ ବୋଲି ତୁମ୍ଭେ ବିଚାର କରିଛ, କ'ଣ ସ୍ୱୀକାର କରିବ ଯେ ତୁମ୍ଭେ ଭୁଲ କରିଛ ବୋଲି, ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଉତ୍ତର ଦିଅ।

3ତା'ପରେ ଆୟୁବ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲା,

4ମୁଁ ଅତି ନିକୃଷ୍ଟ କଥା କହିବାକୁ! ମୁଁ ବା ତୁମ୍ଭକୁ କି ଉତ୍ତର ଦେବ? ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ମୁଁ ମୋର ହାତଦ୍ୱାରା ମୋର ମୁହଁ ବନ୍ଦ କରିବ।

5ମୁଁ କହିଛି କିନ୍ତୁ ଆଉ ଥରେ କହେ ନାହିଁ। ମୁଁ ଦୁଇଥର କହିଛି କିନ୍ତୁ ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ କିଛି କହିପାରିବ ନାହିଁ।

6ତା'ପରେ ସଦାପ୍ରଭୁ ଆୟୁବକୁ ସେହି ଝଡ଼ ଭିତରୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ। ସଦାପ୍ରଭୁ କହିଲେ,

7ଆୟୁବ, କଟିବନ୍ଧନ କର ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ ପରି। ଏବଂ ମୁଁ ଯାହା ପ୍ରଶ୍ନ କରିବ ତା'ର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଅ।

8ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ଭାବୁଛ ମୁଁ ନ୍ୟାୟୀ ନୁହେଁ? ତୁମ୍ଭେ କହୁଛ ମୁଁ ଅପରାଧୀ ଭୁଲକାମ କରି ଯଦ୍ୱାରା ତୁମ୍ଭେ ନିରୀହ ପ୍ରମାଣିତ ହେବ।

9ତୁମ୍ଭର ବାହୁ କ'ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାହୁ ତୁଲ୍ୟ? ତୁମ୍ଭର କ'ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଳି କଣ୍ଠସ୍ୱର ରହିଛି। ଯାହାକି ଘଡ଼ଘଡ଼ି ପରି ଗର୍ଜ୍ଜନ କରିପାରେ।

10ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପରି, ତା'ହେଲେ ତୁମ୍ଭେ ଗର୍ବ କରିପାର। ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ସମକକ୍ଷ, ତା'ହେଲେ ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପରି ମହିମା ଓ ସମ୍ମାନର ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରିପାର।

11ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ତୁଲ୍ୟ, ତା'ହେଲେ ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର କ୍ରୋଧ ପ୍ରକାଶ କରିପାର ଓ ଉଦ୍ଧତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦେଇପାର। ସେହି ଗର୍ବୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନମ୍ର କରିଅ।

12ହିଁ ଆୟୁବ, ସେହି ଗର୍ବୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଖ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ନମ୍ର କର। ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ସେମାନେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିବା ସ୍ଥାନରେ ହିଁ ଦଳି ଦିଅ।

13ସବୁ ଗର୍ବୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମାଟିରେ ପୋତିଦଅ। ସେମାନଙ୍କର ଶରୀର ଗୁଡାଇ ଦଅ ଏବଂ ସମୟ୍ ଭିତରେ ରଖିଦଅ।

14ଆୟୁବ, ଯଦ ତୁମ୍ଭେ ଏସବୁ କରପାରବ ତା'ହେଲେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ପ୍ରଶଂସା କରବ ଏବଂ ମୁଁ ସ୍ୱୀକାର କରେ ଯେ, ନଜର ଦକ୍ଷିଣ ହସ୍ତ ଯୋଗୁଁ ତୁମ୍ଭେ ନଜକୁ ରକ୍ଷା କରବାକୁ ସମର୍ଥ।

15ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ ବହେମୋତକୁ ଦେଖ। ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱର, ସେହ ବହେମୋତକୁ ସୃଷ୍ଟି କରଛ ଓ ତୁମ୍ଭକୁ ମଧ ମୁଁ ସୃଷ୍ଟି କରଛ। ବହେମୋତ ଗାଈପର ଘାସ ଖାଏ।

16ବେହେମୋତର ଶରୀରରେ ଅତ୍ୟଧିକ ଶକ୍ତ ଅଛ। ତା'ର ପାକସ୍ଥଳୀର ମାଂସପେଶୀ ଅତି ବଳଷ୍ଠ।

17ବହେମୋତର ଲାଞ୍ଜ ଏରସବୃକ୍ଷ ପର ଶକ୍ତ। ତା'ର ଗୋଡ଼ର ମାଂସପେଶୀ ଅତି ଶକ୍ତ।

18ବହେମୋତର ହାଡ଼ସବୁ ତମ୍ବା ପର ଅତି ଶକ୍ତ। ତା'ର ଗୋଡ଼ ଲୁହାଖମ୍ବ ଭଳ ଶକ୍ତ।

19ବେହେମୋତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିରେ ସର୍ବୋତ୍ତମ। ଅନ୍ୟ କେହ ଯଦ ତାକୁ ସୃଷ୍ଟି କରଛ ବୋଲ ଦାବୀ କରେ, ତାକୁ ତା'ର ଖଡ୍ଗ ବାହାର କର ଏହ ଦାବକୁ ପ୍ରତରକ୍ଷା କରବାକୁ ଦଅ।

20ବହେମୋତ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଜନ୍ମିଥିବା ଘାସ ଖାଏ। ଯେଉଁଠାରେ ଜଙ୍ଗଲୀ ପ୍ରାଣୀମାନେ ଖେଳାବୁଲା କରନ୍ତ।

21ବହେମୋତ ପଦ୍ମବନ ତଳେ ଶୟନ କରେ। ବହେମୋତ ନଳବଣରେ ନଜକୁ ଲୁଚାଇ ରଖିପାରେ।

22ପଦ୍ମପତ୍ର ସବୁ ତା'ର ଛାୟାରେ ବହେମୋତକୁ ଲୁଚାଇ ରଖିପାରେ। ସେ ନଦୀ କୂଳରେ ଜନ୍ମିଥିବା ବାଇଶ ବୃକ୍ଷ ତଳେ ବାସକରେ।

23ଯଦ ନଦୀରେ ବନ୍ୟା ଆସେ ବହେମୋତ ସେଠାରୁ ପଳାଇଯିବ ନାହିଁ। ସେ ଭୟଭୀତ ହୁଏ ନାହିଁ। ଯଦଓ ଯର୍ଦ୍ଦନ ନଦୀର ପାଣି ତା' ନାକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚେ।

24କେହ ମନୁଷ୍ୟ ବେହେମୋତର ଆଖିକୁ ଅନ୍ଧ କରପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଯନ୍ତାରେ ଧରପାରେ ନାହିଁ।

41 "ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭେ ବନଶୀ କଣ୍ଟାରେ ଲବିୟାଥନକୁ ଧରପାରବ କି? ତୁମ୍ଭେ ତା'ର ଜିଭକୁ ରସିରେ ବାନ୍ଧି ପାରବ କି?

2ତୁମ୍ଭେ ତା' ନାକରେ ରସି ପୁରାଇ ପାରବ କି? ତା'ର ଦାନ୍ତ ମାଢିରେ ଅଙ୍କୁଶ ପୁରାଇ ପାରବ କି?

3ଲବିୟାଥନ ତୁମ୍ଭକୁ ଭିକ୍ଷା କରବ କ ତାକୁ ମୁକୁଳାଇବା ପାଇଁ? ସେ ତୁମ୍ଭକୁ କୋମଳ ଶବ୍ଦରେ କଥା କହବ କି?

4ଲବିୟାଥନ ତୁମ୍ଭ ସହତ ଚୁକ୍ତ କରବ କି? ଏବଂ ତୁମ୍ଭ ସହତ ଚିରଦନ ରହବାକୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରବ କି?

5ତୁମ୍ଭେ ଲବିୟାଥନ ସହତ ଖେଳ ପାରବ କି? ତୁମ୍ଭେ ପକ୍ଷୀ ସହତ ଖେଳଲା ଭଳ ତା' ସହତ ଖେଳ ପାରବ କି? ତୁମ୍ଭେ ତାକୁ ଏକ ରସିରେ ବାନ୍ଧି ତୁମ୍ଭର ଦାସୀକୁ ତା' ସହତ ଖେଳାଇ ପାରବ କି?

6କୈବର୍ତ୍ତ ତୁମ୍ଭଠାରୁ ତାକୁ କିଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରବ କି? ସେମାନେ ତାକୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କର କାଟି ତାକୁ ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କୁ ବିକବେ କି?

7ତୁମ୍ଭେ ତା'ର ଚମଡା ଓ ମୁଣ୍ଡକୁ ବର୍ଚ୍ଛା ମାର ପାରବ କି?

8ଆୟୁବ, ତୁମ୍ଭେ ଯଦ ଥରେ ମାତ୍ର ଲବିୟାଥନ ଉପରେ ହାତ ରଖ, ତୁମ୍ଭେ କେବେ ଆଉଥରେ କରବ ନାହିଁ! ଭାବ ସେ କ ପ୍ରକାର ଯୁଦ୍ଧ ହେବ।

9ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ଭାବୁଛ ତୁମ୍ଭେ ତାକୁ ପରାସ୍ତ କରପାରବ? ଭୁଲ ଯାଅ! କୌଣସି ଭରସା ନାହିଁ! ତା' ପ୍ରତି ଅନାଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଭୟଭୀତ ହେବ।

10କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଏତେ ସାହସୀ ନୁହେଁ ଯେ ତାକୁ ଉଠାଇବ ଓ ରଗାଇବ। ଏବଂ କେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ତା' ବରୁଦ୍ଧରେ ଠିଆ ମଧ ହୋଇପାରବ ନାହିଁ।

11କୌଣସି ଜିନଷ ପାଇଁ ମୁଁ କାହାର ଋଣୀ ନୁହେଁ, ସ୍ୱର୍ଗରେ ଯାହାକଛ ଅଛ, ସେ ସବୁ ମୋର ଅଧୀନ ଅଟେ।

12ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ଲବିୟାଥନର ଗୋଡ଼, ତା'ର ବଳ ଓ ମନୋହର ଆକାର ବଷୟରେ କଛ କହବ।

13କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତ ତା'ର ଚର୍ମକୁ କଣା କରପାରବେ ନାହିଁ। ତା'ର ଚର୍ମ ଯୁଦ୍ଧସଜ୍ଜା ସ୍ୱରୂପ।

14କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତ ତା'ର ମାଢିକୁ ଖୋଲବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେବନାହିଁ। ତା'ର ଦାନ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ଭୟଭୀତ କରେ।

15ତା'ର ପିଠି ଧାର ଧାର ଢାଲ ପର, ଯାହାକ ଦୃଢ ଭାବରେ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

16ସେଗୁଡକ ଏତେ ପାଖାପାଖି ଥାଏ ତା' ମଧରେ ପବନ ମଧ ପଶିପାରେ ନାହିଁ।

17ସେଗୁଡକ ଗୋଟିଏ ଅନ୍ୟ ସହତ ସଂଯୁକ୍ତ ଅଛ। ସେସବୁ ଏମିତି ଏକତ୍ର ଲାଗି ରହଛ ଯେ ତାକୁ ଅଲଗା କରାଯାଇ ପାରବ ନାହିଁ।

18ଯେତେବେଳେ ସେ ଛିଙ୍କେ, ସେଥିରୁ ବଜୁଳ ସଦୃଶ ଆଲୁଅ ବାହାରେ, ତା'ର ଚକ୍ଷୁ ପ୍ରାତଃକାଳର ଆଲୁଅ ପର ଝଟକେ।

19ତା'ର ମୁଖରୁ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଅଗ୍ନିକଣାର ମଶାଲ ବଦ୍ୟୁତ ପର ବାହକ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପନ୍ନ ଆଲୋକର ଝଲକ ନିଃସୃତ ହୁଏ।

20ତା'ର ନାକରୁ ଧୂଆଁ ବାହାରେ ସତେ ଯେମିତି ରନ୍ଧା ହାଣ୍ଡିରୁ ଜଳନ୍ତ କୁଟା ବାମ୍ଫ ବାହାରେ।

21ତା'ର ନଶ୍ୱାସ ଅଙ୍ଗାରକୁ ଜଳାଇ ପାରେ। ତା' ମୁଖରୁ ଅଗ୍ନି ଶିଖା ନର୍ଗତ ହୁଏ।

22ତା'ର ବେକ ବହୁତ ଶକ୍ତଶାଳୀ। ଲୋକେ ତାକୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ତା' ନକଟରୁ ଦୌଡ଼ ପଳାଇ ଯାନ୍ତ।

23ତା'ର ଚମଡାର କୌଣସି ସ୍ଥାନ ଦୁର୍ବଳ ନୁହେଁ, ଏହା ଲୁହାଭଳ ଶକ୍ତ।

24ତା'ର ହୃତପିଣ୍ଡ ପଥର ସଦୃଶ। ଏହା ପେଷଣାଶାଳାର ତଳ ପଥର ସଦୃଶ।

25ସେ ଯେତେବେଳେ ଉଠେ, ବଳବାନ ଲୋକମାନେ ମଧ ଭୟ୍ ଭୀତ ହୋଇଯାନ୍ତ। ସେ ଯେତେବେଳେ ଲାଞ୍ଜ ବୁଲାଏ ସେମାନେ ଦୌଡ଼ ପଳାନ୍ତ।

26ଖଣ୍ଡା, ବର୍ଚ୍ଛା, ଏବଂ ଶୂଳ ଲବିୟାଥନକୁ ବାଜେ, କନ୍ତୁ କେବଳ ସେସବୁ ତେଇଁ ପଡ ଫେରି ଆସେ। ସେହ ଅସ୍ତ୍ର ତାହାକୁ ଟିକେବ ଆଘାତ କରେ ନାହିଁ।

27ସେ ଲୁହାକୁ କୁଟା ସଦୃଶ ଭାଙ୍ଗି ପକାଏ। ଏହା
ତମ୍ବାକୁ ପଚାକାଠ ପରି ଭାଙ୍ଗି ପକାଏ।
28ତୀର ତାହାକୁ ଦଉଡାଇ ପାରେ ନାହିଁ। ପଥର ଡେଙ୍ଗ
ପଡ଼ି କୁଟା ପରି ଫେରି ଆସେ।
29ଯେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ କାଠଗଡ ତାକୁ ଆଘାତ
କରେ, ସେ ଅନୁଭବ କରେ ଯେପରି ଏକ କୁଟା ତା’
ଦେହରେ ଲାଗିଲା। ସେ ଅଟ୍ଟହାସ୍ୟ କରେ ଯେତେବେଳେ
ଲୋକ ତାକୁ ବର୍ଚ୍ଛା ଫିଙ୍ଗନ୍ତି।
30ତା’ର ତଳ ପେଟର ଚମଡା ଶକ୍ତ ଭଙ୍ଗା ଖପରା
ସଦୃଶ। ସେ କାଦୁଅରେ ଘୋଷାରି ହୋଇ ଗଲାବେଳେ
ବେଙ୍ଗଲାରେ ବାଡେଇବା ପରି ଚିହ୍ନ ଛାଡ଼ିଯାଏ।
31ଲେବିୟାଥନ ପାଣିକୁ ଘାଣ୍ଟେ ହାଣ୍ଡି ଜଳ ଫୁଟିବା ପରି।
ସେ ଫୋଟକା ତିଆରି କରେ, ଯେପରି ଗୋଟିଏ ହାଣ୍ଡିରେ
ତେଲ ଫୁଟେ।
32ଲେବିୟାଥନ ଯେତେବେଳେ ପହଁରେ ତା’ ପଛେ
ପଛେ ପଥ ଛାଡ଼ିଯାଏ। ସେ ପାଣିକୁ ଘାଣ୍ଟି ପକାଏ ଏବଂ ତା’
ପଛ ଆଡେ ଧଳାଫେଣ ଛାଡ଼ିଯାଏ।
33ପୃଥିବୀରେ ଲବିୟାଥନ ପରି ଆଉ ଦ୍ୱିତୀୟ ଜୀବ
ନାହିଁ। ସେ ଏଭଳି ଏକ ପ୍ରାଣୀ, ଯାହାରକି କାହାରିକୁ ଭୟ
ନାହିଁ।
34ଲେବିୟାଥନ ସବୁଠାରୁ ଗର୍ବୀ, ପଶୁକୁ ବି ନୀଚ
ଭାବରେ ଦେଖେ। ସେ ସବୁ ବଣୁଆ ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କ ଉପରେ
ରାଜା ଅଟେ ଓ ମୁଁ ସେହି ଲେବିୟାଥନକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି।”

ଆୟୁବ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା

42 ତା’ପରେ ଆୟୁବ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଇ
କହିଲା,
2“ହେ ସଦାପ୍ରଭୁ ମୁଁ ଜାଣେ ଆପଣ ସବୁକିଛି କରିପାରନ୍ତି।
ତୁମ୍ଭେ ଯାହା କର ବା କରିବାକୁ ଚାହୁଁ, କେହି ତୁମ୍ଭକୁ ସେ
କାମରୁ ନିବୃତ୍ତ କରାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ।
3ହେ ସଦାପ୍ରଭୁ, ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ପଚାରିଲ, ‘କିଏ ଏହି
ଜ୍ଞାନହୀନ ମଣିଷ, ଯିଏ ନିର୍ବୋଧ ଭଳି କଥା କହୁଛି।’ ହେ
ସଦାପ୍ରଭୁ, ମୁଁ ସେହି ବିଷୟରେ କହିଥିଲି, ଯାହା ମୁଁ ବୁଝି ନ
ଥିଲି। ମୁଁ ସେହିସବୁ କଥା କହିଥିଲି ଯାହା ଏତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ
ଯେ ତାହା ମୋ ବୁଝିବା ଶକ୍ତିର ବାହାରେ।
4ହେ ସଦାପ୍ରଭୁ, ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ କହିଲ, ‘ଶୁଣ ଆୟୁବ,
ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭକୁ କହିବା। ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭକୁ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବା ଓ
ତୁମ୍ଭେ ତା’ର ଉତ୍ତର ଦେବ।’
5ହେ ସଦାପ୍ରଭୁ, ଅତୀତରେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ବିଷୟରେ ଶୁଣିଥିଲି।
କିନ୍ତୁ ଆଜି ମୁଁ ସ୍ୱଚକ୍ଷୁରେ ତୁମ୍ଭକୁ ଦେଖିଲି।
6ହେ ସଦାପ୍ରଭୁ, ମୁଁ ଫେରେଇ ନେଉଛି ଯାହା ମୁଁ
କହିଥିଲି। ହେ ସଦାପ୍ରଭୁ, ମୁଁ ବଡ଼ ଖେଦିତ ଯେପରି ମୁଁ
ଧୂଳି ଓ ପାଉଁଶ ଉପରେ ବସିଛି। ମୁଁ ମୋର ମନ
ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଛି।”

ସଦାପ୍ରଭୁ ଆୟୁବକୁ ତା’ର ସମ୍ପତ୍ତି ଫେରାଇ ଦେଲେ

7ସଦାପ୍ରଭୁ ଆୟୁବ ସହିତ କଥା ଶେଷ କଲା ପରେ ସେ
ତୈମନୀୟ ଇଲୀଫସ୍ ସହିତ କଥା ହେଲେ। ସଦାପ୍ରଭୁ
ଇଲୀଫସକୁ କହିଲେ, “ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭ ଉପରେ ଓ ତୁମ୍ଭର
ଦୁଇ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଉପରେ କ୍ରୋଧିତ। କାହିଁକି? କାରଣ ତୁମ୍ଭେ
ଆମ୍ଭ ବିଷୟରେ ଉଚିତ କଥା କହିନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଆୟୁବ
ଆମ୍ଭର ଆଶ୍ରିତ। ଆୟୁବ ଆମ୍ଭ ବିଷୟରେ ଉଚିତ କଥା
କହିଛି। 8ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଇଲୀଫସ୍ ସାତୋଟି ଷଣ୍ଢ ଓ
ସାତୋଟି ମେଣ୍ଢା ନେଇ ମୋ ଭୃତ୍ୟ ଆୟୁବ ପାଖକୁ ଯାଅ।
ତାହା ବଧକରି ନିଜ ପାଇଁ ହୋମବଳି ପରି ଉତ୍ସର୍ଗ କର।
ଆମ୍ଭ ଦାସ ଆୟୁବ ତୁମ୍ଭ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବ ଏବଂ ଆମ୍ଭେ
ପ୍ରାର୍ଥନାର ଉତ୍ତର ଦେବା। ତା’ପରେ ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭକୁ ଦଣ୍ଡ
ଦେବା ନାହିଁ, ଯାହାର ତୁମ୍ଭେ ହକଦାର। ତୁମ୍ଭେ ଦଣ୍ଡ ପାଇବା
ଉଚିତ, କାରଣ ତୁମ୍ଭେ ଅତି ନିର୍ବୋଧ। ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭ
ବିଷୟରେ ଉଚିତ କଥା କହି ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଆମ୍ଭର ଭୃତ୍ୟ
ଆୟୁବ ଆମ୍ଭ ବିଷୟରେ ଉଚିତ କଥା କହିଛି।”
9ତେଣୁ ତୈମନୀୟ ଇଲୀଫସ୍, ଶୂହୀୟ ବିଲଦଦ୍ ଓ
ନାମାଥୀୟ ସୋଫର ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମାନିଲେ। ତା’ପରେ ସଦାପ୍ରଭୁ
ଆୟୁବର ପ୍ରାର୍ଥନାର ଉତ୍ତର ଦେଲେ।
10ଆୟୁବ ତା’ର ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲା।
ତା’ପରେ ସଦାପ୍ରଭୁ ଆୟୁବକୁ ପୁଣି ସୌଭାଗ୍ୟ ଆଣି ଦେଲେ।
ଆୟୁବର ପୂର୍ବରୁ ଯାହା ଥିଲା ତା’ର ଦୁଇଗୁଣ ସେ ଦେଲେ।
11ତା’ପରେ ଆୟୁବର ଭାଇମାନେ, ଭଉଣୀମାନେ, ଯେଉଁ
ଲୋକମାନେ ଆୟୁବକୁ ଜାଣିଥିଲେ, ସମସ୍ତେ ତା’ ଘରକୁ
ଆସିଲେ। ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଆୟୁବର ଘରେ ଏକ ବଡ଼
ଭୋଜିରେ ଯୋଗ ଦେଲେ। ସେମାନେ ଆୟୁବକୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା
ଦେଲେ। ସେମାନେ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କଲେ କାରଣ
ପରମେଶ୍ୱର ଆୟୁବ ପାଇଁ ବହୁତ କଷ୍ଟ ଦେଲେ। ପ୍ରତ୍ୟେକ
ବ୍ୟକ୍ତି ଆୟୁବକୁ ଖଣ୍ଡେ ରୂପା ଓ ଗୋଟିଏ ସୁନାମୁଦି ପ୍ରଦାନ
କଲେ।
12ସଦାପ୍ରଭୁ ଆୟୁବକୁ ଅଧିକ ଆଶୀର୍ବାଦ କଲେ, ତାହାଠାରୁ
ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଯାହା ତା’ର ପ୍ରଥମ ଥିଲା। ଆୟୁବ 14,000
ମେଣ୍ଢା, 6,000 ଓଟ, 1,000 ହଳ ବଳଦ, 1,000 ମାଈ
ଗଧ ପାଇଲେ। 13ଆୟୁବ ସାତଟି ପୁତ୍ର ଓ ତିନିଟି ଝିଅ ଲାଭ
କଲା।
14ଆୟୁବ ତା’ର ପ୍ରଥମ ଝିଅର ନାମ ଯିମୀମା, ଦ୍ୱିତୀୟ
ଝିଅର ନାମ କତ୍ସୀୟା ଓ ତୃତୀୟ ଝିଅର ନାମ କେରେଣ
ହାପ୍ପୁକ୍ ରଖିଲା। 15ଆୟୁବର ଝିଅମାନେ ସେ ଦେଶରେ
ସବୁଠାରୁ ସୁନ୍ଦରୀ ଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ପିତା ସେମାନଙ୍କୁ ଅଂଶ
ଦେଲେ ତାଙ୍କ ଭାଇମାନଙ୍କ ସହିତ।
16ଏହାପରେ ଆୟୁବ 140 ବର୍ଷ ଅଧିକା ବଞ୍ଚିଲା। ସେ
ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କର, ନାତିନାତୁଣୀମାନଙ୍କର ଚାରିପୁରୁଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ଦେଖିଲା। 17ଏବଂ ଆୟୁବ ଦୀର୍ଘ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ବିତାଇବା
ପରେ ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲା।